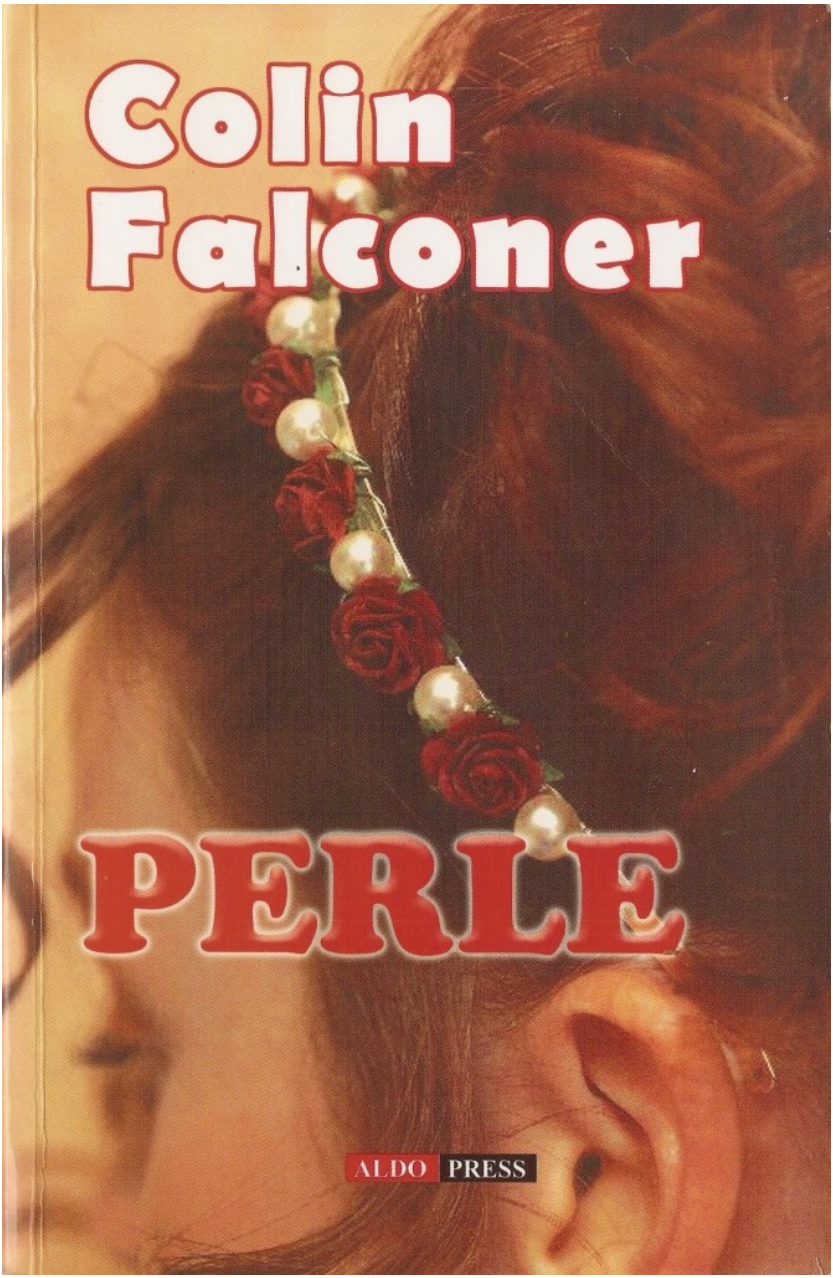
Colin
Falconer
PERLE
ALDO PRESS

COLIN FALCONER

PERLE

trad. Emilia Oanţă

Pentru Rones. Perla căutată de mine

Nu pot să mor dacă nu mi-a venit ceasul.
Zicală obişnuită printre căutătorii de perle japonezi din Broome.

1

Insulele Lacepede, lângă Point Lagrange Broome, vestul Australiei. Noiembrie 1913

Nemişcat, Tanaka atârna de ancora de salvare, iar monstruoasele braţe ale costumului de scafandru îi cădeau lateral, mustind de apă. Wes, mecanicul lui, deşurubă vizorul căştii şi clătină din cap când văzu sângele amestecat cu apă ţâşnind din gura şi urechile scufundătorului. Scoase casca de pe corpul costumului, iar Tanaka fu ridicat. Stătea întins pe punte în costumul acela monstruos, ca un peşte de altă dată adus din adâncuri. Singurele lui mişcări erau tresăririle neregulate, spasmodice ale degetelor.

Cam McKenzie se încruntă cu mâinile în şolduri. Se uită la nostromul solid, din India de Vest, aşteptând verdictul.

— Ei?

— Mort, căpitane.

— Cum dracu s-a întâmplat? N-ai făcut o escală, cum ţi-am spus?

Wes se uita ţintă la punte.

— Te pomeni că i s-a sfârşit norocu', căpitane.

— Nu există noroc, spuse Cam.

Era un singur lucru de făcut ca să-l salveze, iar lui îi era teamă de asta. Dar nu putea să stea deoparte şi să vadă cum omul moare.

— Puneţi-i casca înapoi!

— Îl trimiţi 'napoi jos, căpitane?

— Haide, fă-o, Wes.

Se auzi un murmur de protest din rândurile echipajului, care

era format mai ales din băştinaşi din Koepanger şi din malaiezi.

— Da-i mort, căpitane, repetă Wes.

— Încă i se mişcă degetele. Fă-o!

— Poate că-i mai bine să laşi omu' să moară când i-a venit ceasu', mormăi Wes.

Reproşul din ochii indianului era clar. Dar el făcu semn din cap către echipaj şi, bodogănind, ei ridicară corpul lui Tanaka peste bordul lui China Cloud. Wes înălţă casca şi o fixă înapoi pe corpul costumului.

— Acum ajută-mă să îmbrac costumul de rezervă, spuse Cam.

— Mai bine ai lăsa omu' să moară, repetă Wes, dar făcu ce-i spusese căpitanul şi îl coborî pe Tanaka în apă.

Oamenii se întoarseră să pună în funcţiune pompele de mână în timp ce Wes coborî furtunul şi ancora peste copastia de la babord.

* * *

Cam nu văzu cum apune soarele. Stătea atârnând şase stânjeni sub carena lui China Cloud. Apa îşi pierduse treptat luminozitatea iar ciudata, tăcuta lume a mării se închisese în jurul lui.

Frica îi coborâse în măruntaie ca o gheară de plumb. Chiar atunci când marea era limpede şi verde, monştrii uriaşi cu gura ca o seceră apăreau uneori în tăcere, neanunţaţi, doar ca să dispară din nou la fel de rapid în ceaţa lumii subacvatice. Acum în verdele oceanului, din ce în ce mai sumbru, Cam se simţea ca momeala de la capătul unei undiţe.

De deasupra, auzea zgomotul motorului compresorului, şi adulmeca mirosul familiar al aerului din cambuză care îi cobora prin furtunul de aer. Carena plină de alge pietrificate a lui China Cloud tresărea pe suprafaţa argintie a mării.

Marea se întunecă, tulbure şi mohorâtă. Soarele asfinţi. Era singur. Era singur şi înspăimântat.

* * *

După o oră, Tanaka îşi reveni; prin vizorul căştii, Cam îi văzu ochii mişcându-se, deschizându-se larg, plini de panică şi confuzie.

Cam legase de mâna scufundătorului o frânghie, ştiind că

reacţia instinctivă a oricui va fi, atunci când îşi revine, să închidă supapa de aer şi să urce la suprafaţă. În loc de asta, de îndată ce Tanaka deveni conştient, Cameron semnaliză către Wes să-i ridice la adâncimea de escală, iar în timp ce stăteau acolo suspendaţi în apă el îi regla supapa de aer lui Tanaka.

În cele din urmă, Tanaka încetă să se mai zbată, acceptând că este lipsit de apărare. Orice lumină dispăruse acum din apa verde. Din când în când, o lumină ţâşnea din întuneric, iute şi înspăimântătoare. Cam lupta împotriva propriei panici, împotriva instinctului de a semnaliza „ridicaţi-ne!”. Dacă un om arată slăbiciune, dacă arată frică, e ca şi mort în lume. Tatăl lui îl învăţase asta.

Wes avea instrucţiunile lui. Încă cinci ore trebuiau să aştepte neputincioşi şi orbi, atârnând de capătul frânghiei.

2

Puntea lui China Cloud era scăldată în argint; era lună plină, aproape albastră, „luna căutătorului de perle”, cum o numeau toţi, aşa de strălucitoare după întunericul mării încât era ca şi cum ai fi ieşit dintr-o mină în plin soare. Cameron clipi în timp ce Wes îi deşuruba vizorul.

— Totu’ bine, căpitane?

— Sunt bine. Ce face domnul Tanaka?

— E viu, căpitane. I-ai făcut farmece voodoo?

— Nu voodoo, Wes. Doar ştiinţă de-a Marinei. Acum scoate-mi casca asta blestemată. Şi spune-i lui Curry-Curry să-mi pregătească cina!

Wes îl ajută să dezbrace costumul de scafandru şi Curry-Curry, bucătarul malaiez, îi puse în mână o cană de cafea fierbinte. Cam se uita ţintă la marea neagră, înspumată, şi tremura. La urma urmei, lui Tanaka nu-i venise ceasul; se întreba dacă el îşi va da seama când îi va veni şi lui. Cristoase! Mâinile îi tremurau. Nu vroia să vadă nimeni asta.

Coborî în *tambuchi*[1]*.* Tanaka stătea pe priciul lui, privind ţintă în sus.

[1] *tambuchi:* deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcţie asemănătoare cu o gheretă, care o protejează de intemperii şi care permite accesul în încăperile de sub punte. (n. red.)

— Cum vă simţiţi domnule Tanaka? Vă doare tare?

— Un pic. Nu mult.

— Sunteţi norocos că mai trăiţi!

Cam luă o sticlă de gin dintr-un cufăr pus în colţ. Turnă un pic în cafeaua din cana emailată. Îl oferi lui Tanaka. Japonezul clătină din cap, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Ai putea cel puţin să-mi mulţumeşti.

— Nu-mi venise ceasul, şefu'.

Cam se sprijini de prici, cu faţa aproape de a lui Tanaka.

— Ba îţi venise ceasul, domnule Tanaka. De bine de rău eu ţi-am luat destinul în mâinile mele. Dar de data asta le-ai pus la prea mare încercare răbdarea zeilor dumitale Shinto.

Tanaka îşi feri faţa.

— O să mă scufund pentru dumneata şi mâine, şefu'.

— Pentru dumneata s-a sfârşit cu scufundările, cel puţin pe vasul acesta. Dacă vrei să te sinucizi, o s-o faci pe *lugherul*[2] altcuiva.

Deodată, Cam se simţi îngrozitor de obosit fiindcă încordarea ultimelor ore îl secase de energie.

— Pornim spre Broome. Trăieşti mulţumită mărinimiei Marinei Regale şi a lui Cameron McKenzie. O să mă rog doar să poţi merge din nou.

Se urcă în propriul lui prici şi se întinse pe spate închizând ochii. În timp ce aştepta să adoarmă, îl auzi pe Tanaka şoptind: Într-o zi o să te răsplătesc, şefu'.

Cam nu răspunse. Era mort de oboseală dar de fiecare dată când închidea ochii fantomele verzi ale adâncurilor apăreau din întuneric şi îl torturau. Îşi dispreţuia propria frică, putea să-i simtă mirosul în propria sudoare, iar asta îl dezgusta. Se scufundase aşa un an în timpul perioadei lui la Marina Regală, luptându-se cu această laşitate din interiorul lui şi nu câştigase niciodată dar nici nu pierduse. Voinţa şi frica lui erau egale; una nu înceta să înainteze, cealaltă nu făcea niciodată un pas înapoi.

Nu va lăsa niciodată pe nimeni să afle cât îl înspăimânta duhoarea costumului ud, cum îl sufoca frica în timp ce ei îi înşurubau casca la locul ei. Imaginaţia lui îi prezenta în culori foarte clare posibilitatea unei morţi lente şi agonizante pe fundul rece al mării, singur.

---

[2] *lugher:* Velier mic cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată (n. red.).

„Ce dracu, scânceşti ca un ţânc”, îl auzea pe tatăl lui spunând demult în timp ce îşi scotea cureaua de piele şi o înfăşură în jurul încheieturilor. „Tu şi fraţii tăi. Când o să înveţi să fii bărbat?”.

Cam respira agitat. Duhoarea scoicilor putrezite îi muta nasul din loc. Auzi un gândac urcând spre punte. Somnul nu vroia să vină.

* * *

Tanaka fu scos cu targa de pe China Cloud. Un scufundător bun nu putea fi înlocuit în mijlocul sezonului. Cam trebuia să se scufunde el însuşi până la sfârşit.

Puţini europeni se scufundau de pe propriile lor nave; japonezii erau scufundători cu mult mai buni decât albii sau chiar decât malaiezii. Ei nu sufereau atât de mult de „presare” sau sângerări ale urechilor şi puteau rămâne scufundaţi mai mult timp şi la adâncimi mai mari fără să facă boala scufundătorului.

Dar el nu avea de ales. Încercă să nu se gândească la ce îl aştepta, la zorii în care se va trezi tremurând în costumul ud şi la ghetele grele ca plumbul, la lupta împotriva îngrozitoarei senzaţii de sufocare de fiecare dată când casca îi este pusă pe cap şi vizorul este fixat la locul lui. „Poţi s-o faci, Cam, ai mai făcut-o”, gândi.

Petrecuse un an întreg la Marina Regală în lacurile îngheţate ale Scoţiei. Îşi amintea de prima dată când îşi descoperise claustrofobia, de groaza copleşitoare simţită în timp ce apa neagră se ondula în jurul căştii de cupru, iar întunericul ei tăcut şi rece îl înghiţea. Învinsese spaima atunci; o va învinge şi acum.

De îndată ce Tanaka fu pe drum către spitalul japonez, Cam ordonă să se ridice toate pânzele iar China Cloud se îndreptă din nou spre mare. Perla lui, perla frumoasă, minunată, perfectă pe care o va vinde pe o dotă princiară şi care-i va schimba viaţa, perla era undeva acolo, aşteptându-l. O simţea în adâncul sufletului. Şi avea dreptate. Ea îl aştepta, tăcută, perfectă şi inevitabilă, ca soarta, ca destinul, frumuseţea fără cusur care avea să dea aripi sufletului său.

Se spune că sunt două lucruri care pot schimba destinul unui om: unul este norocul, iar celălalt este curajul. Fără curaj, omul nu-şi poate fructifica norocul. Dar fără noroc, un om ar putea fugi speriat toată viaţa şi asta n-ar avea nici o importanţă pentru averea lui. Dar în acel unic moment când îşi dă seama că i se-

ntoarce norocul şi simte vântul schimbării în aer, dacă are destul sânge-n vine, el îşi poate schimba viaţa pentru totdeauna.

3

Ca toate cochiliile de stridie, nici aceasta nu era uşor de văzut în semi-întunericul verde de la adâncimea de 10 stânjeni. O algă roşcată de ferigă crescuse pe cochilie făcând-o aproape imposibil de distins faţă de masa de corali care o înconjura. Cam n-o văzu şi ar fi trecut pe lângă ea, dar altă creatură a mării fusese mai vigilentă şi o pândise cu grijă exagerată.

Peştele santinelă care trăia în gura stridiei nu simţise încă pericolul. Caracatiţa era mică, cu tentaculele abia mai lungi de un picior. Ca un cameleon al mării, ea îşi schimba culoarea corpului şi se strecura către pradă, devenind din galben ca nisipul, întâi verde, apoi portocalie, în timp ce înota de la nisip către alge şi spre coral. Ochii imobili erau fixaţi pe stridie aşteptând şansa. În timp ce stridia respiră, ea îşi deschise o fracţiune de secundă cochilia pentru a filtra apa şi a se hrăni prin perdeaua cărnoasă a buzelor. În momentul acela caracatiţa ţâşni înainte, îşi aruncă braţele lungi în cochilie şi încercă să-i depărteze laturile. Instinctiv, stridia îşi strânse buzele, dar agresoarea era pregătită. Caracatiţa îşi fixă pe corali tentaculele rămase, pe când cele din gura stridiei se străduiau să învingă forţa muşchilor aductori ai victimei şi să o slăbească.

Lupta pe viaţă şi pe moarte făcu feriga de mare să tremure şi să arunce mici particule pe nisipul recifului; asta îi atrase în cele din urmă atenţia lui Cam. În timp ce el înainta cu greu spre ele, caracatiţa reuşise să deschidă cochilia şi anticipa o masă suculentă pe drept câştigată.

Deodată, premiul îi fu răpit. Înfuriată, ea împroşcă un nor de cerneală spre îngrozitorul monstru cu cap bombat care îi furase cina şi apoi se îndepărtă.

Cam puse cochilia în sacul care îi atârna la gât şi merse mai departe. Era doar o cochilie ca oricare alta, o parte din munca trudnică a unei zile. Nu avu nici o premoniţie. Dar de fapt nu scoica îi schimbă cursul vieţii. Norocul e doar ce primim; viaţa înseamnă ceea ce facem cu el.

* * *

Era după-amiază târziu, iar soarele atârna rotofei şi roşiatic jos la orizont. Velatura era împodobită de crustacee atârnate la uscat ca nişte rufe. Echipajul avea să primească 30 de şilingi odată ajuns în Singapore.

Băştinaşii koepanger erau în faţă, rezemaţi de vele, pălăvrăgind şi râzând între ei. Cam muncea la pradă, iar cochiliile goale căzeau pe punte cu un zgomot înfundat de îndată ce le golea. Purta doar un sarong malaiez legat în talie. Spre deosebire de majoritatea europenilor aflaţi în această parte a lumii, pielea nu îi era palidă; în ultimele luni se bronzase căpătând culoarea lemnului de *jarrah*[3] proaspăt tăiat. Pieptul şi braţele aveau muşchi fini şi era înalt, aproape de un metru nouăzeci. Avea părul întunecat şi fin, trăsături armonioase, deşi după trei săptămâni pe mare ele îi erau acoperite de umbra întunecată a bărbii. „Un băiat fercheş”, spusese mama lui înainte ca el să plece pe mare.

Ridică încă o stridie, despicând muşchiul cu lama subţire a cuţitului. Cochilia se desfăcu şi pipăi cu degetele sub carnea gelatinoasă căutând o perlă sau o „bulă” pe cochilie care ar fi putut indica o „barocă”, sideful deformat care era vândut în funcţie de karat cumpărătorilor din Broome. Muncea susţinut, mecanic; deschiderea scoicilor era o treabă monotonă. Doar o scoică dintr-o mie conţinea o perlă şi puţine dintre ele erau într-adevăr de mare valoare. Cam privi în sus.

— Curry-Curry! Ce-avem în seara asta la cină?

Capul băiatului se ivi din cambuză, cu dinţii albi, perfecţi, profilându-se pe faţa de culoarea nucii. Răspunse:

— Curry-curry, *tuan*[4]*.*

Cam rânji către Wes. Era o glumă veche. Bucătarul lui nu-şi câştigase degeaba porecla. Următoarea cochilie era deja deschisă, forţată de caracatiţă. Îşi trecu degetul prin carnea clisoasă, căutând o suprafaţă tare, aşteptându-se să nu găsească nimic. Dar de data asta simţi ceva sub degete şi respiraţia i se opri o clipă, inima îi bătu aproape dureros, ca un ciocan în coaste. Sudoarea forma perle mici pe fruntea lui. Nu putea să creadă cât era de mare. Scoase afară o perlă mare,

[3] *jarrah:* specie de eucalipt (n. red.)

[4] *tuan:* (în lb. malaieziană) adresare respectuoasă către un bărbat; domnule! (n. red.)

rotind-o între degetul mare şi cel arătător. Murmură „Doamne-Dumnezeule”. Era imensă.

Se uită în sus. Wes se zgâia la el cu gura căscată, îşi dădu ochii peste cap şi făcu semnul care goneşte piaza rea. Restul oamenilor din echipaj se opriseră din ce făceau şi se uitau cu ochii la fel de mari, muţi de uimire.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată în viaţă. Sclipea ca şi luna. „Doamne-Dumnezeule. Primul sezon pe mare şi găsise ceea ce alţii caută o viaţă şi nu găsesc vreodată; îşi ţinea visul chiar acolo în palmă”.

* * *

Cam era jos în cabina lui cu Wes. Curry-Curry le adusese cina dar Cam era prea agitat ca să mănânce. Pusese perla într-o punguţă mică de piele atârnată pe o cureluşă în jurul gâtului său, şi din minut în minut îşi ducea mâna la gât ca s-o atingă, să se asigure că nu visează.

— Perla asta face o avere, căpitane, zise Wes băgând în gură încă o lingură plină cu orez. Ce-o să faci cu atâţia bani?

— Acesta e viitorul meu, Wes. O să cumpăr mai multe lughere, o să-mi construiesc destinul bazându-mă pe aceste perle.

Îl bătu cu mâna pe umăr:

— Rămâi cu mine, Wes. N-o să fi sărac. Nu de acum încolo.

Paddy Mick, nostromul de pe Koepang, coborî în tambuchi.

— Vine furtuna, îi zise el lui Cam. Mai bine ai veni. Cam puse deoparte farfuria şi îl urmă pe Paddy Mick sus pe punte. Vântul bătea dinspre sud-est şi începuse o ploaie măruntă. Cercetă barometrul. Totdeauna arăta mai puţin după-amiaza dar până acum ar fi trebuit să-şi revină. Wes clătină din cap:

— În curând vine sezonul vijeliilor, căpitane. O fi vremea să tragem la mal.

— Da, aşa se pare. Mai bine ne-am îndrepta spre adăpost.

China Cloud porni spre tabăra căutătorilor de perle din Barred Creek.

4

Cam stătea la probă într-o cămaşă albă şi pantaloni de doc. Deasupra lui, stelele erau ascunse de norii mişcători şi deşi. O

briză înviorătoare, sare pe piele şi răsuflarea încă întretăiată. Douăzeci şi cinci de ani şi lumea la picioarele lui. Nu mai simţise niciodată o asemenea exaltare. Nimic nu-l putea opri acum. Nu va mai fi vreodată sărac; îşi făcuse în sinea lui o promisiune şi o va respecta. Făcuse totul doar prin forţa voinţei. Ar fi vrut ca tatăl lui să fie aici să-l vadă.

— Ridicaţi ancora!

În întuneric se distingeau luminile de poziţie ale altor patru lughere, cu alţi căutători de perle mergând spre adăpost, ce încercau să se adăpostească din cauza vremii schimbătoare. Cam auzi sunete de chitară de pe puntea unuia dintre vase. Se întoarse către Wes.

— Spune-i lui Curry-Curry să pregătească cina oamenilor. Vom arunca ancora aici în noaptea asta şi vom vedea mâine dimineaţă cum va fi vremea.

— Da, căpitane.

Cam pipăi cu mâna perla de sub cămaşă. Era încă tentat să alerge acasă, să fugă din Broome cu prada lui dar sezonul putea să mai dureze câteva săptămâni. Era timp destul să mai găsească perle. Auzi clinchetul furcheţilor. O balenieră apăru din întuneric în arcul de lumină făcut de lămpile cu kerosen de la intrarea în port.

— Salut, China Cloud!

Cam se aplecă peste balustradă.

— Salut!

— Stăpânu’ meu ie căpitanu’ Koepang, ţipă o voce într-o engleză stricată. Zice dacă veniţi să înfulecaţi ceva.

Era un gest obişnuit de politeţe în breasla căutătorilor de perle să împărţi o cină săracă în cabina altui căpitan alb, să ai şansa de a vorbi cu un alt european după săptămâni, poate luni, petrecute doar în compania echipajului format din băştinaşi. Şi era, în cazul acesta, un prilej binevenit de a mânca ceva diferit, nu una din îngrozitoarele tocane gătite de Curry-Curry. Iar Cam fusese prea agitat mai devreme ca să cineze.

— Da, răspunse Cam cu voce tare, o să vin!

* * *

Şuviţele rare de păr argintiu erau pieptănate strâns lipite de capul omului, încordate ca strunele unei chitare. Barba îi era nerasă de câteva zile, iar răsuflarea îi puţea a gin. Întinse brusc o

mână enormă şi-l bătu pe Cam pe umăr cu cealaltă.

— Bun venit la bordul lui Koepang! Mă cheamă Patrick Flynn, sunt născut în Donegal, în Irlanda, binecuvântate să-i fie dealurile verzi, şi acum sunt din Broome, şi foarte încântat să văd un alb după şase săptămâni pe mare! Şi cui am plăcerea să mă adresez?

— Mă numesc McKenzie, domnule, Cameron McKenzie.

— Un scoţian! Ei, slavă Domnului pentru asta atunci, şi eu care mă gândeam că va trebui să încerc să fiu amabil cu alt blestemat de englez. Îmi faci impresia unui om căruia îi place să bea. N-ai vrea un pic de gin?

Un şarlatan, se gândi Cam. Prea suspect de amabil ca să-i fie pe plac, un pic prea forţat. Dar îi făcu jocul.

— Doar dacă nu e pe sponci.

Flynn îl plesni tare între omoplaţi.

— În nici un caz pe Koepang, sigur nu! Vino jos în cabină şi-o să-ţi ungem gâtlejul!

Cabina căpitanului era înghesuită şi mizerabilă, puţea a crustacee şi santină, ca şi a lui Cam. Dar exista o faţă de masă pe masa pregătită pentru cină şi chiar un serviciu din argint. O încercare acceptabilă de a fi civilizat. Mai erau două scaune sculptate din mahon, deşi Cameron mânca de obicei cocoţat într-o parte pe priciul lui sau lăsat pe vine pe punte, iar când Flynn bătu din palme apăru un steward malaiez în pantaloni albi de doc.

Cam acceptă de la el o cană de gin umplută cu vârf. Flynn ridică paharul ca să ţină un toast:

— Pentru sănătatea şi prosperitatea dumitale, zise el dând drumul ginului pe gât.

Ridică paharul ca să-i fie umplut din nou.

Cam, care se mândrea că poate bea până-i bagă pe toţi sub masă, făcu la fel.

— De unde eşti, domnule McKenzie? Sunt în Broome de aproape zece ani şi nu pot să-ţi spun că ţi-am văzut vreodată faţa.

— Am sosit la începutul sezonului. Am avut noroc să găsesc un echipaj.

— Pe cine ai scufundător?

— Un japonez pe nume Tanaka.

— Tanaka? I-a trecut vremea, băiete, ascultă la mine.

— Da, şi e aproape schilod. S-a întors în Broome de două

săptămâni. A paralizat.

— Şi-acum cine se scufundă pentru tine?

— Îl ai în faţă, zise Cam încet.

— Tu? Flynn ridică o sprânceană şi în ochii lui apăru respectul. Nu mulţi albi se scufundă de pe propriul vas.

— Albul acesta o face. Ştiu câte ceva despre asta.

— Cum adică?

— Când eram în Marina Regală, Comisia de Scufundări la Mare Adâncime a Amiralităţii a avut nevoie de voluntari pentru teste. Credeau că au găsit o metodă de a învinge boala scufundătorului.

— Japonezii îşi închipuie că farmecele lor şi nişte ulei de cajeput fac treaba asta destul de bine.

— De-aia atât de mulţi dintre ei o sfârşesc la cimitir. Cam se aplecă în faţă cu coatele pe genunchi. Vezi, acolo jos în adâncuri trupul uman suportă presiunea apei de deasupra iar azotul este mai uşor absorbit în sânge şi se disipează în încheieturi şi creier atunci când omul ajunge înapoi în aer. La Marină noi am învăţat cum să trecem peste asta, aşteptând la o anumită adâncime sub nivelul mării, unde presiunea nu este atât de mare, până când tot azotul din sânge este eliminat prin respiraţie.

Flynn clătină din cap.

— Au încercat toate astea acum câţiva ani. Au trimis nişte scufundători din Marina Regală aici cu ideile lor ciudate. Unul dintre ei a murit şi celălalt s-a întors invalid.

— Japonezii au sabotat testele. Am auzit despre asta. Ei n-au vrut ca albii să devină mai buni în scufundări. Vor să deţină monopolul.

— Deci asta s-a întâmplat cu omul tău, Tanaka?

— Nu ştiu. Poate că fluxul a înaintat mai repede decât crezusem. Sau poate el şi-a forţat prea mult corpul. Se fac treisprezece ani de când se scufundă şi majoritatea japonezilor nu rezistă mai mult de cinci, chiar şi cei mai buni dintre ei.

— Ei, un bărbat care face el însuşi scufundări sigur are poftă de mâncare. Pe Koepang avem unul din cei mai buni bucătari din partea asta a Ceylonului, băiete, chiar dacă eu sunt cel care o spune.

— Şi ce-o să mâncăm? întrebă Cam nerăbdător.

Flynn sorbi cu lăcomie încă un pahar de gin şi răspunse:

— Curry.

* * *

Flynn se lăsă în spate pe scaun şi râgâi. Pe pieptul cămăşii erau pete galben-maronii. Mânca cu aceeaşi poftă cu care îşi băuse ginul. Steward-ul malaiez încercă să ia farfuriile de pe masă dar Flynn îl goni.

— Lasă asta, omule! Adu-mi ceva de băut!

— Bună cină, zise Cam.

Sfinte Sisoe, fusese chiar mai proastă decât una dintre scornelile lui Curry-Curry! Îşi puse în gând să fie mai blând cu băiatul. Flynn luă din buzunar o cutie de trabucuri egiptene rulate manual şi îi oferi unul lui Cam. Suflă rotocoale groase de fum către tavan şi bătu nerăbdător cu degetele de la mâna stângă în masă în timp ce aştepta să-i sosească băutura. Asculta scrâşnetele parâmelor şi lemnului corăbiei în timp ce Koepang se lăsa în voia mareei, auzea oftatul ahh-ahh! al malaiezilor în timp ce se adunau în jurul povestitorului lor.

— Ce te-a adus atâta cale până aici, în partea asta de lume uitată de Dumnezeu? întrebă Flynn.

— Am auzit că e locul unde un bărbat curajos poate să facă avere. Mi-au zis că aici cu câteva sute de lire poţi închiria un lugher şi angaja un echipaj. Pusesem deoparte banii primiţi de la marină pentru că mi-am riscat pielea în mohorâtele lacuri scoţiene. Aproape că m-au costat viaţa aşa că n-aveam de gând să mă şterg cu ei la fund.

— Bravo ţie, băiete. Şi a meritat?

Cam simţea greutatea perlei în punguţa de la gât. Dac-ar şti el!

— Până acum e destul de bine.

Flynn s-a aplecat nerăbdător peste masă.

— Ai găsit ceva perle?

— Unele destul de mici.

Era parţial adevărat. Până astăzi toate fuseseră mici. Flynn zise:

— Stai să-ţi arăt ceva.

Împinse deoparte farfuria, băgă mână în buzunar şi scoase o cutie de tutun. Îndepărtă capacul şi împrăştie conţinutul pe masă. Erau douăsprezece perle, majoritatea mici; dar era una mult mai mare decât celelalte, perfect rotundă, cu o strălucire limpede, de un roz pal pe fondul alb al feţei de masă.

— Uită-te la asta! zise Flynn.

Cam se aplecă înainte. Putea să simtă respiraţia lui Flynn, un amestec greţos de gin şi curry.

— Şaptezeci, optzeci de drame, zise Flynn. Merită cel puţin o mie de lire! O mie de lire! repetă Flynn ca pe o binecuvântare. Asta numesc eu perlă!

Cam încercă să pară impresionat.

— Da, e într-adevăr o frumuseţe.

Flynn se încruntă, sensibil la reţinerea din vocea lui.

— N-o să mai vezi una ca ea!

— Da, probabil.

— N-am nici o îndoială! E captura sezonului!

Jignit de lipsa de entuziasm a lui Cam, Flynn puse înapoi grămăjoara de perle în cutia de tutun cu un gest nervos şi repetă:

— E captura sezonului!

Cam ezită dar nu se putu abţine. Trase şnurul de piele deasupra capului şi deschise punguţa. Lăsă perla să-i cadă în palmă şi se uită ţintă la ea o clipă, minunându-se de textura ei, de greutatea ei şi de nuanţa roşiatică ce îi dădea o frumuseţe aproape nepământeană. Cu gestul cu care un magician scoate un iepure din pălărie, rânji şi o lăsă să cadă pe masă. Flynn rămase cu gura căscată uitându-se ţintă. Când vorbi din nou vocea îi era răguşită de admiraţie:

— Drace, pe Iisus Hristos şi toţi sfinţii din cer! Unde-ai găsit asta?

* * *

Perla se odihnea din nou în punguţa de piele atârnată la gâtul lui Cam, dar Flynn nu mai vorbea decât despre asta. Ginul îl făcuse emotiv, iar ochii îi erau apoşi.

— Navighez pe apele astea bogate în perle de aproape zece ani şi n-am văzut aşa ceva, murmură el. Luă cu sete încă o gură de gin. Marea face o perlă ca asta o dată într-o viaţă de om. Şi tu ai găsit-o, băiete, tu ai găsit-o! Perla aia va străluci cu graţie la gâtul unei împărătese ori al unei regine într-o zi, ascultă vorbele mele. Poate chiar la gâtul reginei Elisabeta.

Apoi adăugă repede:

— Şi să aducă Dumnezeu grindină şi pedepse asupra englezilor şi imperiului lor blestemat.

— Ei, din asta se va clădi imperiul lui Cameron McKenzie, ştiu

asta.

— Mult noroc, băiete, zise Flynn ridicând iar paharul.

Se uită în jur după steward:

— Mahomet! Unde eşti, negru nenorocit! Avem nevoie de nişte gin!

Cam se ridică în picioare, fiind obligat să se sprijine într-o mână ca să nu cadă.

— Unde-i toaleta pentru domni, Flynn?

Flynn rânji:

— Fix acolo la pupa, ca şi pe China Cloud. Dar dacă simţi că ţi se udă scula trage-te înapoi, băiete. Rechinii muşcă destul de tare prin partea asta a coastei.

— A trecut atâta vreme de când n-am folosit-o, încât nu cred că mi-ar lipsi.

— Un cerb tânăr şi chipeş aşa ca tine, i-ar simţi lipsa de îndată ce-ar călca pe docurile din Broome. Şi ai grijă cu perla aia! Să n-o scapi peste bord!

— Nici diavolul însuşi n-ar putea să mi-o ia, zise Cam şi urcă pe tambuchi.

Flynn aşteptă până nu-i mai auzi paşii pe punte deasupra capului, apoi murmură:

— Nici diavolul însuşi? O să mai vedem noi. Mahomet!

Stewardul malaiez îşi băgă capul în cadrul uşii:

— Ticălosul ăsta suge ca un peşte! Io-s aproape terminat şi el pare proaspăt ca o margaretă. Ia nişte opiu şi amestecă-i-l în gin. Dar ai grijă să nu încurci băuturile, că de nu, îţi biciui fundul aşa de tare de-o să te uşurezi prin urechi!

5

Cam deschise ochii. Avea gura uscată iar prin ochi îi treceau săgeţi de durere. Stătea întins pe priciul lui, îmbrăcat în cămaşă şi în pantalonii de doc. Încercă să se ridice în capul oaselor dar camera începu să se învârtă în jurul lui aşa că se întinse din nou. Pe piele îi apărură broboane reci şi soioase. Wes coborî pe scara de tambuchi:

— În sfârşit te-ai trezit, căpitane.

— Iisuse Hristoase, ce s-a întâmplat?

— Te-ai îmbătat criţă. Iiii-suse! A trebuit să te duc pe sus până la prici. Parcă erai mort.

— Flynn şi ginul lui blestemat, mârâi Cam. Ajută-mă să ajung pe punte.

Wes îl ajută să iasă din cabină şi să urce tambuchiul până pe punte. Cam se ţinu de copastie tare, până i se albiră încheieturile, inhalând cu sete aerul sărat şi limpede. Strânse din ochi, orbit de strălucirea intensă a soarelui; era ca şi cum cineva i-ar fi înfipt în cornee o mie de ace încinse. Cerul era de un albastru nepătat, vremea rea se schimbase peste noapte. Deodată Cameron simţi o nelinişte. Koepang şi celelalte nave dispăruseră. Se uită la soare; era aproape de amiază.

— Am dormit toată dimineaţa? întrebă el şi apoi văzu reproşul în ochii lui Wes.

Se aplecă înainte şi vărsă peste apă. La sfârşit închise ochii luptându-se cu un alt val de ameţeală, cu pielea ca de găină, umedă. Încercă să-şi amintească întâmplările nopţii şi senzaţia de neplăcere se accentua. Ceva nu era în regulă. Duse mâna să pipăie punguţa de la gât.

Dispăruse. Dumnezeule mare! Încercă să nu cadă în prăpastia furiei şi a panicii.

— Unde-i Koepang, Wes?

— A plecat de mult, căpitane, răspunse Wes. A ridicat pânzele odată cu primii zori.

— De ce nu m-ai trezit? E aproape de prânz!

Wes făcu un pas înapoi.

— Când bei în halu’ ăsta, căpitane, e mai uşor să scoli un mort.

„Perla mea! Frumoasa, blestemata de perlă!” Cam ar fi vrut să doboare catargul principal şi să-l azvârle în ocean. „Ticălosul! Nenorocitul, blestematul, irlandez ticălos şi trădător!”

Curry-Curry apăru din cambuză, oferindu-i lui Cam o cană de cafea neagră şi fierbinte. Cam îi dădu peste mână trimiţând cana să se rostogolească departe de punte. Curry-Curry icni şi se repezi înapoi în cambuză.

— Perla mea! Mi-a luat blestemata de perlă!

Cam lovi cu pumnul în catargul principal aşa de tare, încât îşi zdrobi două încheieturi. Sângele începu să-i picure de pe degete pe punte. El nu simţea nimic.

— PERLA MEA!

Nimeni nu mişcă, nu vorbi. Echipajul lui China Cloud îl privea pe Cam cu ochii mari, înspăimântaţi. Când Cam vorbi din nou vocea îi era aşa de joasă şi de calmă încât părea un sâsâit de

şarpe:

— Ridică pânzele, nostrom! Mergem după ei. Şi când o să-l găsesc pe nemernicul de Flynn o să-i smulg inima cu mâinile mele!

6

Când China Cloud intră încet în Roebuck Bay, Koepang şi restul vaselor din mica flotă a lui Flynn erau deja trase pe plajă ca să fie pregătite pentru reparaţii. Drumul înapoi spre Broome durase mai mult decât sperase Cam. De patru zile tuna şi fulgera, înjurând capriciile mării; la cinci ore după ce plecaseră din Barred Creek îi lovise altă furtună dezlănţuită care le sfâşiase vela cea mare şi le rupsese cârma, aşa că pierduseră orice şansă de a-l ajunge din urmă pe Flynn înainte ca el să intre în port. Se putea ca perla să fi fost deja vândută pe furiş în vreo cameră dosnică dintr-un bar.

China Cloud aruncă ancora şi Cam sări în barcă. El şi Wes vâsliră spre ţărm. Cam sări din barcă în timp ce apa mai ajungea până la genunchi.

„Ticălosul!” De când plecase din Glasgow visase la perla aceea. Cam îşi croi cu greu drum de-a dreptul printre resturi ruginite de lanţuri de ancorare, cioturi de lemn aduse de apă, ambalaje goale şi scoici, gândindu-se la ce însemna acea unică perlă pentru el; îşi învinsese groaza de adâncuri, intrase tremurând, cu mâinile reci, în blestematul ăla de costum în fiecare dimineaţă, zăcuse cuprins de insomnie şi dureri în fiecare noapte întins pe priciul lui, totul ca să găsească perla unică. „Eşti un lăudăros şi un prost, Cameron McKenzie! Cum ai putut să-ţi laşi lăudăroşenia să stea în calea a tot ce-ai visat vreodată? De ce i-ai arătat ticălosului de irlandez perla?”

Găsi tabăra lui Flynn, un morman dezordonat de cocioabe dărăpănate din tablă ondulată, cu balustrade din lemn. Primul om pe care îl zări fu Mahomet, steward-ul lui Flynn, care nu mai purta uniforma albă, apretată şi părea mai în largul lui cu sarongul natal.

— Unde-i Flynn? ţipă Cam.

Mahomet se uită în sus speriat. De îndată ce-l zări, o rupse la fugă dar Cam îl prinse cu uşurinţă şi-l trânti pe micuţul malaiez pe nisip.

— Te-am întrebat unde-i Flynn.

— Nu ştiu, şefu'!

Cam îl înşfăcă de beregată.

— Spune-mi sau jur pe Dumnezeu că-ţi frâng gâtu'!

Mahomet ţipă şi închise ochii.

— Unde-i?

Mahomet încercă să se răsucească într-o parte. Cam îi puse degetele pe mărul lui Adam şi strânse.

— Spune-mi unde e sau mă jur pe Dumnezeu că-ţi rup gâtu' ca la un pui de găină!

Nu glumea. Iar Mahomet îi spuse.

* * *

Era timpul când navele trăgeau la mal ca să facă provizii în Broome aşa că aproape toate lugherele şi echipajele lor erau înapoi în port. Erau exact zilele de vârf: preţul scoicilor era ridicat, forţa de muncă era ieftină, iar bordelurile, casele de joc şi restaurantele erau pline ochi. Japonezi, chinezi, javanezi, malaiezi şi oameni din Manila cu buzunarele doldora de profiturile sezonului curgeau ca un şuvoi spre străzile aglomerate, cu mirosuri asiatice specifice din Chinatown.

Cam găsi sala de biliard de pe John Chi Lane, o cocioabă cu pereţi din tablă ondulată cu două mese şi un bar grosolan de culoarea lemnului. Înăuntru era îngrozitor de cald, aerul era îngroşat de fum de tutun, miros de gin şi transpiraţie. Cam intră cu paşi mari în timp ce Wes alerga să-l prindă din urmă.

Flynn era aplecat peste una din mese şi încerca să lovească o bilă.

— Flynn!

Bila lui Flynn trepida pe abaua mesei şi căzu în buzunarul din celălalt colţ. Mormăi:

— Iisuse, Marie şi Iosife!

Îl privi încruntat pe noul venit. Apoi faţa i se înseninã şi întinse mâna:

— Cameron, băiete! Eşti deja înapoi în port?

Cam ignoră mâna întinsă către el.

— Unde-i perla mea, Flynn?

— Perlă, băiatule? Despre ce vorbeşti?

— Ţi-ai pus servitorul saşiu să mă drogheze! Ce mi-ai pus în băutură, opiu, nu-i aşa?!

Flynn se holbă la Cam cu gura deschisă. Apoi începu să râdă:

— Ce tot vorbeşti? Eu te-am drogat? Păi, de ce-aş fi făcut una ca asta?

— Pentru perlă!

— Perla ta? se îngrozi Flynn. Ai pierdut perla aia frumoasă?

— N-am pierdut-o. Mi-ai furat-o tu!

Linişte. Cam era conştient de feţele ostile din jurul lor. Nici un prieten pentru el. Era oraşul lui Flynn. Cel puţin Wes cel solid era în spatele lui ca să-l protejeze. Cam n-avea de gând să plece fără perlă.

Un om de statura unui urs, îmbrăcat într-o cămaşă pătată de bere îşi croi drum prin mulţime:

— Domnul Flynn e un client respectat în acest local, zise el de parcă ar fi fost director la Ritz. Te sfătuiesc s-o ştergi d-aici.

— Iar eu te sfătuiesc să nu-ţi bagi nasul în treburile altora, i-o întoarse Cam.

Flynn chicoti din nou:

— E-n regulă, Joe. E doar o mică neînţelegere. O putem rezolva ca nişte gentlemani.

Se întoarse către Cam:

— Ascultă, băiete, îmi pare rău de perla ta. Zău că-mi pare. Era o piatră minunată. Dar eu sunt un om cinstit şi prietenii mei toţi pot depune mărturie. Jur pe mormântul mamei mele, Dumnezeu să-i odihnească sufletul sfânt în pace, că nu m-am atins de perla ta. Şi acum, ce-ar fi să-ţi fac cinste cu ceva de băut şi să vorbim despre asta?

Întinse o mână încercând să atingă umărul lui Cameron, dar el i-o împinse deoparte.

— Vreau să-mi dai perla sau, aşa să mă ajute Dumnezeu, te fac bucăţi cu mâinile goale, aici şi acum.

Flynn ridică din umeri şi făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să-i întoarcă spatele dar în loc de asta se răsuci pe piciorul drept şi îl lovi cu toată puterea cu tacul de biliard pe Cam în abdomen. În timp ce Cam se îndoia de durere, Flynn îl pocni cu tacul în cap.

Cam se clătină dar rămase în picioare. Se dezechilibra lateral spre gloata care îl împinse rânjind înapoi către Flynn, sperând ca irlandezul să îi vină de hac. Dar Cam folosi impulsul ca să-şi proptească umărul în corpul lui Flynn. Se agăţă cu mâinile de talia irlandezului şi-l împinse înapoi. Se prăbuşiră peste masa de biliard şi apoi se rostogoliră pe jos, încleştaţi unul de altul.

Flynn întinse mâinile spre faţa lui Cam, încercând să-i bage

pumnii în ochi. Cam îşi feri capul şi-l lovi pe Flynn cu genunchiul în vintre. Flynn ţipă de durere şi se ghemui într-o parte. Cam se ridică în picioare şi se aplecă peste el cu pumnii strânşi:

— Ridică-te, hoţ nemernic!

Flynn se luptă să se ridice în genunchi apărându-şi bărbăţia cu o mână.

— Nu-i nevoie de jigniri, băiete. Hai să ne luptăm cinstit.

Se ţinu cu mâna de muchia mesei de biliard şi se ridică în picioare, cu spatele spre Cam. Ascunse în pumn o bilă, se întoarse şi o aruncă spre capul lui Cam. Acesta se feri şi auzi ţipătul de durere când bila îl lovi pe omul care stătea exact în spatele lui. Flynn luase altă bilă şi se pregătea s-o lanseze dar Cam se aruncă spre el. Pumnul lui îl lovi în bărbie şi irlandezul căzu înapoi lovind cu capul piciorul greu, din lemn sculptat, al mesei de biliard. Cam se aplecă, îl apucă pe Flynn de păr şi îl trase în sus. Pumnul lui veni de undeva de lângă genunchiul lui drept şi-l lovi pe Flynn în stomac.

Flynn se sufoca şi s-ar fi prăbuşit în faţă dar Cam îl ţinea de şuviţele de păr cărunt ca şi cum Flynn ar fi fost o jalnică marionetă cu sforile rupte.

— Unde-i perla mea? îi şuieră Cameron la ureche.

Braţele lui Flynn tresăriră în încercarea de a-l împinge pe Cameron deoparte. Avea sânge în păr, iar gura i se deschisese ca cea a unui peşte care, abandonat pe plajă, încearcă să respire. Cam îi pipăi hainele:

— Unde e, Flynn? Spune-mi sau, pe toţi sfinţii, te bat până mi-o dai!

Omul cel solid căruia Flynn îi spusese Joe făcu un pas înainte.

— Mai bine lasă-l în pace acum, camarade.

Ţinea în mâna dreaptă tacul de biliard rupt şi bătea cu el în palma mâinii stângi. Mai mulţi malaiezi şi manilezi erau înşiraţi în spatele lui, fără îndoială oameni din echipajul lui Flynn, iar Cameron văzu lama unui cuţit strălucind. Câteva clipe, singurele zgomote fură cele făcute de Flynn, care fornăia pe nas şi scuipa sânge.

Cam aprecie din ochi situaţia. Chiar avându-l alături pe Wes n-avea nici o şansă împotriva mulţimii, iar malaiezii erau renumiţi pentru priceperea cu care mânuiau cuţitele curbate numite kris. Cam îi dădu drumul lui Flynn. Irlandezul căzu în nas.

— Perla-i a mea, zise Cam, şi îţi jur c-o s-o iau înapoi sau că mi-o vei plăti, domnu’ Flynn! O să regreţi ziua când te-ai pus cu

Cameron McKenzie!

Oamenii îi făcură loc să treacă iar el ieşi în lumina orbitoare a soarelui.

7

Cam stătea în cabina lui de pe China Cloud cu o sticlă de gin olandez în mână. Îşi scoase tabachera şi aprinse o ţigară.

Se uită mohorât la scrumiera aşezată pe masa din faţa lui. De fapt, scrumiera era o scoică perliferă, iar pe ea era o „bulă" perlată. Bula fusese cândva creată de un parazit care pătrunsese în scoică; ca să se apere, stridia îşi acoperise rana cu sidef. Din cauza presiunii apei se formase o proeminenţă care fusese apoi umplută cu nămol. Aceste aşa-numite „perle-bulă" se vindeau ieftin în Broome şi erau folosite ca să se confecţioneze ace de pălărie. Aceasta fusese prima perlă găsită de Cam aşa că o păstrase ca amintire.

Se uita la imitaţia de perlă şi se gândea la cea adevărată pe care Flynn i-o furase la Barred Creek. Wes îl privi trist:

— Poate-a spus adevăru'. Poate căpitanu' pierdut perla. Erai mort de beat.

— Nu eram beat, spuse Cam încet. N-am fost aşa de beat vreodată în viaţă şi nici n-o să fiu. Am fost drogat, ştiu asta!

Wes ştia că nu e bine să protesteze dar nu părea convins.

— Poate.

— Trebuie s-o iau înapoi.

— Dacă el furat perlă, zise Wes accentuând cuvântul „dacă", dacă el furat-o, poate şi vândut asta perlă deja. Nimenea nu ţine mult lucru de furat.

— Poate.

Faţa lui Curry-Curry apăru din tambuchi.

— A venit cineva, tuan.

Cam auzi zgomot de paşi deasupra, pe punte.

— Vezi ce e, Wes.

— Da, căpitane.

Câteva minute mai târziu o pereche de pantofi de pânză de un alb imaculat au fost urmaţi de un costum alb impecabil călcat, ale cărui manşete erau totuşi deja impregnate de praful roşu-cărămiziu caracteristic nord-vestului. Această apariţie de o eleganţă demnă de vitrina unui croitor era încununată de o

splendidă cască colonială albă. Cam făcu ochii mari. George Niland.

— Ce mai faci, Cam?

Şi-a scos casca şi a întins mâna spre Cam. George Niland avea o faţă sănătoasă, de băieţandru şi păr blond lins şi îngrijit pieptănat. Zâmbea mult, fapt pentru care Cam nu avusese vreodată deplină încredere în el, şi avea un aer blând. Era un om solid, însă mai degrabă cărnos decât musculos. Ca aluatul, se gândi Cameron.

Prima slujbă obţinută de Cam când plecase din Anglia fusese în echipajul unuia din vasele de pescuit ale lui Niland, lângă Fremantle. Tatăl lui Niland era proprietarul celei mai mari flote de pescuit din vestul Australiei şi George administra afacerea dintr-un birou aflat pe Cantonment Street. George îl ajutase pe Cam să obţină brevetul de căpitan.

— Ce faci aici, la asemenea distanţă? întrebă Cam.

— Tata şi-a cumpărat o flotă de căutătoare de perle. Sunt mulţi bani în afacerea asta.

— Eu încă nu i-am văzut, George.

— Poate că petreci prea mult din sezon prin porturi, bătându-te cu căpitanii.

Deci de-aia venise. Nu era o vizită de curtoazie.

— Ai auzit cum m-a jefuit nemernicul acela de irlandez?

— Domnul Flynn este considerat ca un membru de vază al acestei comunităţi.

Îşi făcu vânt cu cascheta:

— Va trebui să fii cu băgare de seamă în cazul lui, băiete.

„Băiete!” Ceva din tonul lui îl înfuria pe Cam.

„Crede că mi-e încă şef.”

— Are ceva care-mi aparţine şi intenţionez să recuperez obiectul. Totuşi, asta-i problema mea, nu a ta.

George scoase o batistă şi îşi tampona fruntea.

— Eşti în port abia de cinci minute şi ţi-ai şi zdrelit pumnii. Nu te-ai schimbat prea tare, nu-i aşa, Cam?

Deodată, Cameron deveni conştient de cabina lui înghesuită şi de priciul spartan din colţ. Zise:

— Bei ceva?

— E prea devreme pentru mine, răspunse George. Privi în jur strâmbând din nas. Cum ai găsit drumul spre ţara asta uitată de Dumnezeu?

— Probabil la fel ca tine. Am băgat toată agoniseala în China

Cloud.

— Ai cumpărat-o?

— Doar am închiriat-o pentru un sezon. O să câştig destul din scoici ca să-mi încerc norocul şi la anul. Aş avea vasul acesta şi câteva pe deasupra acum dacă n-ar fi fost Flynn. Eşti sigur că nu vrei să bei ceva cu mine?

George scoase din buzunăraş un ceas de aur.

— Am o întâlnire cu bancherii mei. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Flynn.

Ezită în dreptul tambuchiului.

— Ai auzit de petrecerea de întoarcere pe care o dă Căpitanul Gregory mâine după-amiază?

— Da. Mi se spune că vor fi acolo toţi cei implicaţi în afacerile cu perle.

— Sper că n-o să faci o scenă.

Cam îşi dădu seama că omul era obişnuit ca majoritatea oamenilor să-i facă pe plac. Dar nu şi el.

George îşi puse înapoi cascheta cu o mişcare elegantă şi se întoarse, gata de plecare. Apoi, ca şi când ideea abia îi venise, adăugă:

— Patrick Flynn are în Broome o mulţime de prieteni influenţi.

— Te numeri printre ei?

George zâmbi şi dispăru sus pe tambuchi.

8

Locuinţele din Broome erau îngrămădite pe cele două părţi ale promontoriului cunoscut ca Buccaneer Roc, adică Stânca Piratului. Pe o parte a oraşului erau cocioabele de tablă din Chinatown, aşezate de-a valma între debarcaderul lung de-o milă şi câmpuri de mangrove. De cealaltă parte bungalourile umbrite de palmieri ale oamenilor care făceau afaceri cu perle, răsfirate în grădini înmiresmate de-a lungul străzilor pavate cu pietriş.

Bungaloul familiei Gregory era înconjurat de verande îmbrăcate în luxurianta bougainvillea roşie. În timp ce Cam străbătea poteca, îl înconjură mirosul îmbătător asemănător cu al florilor de portocal. Pe verande fuseseră aşezate mese de lemn, iar şampania frapată şi vinul de Bordeaux era servit de stewarzi malaiezi cu jachete albe. Dinspre terenurile de tenis şi de crichet se auzeau râsete zgomotoase.

George se apropie de Cam cu mâna întinsă. Purta o jachetă şi pantaloni din mătase indiană, şi o cămaşă albă fină cu guler moale.

— Cam! Îmi pare bine să te revăd.

— Arăţi foarte elegant, George.

— Şi tu arăţi ca un „stăpân” alb sadea. S-au schimbat lucrurile de când ai intrat prima dată în biroul meu din Cantonment Street.

— E vorba doar de-un costum nou şi-un bărbierit bun. Era cât pe-aici să-mi pun vechea uniformă de marină dar cu ea mă cam confundă oamenii cu un amiral.

Nasul lui George se încreţi într-unul din zâmbetele lui linguşitoare.

— Scuză-mă un moment. Trebuie să merg să salut familia Graveney. El e bancherul nostru. Mă cheamă datoria.

Cam îl privi plecând, cuprins de o senzaţie de tristeţe şi regretând că venise. Ca un cerşetor la ospăţ, cum spunea proverbul. Oh, Doamne, era ca şi cum un pic din Anglia fusese transplantat printre palmieri şi pământul roşu. Îl lăsă pe un servitor malaiez să-i toarne şampanie.

— Nu e şi opiu în ea, nu-i aşa?!

— Domnule?! făcu omul.

— Nu contează.

Cam privi în jur. Oaspeţii de la petrecere erau toţi europeni albi. Deşi era după-amiază târziu, în aer erau aproape patruzeci de grade; bărbaţii transpirau în costumele albe coloniale, femeile în rochiile lungi, cu umbreluţe care să le apere de soare. Englezii nu uită niciodată cu adevărat de Anglia.

Şi apoi o văzu.

Există oameni care vă vor spune că nu există dragoste la prima vedere, că dragostea e un compromis la care ajungi de-a lungul anilor, nu o experienţă în care cunoşti şi doreşti pe cineva în câteva secunde în care ţi se taie răsuflarea. Poate că ei n-au simţit-o niciodată sau, dacă au simţit-o, se tem de ea şi de ceea ce ar putea însemna pentru inimile mai slabe. Cam nu mai simţise vreodată ceva asemănător; vederea ei îi tăie pur şi simplu respiraţia. De ce se întâmplase aşa? Mai târziu el nu putu niciodată să îşi explice sieşi sau altora. Dar de fapt dragostea la prima vedere n-are nici o legătură cu lucrurile normale. E un capriciu al sorţii, ca salvarea unei vieţi sau găsirea unei perle.

Ea stătea singură la capătul îndepărtat al verandei, privind

meciul de crichet. Era dureros de frumoasă, cu ochii verzi, buclele de culoarea căpşunilor şi silueta mlădioasă ca o salcie, totuşi nu avea o frumuseţe clasică. Altceva îl captivă, ceva ce nu a putut să explice nici până-n ceasul morţii.

Două femei râdeau zgomotos în timp ce străbăteau peluza cu ciocanele lor de lemn. Ea arăta extrem de plictisită. În timp ce se apropia, el îşi simţea inima zvâcnind în colivia coastelor. Nu mai fusese neliniştit în prezenţa femeilor înainte şi nu ştia de ce se simţea aşa de data asta.

— Se spune că francezii i-au învăţat jocul acesta pe englezi, zise Cam, ca răzbunare pentru bătălia de la Waterloo.

Kate Flynn întoarse capul privindu-l cu ochii mari:

— Poftim?!

— Crichet. Nu ţi se pare un joc captivant, unul care îţi dezvoltă inteligenţa?

— E şahul proştilor. Vă cunosc?

El întinse mâna:

— Mă numesc Cameron.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Nu. N-am putut aştepta să fim prezentaţi unul altuia oficial.

— Ceea ce ar fi făcut un adevărat gentleman.

— Gentlemenii din oraşul acesta îşi petrec timpul jucând în loc să ţină companie doamnelor care sunt de aceea obligate să stea pe verande nedistrate şi fără băutură în pahare.

Kate strânse buzele încercând să-şi reţină un zâmbet. Era fermecată de îndrăzneala bărbatului. Îl studie încercând să ghicească. Era tulburător de frumos. Părea periculos.

— Nu cred că v-am mai văzut. Chiar aţi fost invitat la petrecerea asta?

— E adevărat că nu sunt de mult timp în Broome. Vasul meu este China Cloud.

— Deci sunteţi interesat de perle.

— Sunt, deşi până acum n-am rezultate în favoarea ideii.

Kate dădu deoparte o buclă de pe obraz cu un deget lung, iar Cam simţi cum tresare sub privirea ei lungă şi cercetătoare.

— Parcă aveţi un accent special.

— Sunt scoţian şi o spun cu mândrie. A fost unul dintre darurile bunului Dumnezeu că m-am născut de partea civilizată a frontierei. Şi tu, după ritmul cuvintelor.

— M-am născut aici dar familia mea e din County Cork.

El făcu o plecăciune:

— Cameron McKenzie. Prietenii îmi spun Cam. Probabil sunt puţin îndrăzneţ că mă prezint singur. O mulţime de femei pretind că nu apreciază asta dar mie mi se pare că nu le displace exact cât susţin. Ce crezi?

— Mie mi se pare vulgar, replică ea.

— Ai putea cel puţin să-mi spui cum te cheamă?

— Numai după o prezentare oficială.

— Arăţi ca o Beatrice.

Ah, ce săgeţi de foc în ochii ei!

— Nu arăt ca o Beatrice.

— Atunci te-aş numi Prudence. Sugerează o educaţie bună şi o persoană conservatoare.

— Dacă aş avea ceva în pahar, ţi-aş turna conţinutul în cap.

— Atunci ţi l-aş umple din nou. Ce-aş putea să-ţi aduc?

— Benzină şi un chibrit!

El râse:

— Ar trebui să mă simt jignit dar ştiu că n-ai avut intenţia, Prudence. Sau să-ţi spun simplu, Pru?

Deşi ar fi vrut, ea nu-şi putu reţine zâmbetul. Întinse paharul:

— Aici am punci de fructe. Tata mi l-a pus în mână. Aş prefera şampanie. Crezi c-ai putea să-mi găseşti un pahar?

— Desigur. Noi, ceilalţi, trebuie să ne ajutăm între noi.

Ea era gata să-i dea paharul când se opri auzind pe cineva strigându-i numele. Scândurile trosniră când Patrick Flynn urcă greoi treptele verandei. Arăta înfloritor în costumul alb colonial dar ochii cu cercuri negre şi bandajul de pe nas făceau notă discordantă cu ceea ce altfel ar fi fost o înfăţişare plină de demnitate

— Kathleen, pleacă de lângă nemernicul acela!

Se întoarse către Cam:

— Ce dracu faci aici?

— Flynn! Văd că ai nasul mai scurt şi mai lat decât înainte.

— Pleacă de lângă fata mea!

Cam se holbă la el, apoi la Kate, cu gura căscată de uimire:

— Fiica ta?!

— Pleci sau pun să fii aruncat afară?

— N-am ştiut că e fiica ta, Flynn. Cu siguranţă nu arată ca fata unui hoţ şi a unui mincinos.

Flynn se înroşi până la gulerul cămăşii. Oamenii din jur se uitau fix. Kate spuse:

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

— Nu te băga în asta! se răsti Flynn.

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta, îi şuieră Kate. Oi fi eu fiica ta, Patrick Flynn, şi să mă ocrotească Dumnezeu pentru asta, dar n-o să-mi vorbeşti ca unei servitoare!

Deodată apăru George Niland cu acelaşi zâmbet prefăcut, împăciuitor:

— Ah, Patrick, l-ai cunoscut pe vechiul meu prieten Cam. A fost căpitanul unui vas de pescuit de-al meu în Fremantle acum câţiva ani. Minunat om. Şi el caută perle, să ştii.

Puse o mână pe umărul lui Flynn şi şopti:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ţipaţi. Tata se uită încoace. Aici nu suntem la hotel.

Flynn nu spuse nimic dar pumnii i se încleştau şi descleştau de furie neputincioasă. Cam o privi pe Kate dar nu putu să descifreze expresia de pe faţa ei.

— E-n regulă, George. Nu vreau să stric petrecerea. Oricum nu ştiu să joc crichet.

Făcu o mică plecăciune către Kate:

— Domnişoară Flynn. A fost într-adevăr o plăcere. Sper că nu v-am stricat după-amiaza. La revedere, George.

Se întoarse spre Flynn:

— Ne mai întâlnim noi.

În timp ce se îndepărta pe poteca pietruită ea îi strigă de sus, de pe verandă:

— Mă cheamă Kate.

* * *

Kate stătea lângă Flynn, în şaretă, făcându-şi uşor vânt cu o batistă parfumată. Trecură pe lângă debarcaderul cel lung. O navă de pasageri, Koolinda, era andocată acolo într-o mare de lumini sclipitoare. Flynn era posomorât. De-abia dacă îi spusese două cuvinte de când plecaseră de la petrecere. Kate îl întrebă:

— Ce te frământă?

— Nu vreau să mai vorbeşti vreodată cu omul acela. Mă auzi, fato?

Ea nu suporta să i se spună ce trebuie şi nu trebuie să facă, mai ales de către tatăl ei. Încercă să vorbească pe un ton calm.

— De ce te-ai certat cu domnul McKenzie?

— Sunt treburi de-ale bărbaţilor, replică Flynn.

Kate strânse mânioasă din buze. Treburi de-ale bărbaţilor! O

trata ca pe un copil. Era o aroganţă nemaipomenită având în vedere că ea îi făcuse de mâncare şi îi spălase rufele de când se ştia.

— Ţi-a spus că eşti un hoţ de perle. De ce?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă nu m-ai interoga aşa, fato. Nu eşti prea mare să nu te pun pe genunchi şi să-ţi dau o bătăiţă, ai grijă!

— Aş vrea să văd că încerci aşa ceva, Patrick Flynn. Poate dacă vrei să te trezeşti iar cu nasul spart.

— Ajunge, fato! Nu-ţi permit să-i vorbeşti aşa tatălui tău!

Avea ceva strident în voce. Calul ciuli urechile şi săltă capul clătinând şareta. Kate întoarse capul strângând buzele mânioasă.

Când ajunseră la bungalou, Flynn sări şi îşi ajută fiica să coboare. Apoi urcă la loc şi apucă frâiele.

— Şi acum unde pleci? îl întrebă ea.

— La hotel. Vreau să beau ceva.

Se uită în jos la ea şi se încruntă:

— Şi nu te mai uita aşa la mine! O să fac exact cum o să am chef!

Trase frâiele, iar şareta porni mai departe pe drum. Cu un amestec de tristeţe şi frustrare Kate îl privi plecând. Avea să se sinucidă cu atâta băutură. La cincizeci de ani arăta ca un bărbat de şaptezeci. Doamne Dumnezeule! Bărbaţii…

Intră în casă, îşi scoase boneta şi pantofii. Toată casa era ca un cuptor. Ieşi afară pe verandă trăgând în piept mireasma de oleandru şi caprifoi japonez care plutea în aerul fierbinte şi umed. Se tolăni într-un fotoliu de răchită trecându-şi degetele prin păr, simţind broboanele de pe frunte şi umezeala bluzei. Valurile urcau şi coborau pe Cable Beach, la cinci mile depărtare, iar foşnetul lor se împletea cu zgomotul îndepărtat, stins, al melodiilor străine emise de un post de radio din Singapore şi erau captate de un radio din vecini. Văzu o umbră mişcându-se de-a lungul tufişurilor din grădină şi se înfiora de teamă:

— Cine-i acolo?

O ţigară licări în întuneric. Se auzi o voce:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Kate recunoscu imediat accentul. Zâmbi în sinea ei. Era el!

— Vai, domnule McKenzie, se alintă ea ca o pisică punând picior peste picior. Ce m-ai speriat!

* * *

Flynn sări de pe capra şaretei, priponi calul şi intră pe uşa deasupra căreia scria: „Niland şi Asociaţii”. Înăuntru ardea o lumină. George Niland stătea cu picioarele cocoţate pe birou, cu un trabuc între dinţi. Se uită în sus către Flynn şi spuse:

— Ziceai că e ceva important.

Flynn închise uşa după el.

— Suntem singuri, băiete?

— E duminică, Patrick, sigur că suntem. Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! Îmi dai fiori.

Dar Flynn nu se aşeză. În loc de asta băgă mână în buzunar şi scoase vechea cutie de tutun. Îndepărtă capacul şi scoase un pachet învelit în foiţă de mătase.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi asta, zise el.

Dădu deoparte foiţa.

— Ei, băiete, spune-mi dac-ai mai văzut aşa ceva!

George sări drept în picioare. În camera întunecată perla părea să fie luminată cumva dinăuntru. George respira greu:

— Dumnezeule, de unde-o ai?

— Nu contează de unde vine, băiete. Problema e, cât valorează?

9

Blestemul vieţii unui căutător de perle erau gândacii. Ei prosperau în zgârciurile împuţite ale scoicilor păstrate în calele lugherelor; noaptea ieşeau în şiruri din ascunzătorile lor ca să se înfrupte din degetele picioarelor marinarilor şi din bătăturile lor în timp ce ei dormeau. Era imposibil să-i ţii departe de nave; tot ce puteau să facă marinarii era să scufunde navele în golfurile mici în timpul fluxului când erau în extrasezon şi să înece această infecţie.

Data următoare când Cam îl văzu pe George Niland, Cam stătea pe ţărm uitându-se cum marea venea să spele puntea lui China Cloud. George trecu în şaretă pe drum spre birourile companiei „Niland şi Asociaţii” dar când îl zări trase de frâu ca să-şi strunească armăsarul.

— McKenzie, dragul meu!

Cam se întoarse. Bonomia lui George, plină de îngâmfare îl

deranja. „Tot mă mai crede un om din echipajul lui” gândi Cam.

— Salut, George. Ai plecat să-ţi numeri banii?

George ignoră zeflemeaua cu un zâmbet.

— Deci te-ai hotărât să rămâi în Broome.

— Cel puţin pentru o vreme.

— Ţi-ai luat permis de acostare?

— Nu intenţionez să-mi fac deocamdată o tabără. O să dorm pe China Cloud de îndată ce oaspeţii mei nepoftiţi sunt luaţi de reflux.

George făcu o strâmbătură dezgustat.

— E o viaţă grea, Cam.

Zâmbi iar, încreţindu-şi nasul:

— Speram să te văd de dimineaţă. Am o propunere pentru tine.

— Ce fel de propunere, George?

— Ai văzut vasul Elizabeth?

Cam se uită spre Roebuck Bay, unde brigantina companiei Niland stătea ancorată pe apa albastră şi sclipitoare.

— E un vas minunat.

— Şi avem nevoie de un conducător. I-am sugerat tatei că tu eşti omul ideal. Se plăteşte bine şi compania are totdeauna grijă de oamenii ei. Ce zici?

Cameron clătină din cap.

— Mulţumesc pentru ofertă, George, dar vreau să fiu propriul meu stăpân.

— Ştii, Cam, toţi vin aici crezând că o să facă avere.

Clătină din cap în direcţia terenurilor perlifere de dincolo de Gantheaume Point.

— Dar sunt mai multe şanse să piardă totul. Trebuie să fii un bun om de afaceri ca să supravieţuieşti aici, nu un aventurier.

— Chiar dacă pierd totul, tot n-o să-mi fie mult mai rău decât până acum.

Cam i-a îndemnat calul plesnindu-l pe crupă:

— Totuşi îţi mulţumesc din nou.

— Dacă te răzgândeşti…

— Nu mă răzgândesc niciodată.

George ridică din umeri.

— Ei, ai grijă, Cam. E o afacere dificilă.

Scutură hăţurile, iar şareta o porni zdruncinându-se pe drumul roşu prăfuit spre debarcaderul Streeter.

* * *

George nu se duse direct la birourile companiei „Niland şi Asociaţii”. Mai întâi se opri la birourile lui TJ Ellies. Toate perlele aveau pete şi striaţii minuscule care le micşorau valoarea; Tom Ellies era un sinhalez cu un talent special pentru lustruitul unei perle până la valoarea cea mai mare. Munca asta înseamnă să cureţe straturile exterioare ale perlei, ca şi cum ar fi curăţat foile unei cepe, până devenea netedă şi perfectă. Era nevoie de un talent excepţional, aproape de ghicitor, fiindcă o greşeală îi micşora valoarea cu sute, poate mii de lire. Flynn îl aştepta deja acolo.

— Ai întârziat!

— Scuze, zise Niland senin.

Băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase o cutiuţă de catifea. I-o dădu lui Ellies care o deschise şi scoase perla cu veneraţia cu care un pelerin s-ar fi apropiat de nişte relicve de sfinţi. Îşi puse un cozoroc verde ca să-l protejeze de lumină, căpătând astfel înfăţişarea unui crupier dintr-un cazinou dărăpănat, şi puse perla în lumina unei lămpi de birou. Înghiţi în sec:

— O piatră minunată. Într-adevăr o piatră minunată.

— Am botezat-o Regina Nordului, zise George.

Se aplecă spre Ellies:

— Am prefera să păstrăm între noi vestea găsirii ei. O să-ţi dăm ceva în plus. Înţelegi?

Ellies a oftat. Înţelegea. Înţelegea perfect.

10

Crucea Sudului se mişcase pe cer aşa că ajunsese aproape exact deasupra acoperişului de tablă dar aerul rămânea la fel de înăbuşitor. Chiar şi noaptea ramurile bogate de poincianas rămâneau aplecate, moleşite. Peste tot în jur se auzeau tunete înfundate, iar fulgerele despicau cerul departe de buza oceanului. Sezonul Ploilor era aproape.

Cam stătea lângă ea pe verandă; rulă cu gesturi fireşti o ţigară şi o aprinse. Stăteau afară de ore întregi care li se păreau totuşi doar câteva minute. Vorbiseră despre copilărie, despre familiile lor, despre lucrurile pe care visau să le realizeze în viaţă după ce vor pleca din Broome, după ce se va termina cu

căutarea perlelor. El îi povestise cum crescuse în Glasgow într-o casă închiriată de lângă şantierul naval, ca al doilea născut dintr-un şir de opt fraţi şi surori:

— Îmi amintesc cum vinerea seara aveam „ospăţul”. Mama îi cumpăra tatei o bucată de egrefin şi ne dădea la fiecare o cană din apa în care-o fiersese şi o bucată de pâine s-o înmuiem. N-am avut o pereche de pantofi înainte de doisprezece ani. Vară, iarnă, nu conta.

Totuşi, vorbea despre astea ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. În vocea lui era aproape un fel de nostalgie.

— Unde sunt ei acum?

— Familia mea? E încă în Glasgow. Fraţii mei lucrează la şantier, ca tata. De fapt cum făcea el înainte să-l doboare băutura.

— Dar tu n-ai vrut munca asta.

— Eu nu. Am fost totdeauna bun la cifre, la socoteli şi treburi din astea, iar mama spera să-mi găsesc o slujbă la birou la şantier. Asta era ambiţia ei maximă pentru mine. Şi apoi, într-o seară, când aveam doisprezece ani, m-a trimis la cârciumă să-l aduc pe tata acasă la cină. Şi în vinerea aia m-am dus acolo şi era un marinar, nu din echipajul vreunui remorcher, ci un căpitan adevărat, cu pielea ca mahonul, şi stătea rezemat de bar, şi toată lumea îl asculta. Vorbea despre plaje cu nisip alb, despre femei cu pielea neagră şi despre perle mari cât dopurile sticlelor. Am stat acolo şi l-am ascultat şi m-am gândit: asta o să fac. O să scap din oraşul acesta îngrozitor, dintre beţivi şi din case cu chirie, o să trăiesc în soare şi o să-mi găsesc norocul. Aşa că tata şi cu mine am întârziat amândoi la cină în seara aia.

Îşi dădu seama că ea îl priveşte fix şi se opri să tragă din ţigară, deodată intimidat de cât vorbise.

— Ce te-a adus aici?

— Drumul a avut câteva ocolişuri. M-am înrolat în Marină ca matrod, apoi am auzit despre testele alea pe care le făceau în Scoţia, că trimiteau oamenii să se scufunde în costume de scafandru, şi m-am oferit voluntar.

— Ai curaj, Cameron McKenzie.

El râse degajat:

— Un bărbat nu înseamnă nimic fără el.

„Are ceva aparte”, gândi ea. Nu se mai simţise niciodată în siguranţă lângă un bărbat înainte, erau fie tirani fie nişte proşti lăudăroşi ca George Niland, iar ea n-avea răbdare cu nici una din

aceste categorii. Dar nu şi bărbatul acesta. Se simţea bine în pielea lui chiar dacă n-avea mulţi bani în bancă şi ştia să se poarte cu o femeie. Îi plăcea cum o priveşte.

Ea încercă să urmărească cu degetul linia unei cicatrice de pe braţul lui drept, prin părul întunecat. Îi plăcea să-l atingă, Dumnezeu s-o ierte.

— De unde ai asta?

— O bătaie cu cuţitele în Manila, răspunse el şi râse, văzând expresia de pe faţa ei.

— Ce-i aşa amuzant?

— Faţa ta. Doar te necăjeam. N-a fost nici o bătaie. Doar o gheară de pisică, pe vas.

Ea îl lovi în glumă peste braţ. El zâmbi. Deodată ea simţi cum ceva i se topeşte pe dinăuntru. Era efectul ochilor albaştri, adânci, şi a zâmbetului orbitor. O răscoleau.

— Mai ai veşti de la familie? întrebă ea, privind într-o parte ca să-şi ascundă stânjeneala bruscă.

— Mama îmi scrie în fiecare lună. Îmi spune totul.

— Ţi-e dor de ei? întrebă Kate.

Ea nu mai avea decât tată. Se întreba cum ar fi viaţa fără el, indiferent cât de mult îl ura uneori.

— Mi-e dor de ei. Dar nu mă pot întoarce. M-am hotărât să fiu un om bogat într-o zi. Şi voi fi. O să-mi găsesc perla, o să am costume frumoase şi o casă ca asta, poate şi o maşină. Nici un bărbat n-o să mă mai dispreţuiască vreodată.

— S-a întâmplat asta?

— Când ai fost odată sărac, dragă Kate, nu uiţi niciodată. Îţi aşterne rugină pe suflet.

Felul în care o spusese o sperie. Nu ştia de ce.

— Dar tu? Ai fraţi sau surori?

— Am avut doi fraţi. Amândoi erau mai mari ca mine.

— Ce s-a întâmplat?

„Spune-i doar faptele”, se gândi ea. „Aşa cum faci cu oricine te întreabă. Nu-i lăsa să vadă cât te doare.”

— Jack era cel mai mare. S-a înecat când eu aveam doisprezece ani, lângă Cable Beach. Apoi, acum câţiva ani, Will a murit de-o boală de sânge.

El îi atinse mâna uşor:

— Îmi pare rău.

— Viaţa merge înainte, zise ea exact pe tonul folosit de tatăl ei când întindea mâna după sticla de gin.

Kate îşi retrase mâna.

— Dar mama ta?

— A murit când eram foarte mică. N-am cunoscut-o.

El îi susţinu privirea. Ea s-ar fi putut pierde în ochii aceia. Era ca şi cum vedeau prin ea. Simţi înăuntru o zbatere, ca un roi de fluturi în stomac. Ce vroia să facă din ea? Chiar dacă nu avea decât douăzeci de ani se credea întărită împotriva bărbaţilor. Din copilărie, ea fusese cea care trebuia să aibă grijă de fraţi şi să administreze gospodăria. Apoi, după moartea lor, a făcut acelaşi lucru pentru tatăl ei. Nu credea că-i stă în fire să simtă pentru un bărbat altceva decât îngrijorare şi resentimente.

— Ai avut o viaţă grea, Kate.

Ei, n-avea nevoie de mila lui aşa că îşi zăvorî din nou sentimentele în suflet ca într-o cutie şi le ascunse iar. Hotărî că e vremea să vorbească despre altceva. Îl întrebă:

— Tot mai crezi că tata ţi-a furat perla?

El nu-i răspunse imediat. Tăcerea persistă, iar ea crezu că nici n-o auzise. Dar, într-un târziu, îi răspunse:

— E tatăl tău, Kate, aşa că nu cred că vrei să auzi cum îl vorbeşte cineva de rău. Dar da, mi-a furat perla. E absolut sigur.

— Şi ai de gând să-ţi iei revanşa? Fiindcă dacă e aşa, mai bine-ai pleca de pe veranda asta chiar acum.

— Eşti o fată aprigă, Kate.

— Oi fi eu o lady, dar ştiu să mă bat la fel ca un băieţoi.

— Te-ai evapora în briza mării!

— Sunt totuşi fiica tatălui meu.

Simţi cum mâna lui o atinge pe-a ei. Degetele lui se plimbară peste încheietură şi în sus spre cot. O străbătu un fior. El se aplecă în faţă şi ea îşi dădu seama înspăimântată că bărbatul vroia s-o sărute. Întoarse capul.

— Îmi pare rău, zise el.

De ce făcuse asta? Vroia să fie sărutată.

— Deci asta e, zise el în fine ca să umple tăcerea dureroasă.

Ea se simţi jenată de reacţia pe care-o avusese la tentativa lui de sărut. Nu mai sărutase vreodată un bărbat, nu aşa cum trebuie. George nu conta.

— De ce eşti aici, domnule McKenzie?

— Ţi-am spus deja, Kate Flynn. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care-am văzut-o în viaţa mea şi când te-am zărit prima dată inima mea a luat-o razna.

Nu crezuse că un bărbat i-ar putea vorbi aşa vreodată.

Bărbaţii şi femeile chiar îşi vorbeau aşa?

— Mai devreme vroiai să mă săruţi?

— Da.

Îşi ridică faţa spre el.

— Te superi dacă încerci din nou? Poate ai mai mult noroc.

El se aplecă înainte. Buzele li se atinseră în clipa în care se auzi o înjurătură venind din stradă şi scrâşnetul de ghete pe cărarea pietruită. Flynn venea acasă.

Ea sări în picioare, netezindu-şi fusta.

— Fugi! îi spuse în şoaptă.

Cam se pierdu în semiîntunericul grădinii. Ea îşi duse degetele la buze. Of, Doamne! Ce moment nepotrivit îşi găsise Flynn!

* * *

Cina fusese ceva formal. Faţa de masă şi şervetele erau din batist irlandez, şerveţelele erau puse în inele din fildeş sculptat, vesela era marca Wedgewood, tacâmurile din argint masiv. Fuseseră serviţi cu supă de broască ţestoasă, barramundi cu orez şi şofran, iar la desert cu mango proaspăt. La fiecare fel se servise şampanie în pahare înalte de cristal şi pe urmă cafea şi cremă de mentă. Kate putu să vadă că tatăl ei era impresionat chiar dacă pe locul lui îşi marcase teritoriul cu pete de supă şi de şofran.

Membrii familiei Niland ignoraseră comportarea puţin excentrică a lui Flynn, ca de exemplu sunetele cu care fusese însoţită îngurgitarea supei, dar ea ştia din schimbul de priviri dintre Henry Niland şi soţia lui, Elizabeth, că toată masa fusese pentru ei o tortură.

Flynn râgâi zgomotos dar cel puţin avu bunăcuviinţa, observă Kate, de a-şi ţine în dreptul gurii şervetul pătat. Kate simţi cum se înfioară de ruşine. În asemenea momente ar fi vrut să se despice pământul şi s-o înghită.

— A fost al dracului de bine, zise Flynn după care îşi înclină capul către Elizabeth Niland adăugând — îmi cer scuze, doamnă.

George tuşi ca să-şi ascundă stânjeneala şi apoi se întoarse către Kate:

— Cred c-o să ies pe verandă la o ţigară. Vrei să mă însoţeşti, draga mea?

Kate ura să i se spună „draga mea” dar zâmbi şi zise exact ce se cuvenea:

— Ar fi o plăcere.

Apoi îl urmă pe George afară. Îi văzu pe Henry şi Elizabeth uitându-se cu înţeles unul la celălalt îngroziţi că au rămas doar cu Flynn, care deja se lansase într-o lungă şi complicată poveste despre zilele din tinereţea lui pe un transatlantic, istorie cu un final despre care Kate ştia că nu poate fi repetat în prezenţa unor femei binecrescute.

George o conduse pe veranda luminată de lămpi cu gaz. Cărarea din părul lui era impecabilă, un rubin mic sclipea în acul de cravată. Purta un costum Savile Row la două rânduri, de un negru ca tăciunele, foarte contrastant cu hainele purtate de aproape toţi ceilalţi bărbaţi şi făcute în Hong Kong. Părea neliniştit. Ea observă că degetele îi tremurau când îşi aprinse ţigara.

— Ţi-a plăcut cina, draga mea?

— Nu-mi mai spune „draga mea”, replică ea. Nu pot să sufăr asta.

El roşi stânjenit.

— Îmi pare rău. E doar pentru că... ei bine... te îndrăgesc foarte mult.

— Atunci aş vrea să găseşti alt mod de a-ţi manifesta afecţiunea.

Regretă imediat cuvintele ce îi ieşiseră din gură.

— Chiar crezi asta?

Ea trase aer în piept:

— Uite ce e, George...

— Nu, te rog, lasă-mă să termin. Ne cunoaştem de multă vreme şi... sigur ştii ce simt.

Kate se aşteptase la asta dar nu se aşteptase ca el să arate aşa de neajutorat, de pierdut când îi face propunerea. Aproape îi păru rău pentru el.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, George?

George o privi cu un amestec de uşurare şi surpriză.

— Păi... da. Tatăl meu iese în curând din afaceri şi eu voi controla...

— Nu.

— ...firma „Niland şi Asociaţii” aici în Broome şi...

Se uită ţintă la ea:

— Ce?!

— Mulţumesc, George. Îmi faci o mare onoare cu această propunere. Dar trebuie să te refuz.

— Nu?

— Nu te iubesc, George.

El îşi puse mâinile în şolduri. Multă vreme fâsâitul lămpilor de gaz fu singurul sunet care se auzi. În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Cum îndrăzneşti?!

— George!

— Sunt cel mai vânat burlac din Broome. Cum îndrăzneşti să mă refuzi?

Kate se uită la el cu ochii mari, uimită. Cum îndrăznea? Nu asta o întrebaseră toată viaţa bărbaţii? Se aşteptau ca ea să fie recunoscătoare dar nici unul dintre ei n-o întreba ce doreşte cu adevărat.

— Când tata se va retrage voi fi cel mai important bărbat din Broome. Pot să-ţi dau tot ce-ţi doreşti.

— În afară de dragoste.

— Dar eu te iubesc!

— Iar eu nu te iubesc pe tine.

Aruncă ţigara în grădină într-o izbucnire de iritare care nu-i stătea în fire.

— Ce nerecunoscătoare…

Se întoarse într-o parte vârându-şi pumnii adânc în buzunarele pantalonilor.

— Ai putea să trăieşti o sută de ani fără să ajungi să ştii nimic despre mine. Noapte bună, George.

Kate se întoarse în sufragerie unde Flynn îi regala pe Henry şi Elizabeth cu o poveste despre cum mâncase el odată un gândac viu fiindcă făcuse un pariu. Ştia că cei doi Niland vor fi uşuraţi că nu vor mai trebui vreodată să ia cina cu tatăl ei. Inima îi clocotea dar pe faţă nu i se vedea nimic, comportarea îi era aceeaşi. Avusese o viaţă întreagă în care învăţase să-şi ascundă adevăratele sentimente, durerea agonizantă la moartea fraţilor ei, jena extremă provocată de fanfaronada arogantă şi beţia nesfârşită a tatălui, senzaţia de singurătate fiindcă nu-şi cunoscuse mama care ar fi putut să o ajute să se descurce în lumea bărbaţilor, brutală şi greu de suportat.

* * *

— Şi… şi… şi l-ai refuzat?

Flynn aproape nu putea să vorbească de furie. Podelele

lustruite din jarrah tremurară sub paşii lui apăsaţi în timp ce străbătea încoace şi-ncolo bungaloul.

— Dar e cel mai râvnit burlac din Broome!

— Asta a spus şi el.

— Atunci de ce l-ai refuzat, pentru numele lui Dumnezeu? A trebuit să-l suport ore întregi pe Henry Niland turuind despre plicticoasele metode de contabilitate şi totul a fost degeaba! De ce dracu' i-ai spus nu?

— Pentru că nu-l iubesc.

O venă de pe tâmpla lui Flynn se umflă într-un nod ameninţător.

— Ce legătură are asta? O alianţă cu familia Niland ne-ar fi asigurat viitorul! Aş fi devenit partener la una dintre cele mai mari companii perlifere din Australia şi tu ai fi fost nevasta proprietarului!

— În viaţă sunt lucruri mai importante decât banii şi aparenţele, spuse Kate.

Îi întoarse spatele şi intră în dormitor trântind uşa. Flynn ţipă după ea:

— Nu, nu sunt!

Apoi îşi scoase pantoful şi-l azvârli:

— Nu sunt, fir-ar al dracu'!

11

Viaţa ei secretă. El venea noaptea, noaptea târziu, şi vorbeau şoptit pe întuneric înconjuraţi de mirosul de tutun al cămăşii lui şi cel de frangipani din aer, de zumzetul miilor de insecte, de căldura lipicioasă adusă de Sezonul Ploilor. Putea să-i vorbească despre orice aşa cum nu mai vorbise cu nimeni în toată viaţa ei.

Odată, stând amândoi în tăcere ca doi prieteni, ea îl întrebă dacă îi e vreodată frică.

— Frică? Un bărbat nu-şi permite să simtă frica.

— Nu le e tuturor frică de ceva?

— Ţie de ce ţi-e frică, frumoaso?

Ea observă că-i întorsese întrebarea. Dar lăsă lucrurile aşa.

— Mi-e frică să nu fiu prinsă în cursa unei căsătorii cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Îmi e frică să nu pierd în viaţă toate persoanele la care ţin cu adevărat.

El îi atinse mâna în întuneric. Ea se înfiora toată.

— Toţi cei pe care i-am iubit m-au părăsit. Mama. Fraţii mei. E ca un blestem.

— Dar Flynn? Nu-l iubeşti?

— Uneori da, răspunse Kate.

El îşi rulă o ţigară cu mâna liberă. Avea mâini mari dar degetele erau iuţi şi agile, în ciuda staturii lui. Un chibrit pâlpâi în întuneric şi ea simţi aroma pătrunzătoare de fum de ţigară în timp ce el fuma.

— Ce vrei de la viaţă, Kate?

— Vreau să fiu iubită. Şi nu vreau să mor în oraşul acesta oribil, ca fraţii mei şi ca mama.

Nu părea prea mult. Dar ea nu ştia cum va reuşi să obţină asta. Cum va pleca din Broome? Poate dacă se căsătorea cu cineva la fel de bogat ca George, acela o va duce să locuiască în Perth. Nu chiar culmea aspiraţiilor ei.

— Dar tu, Cam?

— Ştii ce vreau eu.

— E şi o femeie inclusă?

O tăcere neclintită. Ştia ce întreba ea de fapt.

— Flynn ar chema poliţia dacă ar şti că măcar îţi vorbesc.

— Păi, i-ai spart nasul. Nu că nu i s-ar mai fi întâmplat înainte. Dar ai putea să îngropi trecutul daca ai vrea.

— De ce aş vrea asta?

— De dragul meu.

El nu-i răspunse.

De fapt ea ştia că nici măcar n-ar trebui să stea acolo cu el. Era o lipsă de loialitate faţă de tatăl ei şi ar fi o pată pe reputaţia ei dacă ar afla cineva. El îl umilise pe Flynn în public şi-l atacase. Unde-i era mintea?

Dar dacă spusese adevărul despre perlă? Îl iubea pe Flynn dar era genul de lucru de care-l credea capabil. Dar era tatăl ei şi cu asta basta.

— Trebuie să plec, zise el brusc, topindu-se în întuneric fără să-i dea măcar un sărut.

Ea îl privi plecând, simţind tot atâta uşurare cât regret.

* * *

Tom Ellies nu lucra la o perlă decât după ce o examina în lumina blândă a zorilor. Spunea că doar atunci îşi dezvăluia secretele, îşi arăta striaţiile şi vârtejurile cu claritate.

Flynn îl privea în timp ce el întorcea perla încet între degetul mare şi arătător şi-l auzi scoţând un suspin uşor care putea să nu însemne nimic. Flynn zvâcni ca un cal sălbatic.

— Ei? zise el aplecându-se către Ellies. Ei?

Fluturând mâna nerăbdător, Ellies îi făcu semn să tacă. George îl bătu pe Flynn pe umăr.

— Lasă omul să-şi facă treaba, Patrick.

Ellies lăsă perla să cadă pe o bucată de catifea neagră. O rostogoli cu degetul ca să-i observe forma. Dacă se rostogolea lin însemna că e perfect rotundă, de cel mai bun şi mai valoros tip. În cele din urmă Ellies îşi scoase lupa de la ochi:

— Ai noroc. Probabil.

— Probabil? făcu Flynn.

Mâinile îi tremurau şi răsuflarea îi duhnea a ginul pe care-l băuse toată dimineaţa ca să se întărească pentru momentul chinuitor al curăţării perlei.

— Probabil. Uneori perla are un defect. Uneori defectul merge până în centru şi nu se poate face nimic. Nu poţi să distrugi defectul fără să distrugi şi perla. Exact ca şi cu omul.

„Al naibii, cum filozofează!” Flynn simţea că-i vine să-l strângă de gât pe nemernic. Vroia doar să ştie cât valorează blestemata aia de perlă.

Ellies se întoarse la lucru cu unealta simplă care era tipică meseriei lui: o pilă în trei muchii, cu un capăt vârât într-un dop de şampanie. Flynn şi Niland îl urmăreau abia îndrăznind să respire, în timp ce primele fărâme strălucitoare de perlă căzeau pe masă.

* * *

Ellies îşi îndreptă spatele cu un oftat şi şterse perla cu o batistă de mătase pe care o scosese din buzunar.

— Ei? zise Flynn.

Ellies puse perla pe masă.

— Ai noroc, noroc din acela mare — şovăi un moment — cinci mii de lire.

Flynn se prăbuşi pe scaun de parcă ar fi fost împuşcat. George îşi linse buzele, ca un câine cu ochii pe o bucată de carne. Întrebă:

— Cât aş lua pe ea în Europa?

— Probabil de două ori pe-atât. Mai mult. Cine ştie? Unii ar

plăti oricât pe-o piatră ca asta.

George ridică de la picioare servieta de piele maro şi scoase carnetul de cecuri.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Ellies. Cred că astăzi vă meritaţi comisionul.

* * *

George închise uşa biroului şi se duse la seiful de metal din colţ. După ce o încuie acolo pe Regina Nordului se duse la dulăpiorul cu băuturi şi scoase o sticlă de gin.

— E cam devreme, încă dimineaţă, dar cred că se cuvine să sărbătorim.

Puse pe birou două pahare şi turnă o doză serioasă de gin în fiecare:

— Un toast. Pentru Regina Nordului!

— Pentru Regina Nordului, repetă Flynn, golindu-şi paharul pe care îl întinse ca să fie umplut din nou.

George îi turnă lui Flynn mai mult gin, apoi luă carnetul de cecuri şi stiloul.

— Cinci mii de lire minus comisionul domnului Ellies... asta înseamnă patru mii, şapte sute cincizeci de lire.

Rupse fila de cec din carnet şi îl împinse peste birou:

— Nu-i rău pentru o zi de muncă, Patrick bătrâne. Ce-ai de gând să faci cu profitul tău? Presupun că o să mai cumperi nişte vase.

Flynn îşi vârî cecul în buzunarul de la vestă şi îşi trecu palma cu afecţiune peste el. Îşi încrucişă picioarele şi se lăsă în spate pe scaun.

— Asta ar fi ceva cam prea bătător la ochi, nu crezi? Nu vreau ca McKenzie să-mi sufle în ceafă.

Vânătăile din jurul ochilor începuseră să se vindece şi se transformaseră în nişte pete respingătoare de un galben muştar ca şi gălbenuşul de ou pătat de vine sângerii. Faţa lui i se păru lui George foarte amuzantă, ca o salată care se vestejeşte la soare.

— De ce rânjeşti? se enervă Flynn.

— De nimic, bătrâne. Îi zâmbeam doar Doamnei şansă. E o amantă capricioasă.

— Chiar aşa.

— Deci, ce spuneai c-o să faci cu banii...

Flynn bătu încet darabana pe braţul fotoliului cu vârful degetelor.

— Sunt cam bătrân ca să mai merg pe mare. Şi pe urmă, după cum mi-ai spus chiar tu, mersul afacerilor se schimbă. Nu mai e vremea celor care vânează norocul. Viitorul le aparţine oamenilor de afaceri serioşi, aşa ca tine… şi ca mine.

— Hai, descarcă-ţi guşa, Patrick. Simt cum cloceşti ceva în creierul ăla diabolic al tău!

— Vreau să învestesc în „Niland şi Asociaţii”.

— Zău?! Ai vorbit cu tata despre asta?

— Cu tatăl tău? Nu el reprezintă viitorul companiei, tu eşti „Niland şi Asociaţii” acum!

George observă cu plăcere încercarea intenţionată, deşi stângace, de a-i face un compliment. Ridică sprâncenele:

— Aşa crezi?

— El ştie de mica afacere pe care tocmai am încheiat-o?

— Sigur că nu.

Flynn ridică din umeri:

— Deci asta e, băiete.

Zâmbetul lui George îi îngheţă pe buze.

— Doar nu te gândeşti să mă şantajezi, nu-i aşa?!

Flynn râse scurt, de parcă ar fi lătrat.

— Sunt sigur că taică-tău o să fie încântat când o să audă ce profit ai făcut pentru Niland şi Asociaţii.

Desigur, era o minciună, iar Flynn o ştia foarte bine. Dacă Henry ar fi aflat vreodată că fiul lui era implicat în comerţul cu bunuri furate l-ar fi biciuit.

— Uite cum stă treaba. Sunt prea bătrân ca să mai ies pe mare. Şi pe urmă, în Europa o să fie în curând război. Orice prost poate s-o vadă. Kaiserul se pregăteşte de luptă. Şi ce va însemna asta pentru afacerile cu perle?

— S-ar putea să le întrerupă o vreme.

— O să le distrugă! zise Flynn bătând cu pumnul în birou. Mă gândesc să lupt pe două fronturi. Vroiam să-mi cumpăr o fermă în sud. Am ceva experienţă de fermier de dinainte de a mă lansa în afacerile cu perle.

— Fermier, Patrick? De ce naiba vrei să faci asta?

— Gândeşte-te, băiete! E la fel de sigur ca o mină de aur. Războiul înseamnă uniforme, iar uniformele înseamnă lână!

George ridică din sprâncene. Poate că Flynn avea un fir.

— E o propunere interesantă. Continuă.

— Vreau să fac lucrurile la scară mare, o fermă cu douăzeci de mii de oi, poate şi mai multe. Dar am nevoie de parteneri, desigur, şi aici intervine „Niland şi Asociaţii”. Devii partenerul meu din umbră şi dacă vine războiul, ne îmbogăţim amândoi.

— Şi dacă nu e război?

— Gândeşte-te la asta ca la o protecţie pentru afacerea cu perle.

Niland rămase multă vreme tăcut. Când în cele din urmă vorbi, îşi măsură cu grijă cuvintele:

— S-ar putea să meargă. O să vorbesc cu tata despre asta, deşi nu pot fi sigur de cum va reacţiona.

Dar George ştia exact cum va reacţiona tatăl lui. Cu dispreţ.

— Desigur, există o cale să-ţi faci oferta irezistibilă, dacă vrei.

— Şi care ar fi?

George se aplecă înainte. Zâmbi şi nasul i se încreţi.

— Ce-ai de gând cu micuţa Kate? Doar nu te aştepţi ca o fată inteligentă şi vulcanică aşa cum e fiica ta să stea la o fermă de oi în mijlocul pustietăţii, nu-i aşa?!

Deodată, Flynn îşi pierdu din siguranţă:

— E o fată încăpăţânată, George.

— Dar cu siguranţă nu atât de încăpăţânată încât să sfideze dorinţele tatălui ei…

Flynn păru îngrijorat.

— O să-ţi las ţie sarcina asta, zise George sărind în picioare şi punând carnetul de cecuri înapoi în sertar. Tu lasă-mă pe mine să duc afacerea la bun sfârşit.

Flynn îşi termină ginul şi întinse paharul să mai primească băutură. George ignoră paharul întins şi se sculă:

— Mai bine să ne întoarcem la muncă. Avem multe de făcut, şi puse sticla de gin înapoi în dulăpior. La revedere, Patrick.

— Ai dreptate, băiete, zise Flynn.

Zâmbi larg şi plecă. George îl urmări cu privirea cum se urcă în şaretă. „Credeai c-o să renunţ uşor la tine. Dar ştii cum se spune: totul e permis în dragoste şi în război.”.

12

Liddy Punyulpilpil mormăia supărată cu voce joasă în timp ce ridica de pe masă vesela de la cină. Kate întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Liddy?

— Nu-i bine, bombăni Liddy.

— Ce nu-i bine?

Liddy îşi coborî şi mai mult vocea deşi nu era necesar. Nu mai era nimeni acasă. Flynn nu se întorsese încă. Erau toate şansele să fie la hotel bând şi jucând la cărţi profitul sezonului de pescuit.

— Văz că-l ai drag, zise Liddy dând ochi peste cap. Văz că-l ai drag pă şefu' ăl alb.

Kate o apucă de mână. Liddy fusese convertită de curând de către misionarii bisericii catolice locale şi de atunci tânăra băştinaşă bandi îşi dedicase viaţa vânării oricărui fel de păcat.

— Ce?! Ce-ai văzut?

— Văz ce să-ntâmplă noaptea. Am ochi.

— Să nu spui nimănui despre asta, ai auzit?!

Liddy clătină din cap:

— Tot e păcat!

Kate o ameninţă cu degetul.

— Dacă-i spui lui stăpânu' Flynn te trimit în locul acela fierbinte unde e stăpân Necuratu', mă auzi?

Liddy nu păru impresionată. Se înclină şi plecă în bucătărie, mormăind despre lucrurile rele care se vor întâmpla. Kate auzi vasele prăbuşindu-se în chiuvetă. Lovi iritată masa cu mâna şi ieşi afară.

Sezonul ploilor era foarte aproape. Nori negri, ameninţători, se adunau la orizont şi fulgerul despica cerul ca un bombardament de artilerie îndepărtat. Nu erau stele, iar norii păreau destul de aproape ca să fie atinşi. Kate aşteptă.

Cam venea în fiecare noapte, la o oră după lăsarea întunericului. Dacă tatăl ei era acasă, un lucru destul de rar în perioada asta, ea rămânea pur şi simplu în casă şi privea la fereastra dormitorului cum vârful ţigării lui străluceşte în grădină. Dacă ea nu ieşea, el îşi fuma ţigara şi pleca. Dar în majoritatea nopţilor, ea îl aştepta pe veranda întunecată şi stăteau unul lângă celălalt pe trepte vorbind mult în noaptea liniştită.

Îi plăcea să vorbească cu el pentru că îi aducea aproape o lume întreagă, lacurile reci, întunecate ale Scoţiei până la văile adânci şi verzi ale munţilor Lacepede. Ascultându-l, putea aproape să simtă lâna aspră a puloverelor pe care le purtau pe sub costumele de scafandru, povara cizmelor de plumb din picioare sau să audă şuieratul bulelor de aer în valvele căştii.

Îi plăcea că el nu o domina, ca tatăl ei sau ca George. Îi asculta părerile, nu o ridiculiza şi nu o trata ca pe un ornament sau ca pe o menajeră puţin mai educată. Văzuse locuri după care ea tânjea: Glasgow, Londra, Inverness, Singapore, Hong Kong, Manila.

Dar ce-i plăcea cel mai mult era felul în care o privea în timp ce-i vorbea despre toate acestea. O dorea, ea ştia asta, şi mai ştia că nu se va mulţumi totdeauna doar să stea de vorbă. Lucrul ăsta o speria şi o fermeca deopotrivă.

Kate aşteptă. În sfârşit îi văzu ţigara strălucind în întuneric. Simţi în pântece o încordare familiară, în acelaşi timp frică şi dorinţă. El păşi în lumină:

— Tata nu-i acasă, zise ea. Vino sus.

Treptele verandei scârţâiră sub paşii lui.

— Kate.

Ea îl lăsă s-o sărute, iar buzele lui arseră. Simţi că i se opreşte răsuflarea. Îi simţi căldura şi avu pornirea să-l strivească la pieptul ei dar ruşinea o opri. Nu se cuvine ca o femeie cumsecade să aibă asemenea gânduri.

— Pentru asta trăiesc, şopti el.

— Şi eu.

— Tatăl tău e la hotel?

— Da. Dar trebuie să fim atenţi. Liddy te-a văzut.

— Liddy?

— Menajera noastră. Crede că eşti diavolul.

— Fac tot ce pot să-i semăn, rânji el.

Cam îi cuprinse talia cu mâinile. Ea îngheţă. Nici un bărbat n-o atinsese atât de intim.

— Ah, oare ce crezi despre mine?

— Ştii ce cred.

— Sunt o târfă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti o târfă! De unde ţi-a venit ideea asta?

— Te las să mă săruţi, să mă atingi. Ce fel de femei fac asta?

— E un lucru normal între un bărbat şi o femeie.

Era? Kate se îndoia. E un lucru aşa de natural. Ea nu ştia nimic. Ştia că mulţi bărbaţi, chiar şi tatăl ei uneori, aveau nişte dorinţe indecente pentru femeile din barul de la Hotel Roebuck dar apoi vorbeau despre ele fără respect şi nimeni nu s-ar fi gândit să se însoare cu una din ele. Ei i se părea că poţi fi fie o fată care se distrează şi e tratată ca un gunoi pentru asta, fie o

fată care se mărită.

Nici măcar nu ştia ce fac bărbaţii şi femeile împreună, deşi dorea din tot sufletul să afle. Dacă tatăl ei ar fi ştiut că se gândea la asta uneori, probabil ar fi murit de ruşine.

O trase mai aproape. Trupul ei luă foc; auzea tunetul ameninţător în depărtare, simţea arşiţa nopţii, arşiţa dorinţei. El stârnise nu numai dorinţa, ci şi mânia şi sentimentul singurătăţii din ea. Blestemat să fie tatăl ei, beţiile, furiile şi minciunile lui! Ce blestem că Dumnezeu îi răpise mama şi fraţii! Blestemată fie lumea în care se născuse femeie şi trăia ca să fie lăsată acasă, să se frământe şi să simtă plictiseală şi frustrare văzând prostia bărbaţilor!

Îi simţi mâna pe pieptul ei şi asta îi tăie respiraţia. Nimeni n-o atinsese vreodată acolo. Murea de plăcere, ca un cal scăpat din frâu. O să meargă drept în iad pentru asta. Dar oare de ce, deodată, nu părea un preţ prea mare?

— Nu, Cam, şopti Kate. Nu.

Şi-o imagină pe mama ei privind din zona întunecată a verandei. Trebuia să pună capăt la asta chiar acum. Deja îi permisese să ajungă prea departe.

* * *

Furtuna, cunoscută ca cock-eye bob, începu cu un vuiet, exact după miezul nopţii. Vântul izbi obloanele şi uşile din toată casa.

Kate se ridică din pat şi se strecură în chimonoul negru de mătase. Se duse la fereastră şi o închise împotriva vântului şi a ploii. O clipă camera fu luminată de un fulger şi ea zări corpul gol al lui Cameron tolănit pe pat, cu faţa în sus.

„Oh, Doamne, ce-am făcut?”

Dacă tatăl ei ar afla vreodată ar ucide-o. Trebuia să fie virgină în noaptea nunţii. Iar acum îşi dăruise virtutea unui om care îl ura şi-l numea duşman. Numai asta era un păcat de moarte; în plus, o făcuse în propria lui casă! Chiar dacă Flynn nu-i descoperă perfidia, cu siguranţă Dumnezeu ştie deja. E condamnată pe viaţă. O târfă, ca orice altă fată ieftină de la barul din oraş.

Şi totuşi niciodată nu se simţise atât de vie.

Auzi alt trosnet de afară şi mai întâi crezu că vântul dăduse de perete uşa de la intrare. Dar apoi îşi auzi tatăl înjurând înfundat pe hol.

Cameron se ridică în capul oaselor şi-i făcu semn să vină la el. Ea simţi că i se înmoaie genunchii. Se prăbuşi pe pat lângă el. Mânerul uşii se întoarse, iar cheia zdrăngăni în broască.

Nu! Dumnezeule, nu!

— Kathleen! Eşti trează, fato? Am ceva să-ţi spun.

Vocea lui Flynn era neclară din cauza băuturii. Kate se uita fix la uşă. Tremura ca un copil. Braţul lui Cam o cuprinse şi o trase lângă el.

— Kathleen! Eşti trează, fato?

Deodată îşi simţi gura uscată. N-ar fi putut răspunde nici dacă ar fi vrut. Nu putea să se mişte.

Alte trosnete şi Flynn plecă împleticindu-se şi se lovi de ceva pe hol. Kate îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia, aşa că oftă lung, întretăiat. Cam şopti:

— E-n regulă, frumoaso. E-n regulă.

Ea îi simţi mâna strecurându-se sub chimono şi prinzându-i sânul ca o cupă. Era o nelegiuire. Tatăl ei era doar dincolo de coridor. Cameron îi trase chimonoul în jos de pe umeri astfel încât îi imobiliza braţele, iar limba lui trasă o linie în jos de la umăr până la sfârc.

Era aşa de bine. Iar ea avea să ajungă în iad.

Ar fi trebuit să-l oprească. Dar nu era cam târziu ca să fie o femeie cuminte? O parte din ea vroia ca el să plece în clipa aceea şi alta vroia ca el să o iubească şi să nu-i mai dea drumul vreodată.

El o împinse iar spre pat.

Sezonul Ploilor venise iar furtuna clocotea deasupra capetelor lor, ploaia bătea pe acoperişul de tablă de parcă ar fi fost bombardat de pietre mici. Totul fusese uscat, ca şi pământul, rigid şi prăfuit atâta vreme. Afară, florile se deschideau încet să primească umezeala, să asculte ritmul tămăduitor al ploii. Zgomotul furtunii ascundea şoaptele, gemetele şi murmurele de plăcere. Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi feri ochii şi urechile de orice impresie exterioară, uitând de oraş sau de tatăl ei. Sfinţii din ceruri priviră şocaţi, murmurând, cum el o umple din nou.

Flynn se uită cu scârbă la mâncarea de la micul dejun de parcă şi-ar fi examinat propriile măruntaie, împinse deoparte farfuria cu ouăle încă neatinse şi strigă la Liddy să-i aducă nişte cafea, fir-ar să fie. Liddy veni lângă masă cu faţa întunecată şi tulburată, mormăind:

— Băutura e de la Necuratu'. Bei prea mult.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă nu mi-ai ţine predici în casa mea, mârâi Flynn.

Îşi sorbi cafeaua şi făcu o grimasă. Liddy plecă, tot bolborosind nemulţumită. Flynn se uită la Kate:

— Am veşti bune, fetiţo.

— Depui jurământul de abstinenţă?

— Nu te lua de mine!

Kate nu putea să se uite în ochii lui. Era sigură că vinovăţia i se citeşte clar pe faţă ca o confesiune scrisă cu cerneală neagră pe un pergament alb.

— Şi care sunt veştile astea bune?

— Ţi-ar plăcea să stai în Perth în extrasezonul acesta? Putem să închiriem o casă undeva lângă plajă.

Se aştepta ca ea să accepte bucuroasă dar nu se întâmplă aşa.

— O să fie mai răcoare acolo, fetiţo.

Şi să-l părăsească pe Cam? Trei luni? Nu!

— Ştii că am rău de mare.

— Dar, draga mea, te plângi mereu de căldură. Am crezut c-o să sari în sus de bucurie.

— Poate că încep să mă obişnuiesc. Data trecută călătoria a fost aşa de grea. A durat toată vacanţa până am uitat-o.

Flynn îşi împinse deoparte cafeaua uluit. Capriciile fiicei lui erau un mister continuu pentru el. Toţi cei care îşi permiteau plecau din Broome în Sezonul Ploilor. Flynn nu era prea dezamăgit în ceea ce-l privea; dacă venea n-ar fi făcut decât să-l bată la cap să nu mai bea. Dar nu era doar o vacanţă, aşa cum îi spusese. Vroia să se oprească la Geraldton ca să vadă o fermă.

Adevărata problemă era George Niland. Urma să meargă la Perth pe acelaşi vapor. Flynn sperase că va fi ocazia ideală ca să susţină ideea căsătoriei lui cu Kate.

— Ei, va trebui să te obişnuieşti cu răul de mare, fetiţo. Mergem şi cu asta basta.

— Nu merg nicăieri.

Flynn bătu cu pumnul în masă, vărsând cafeaua pe faţa de masă.

— Chiar trebuie să mă sfidezi de fiecare dată?

— Pur şi simplu nu vreau să merg. Chiar trebuie să hotărăşti totul fără să mă întrebi?

— Sunt tatăl tău! Kate se ridică.

— Asta face lucrurile şi mai rele, replică ea părăsind liniştită camera.

Flynn o privi plecând. Fir-ar să fie de fată! Ce făcuse ca să se procopsească cu o fată aşa de îndărătnică? Aruncă şervetul pe masă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu vroia să meargă la Perth?

* * *

Cam stătea la bordul China Cloud şi se uita peste golf, spre ţărm. Plaja era presărată cu cabluri ruginite şi lanţuri de ancoră. Părţi mucegăite din vechile corăbii se înfundau încet în nămol ca nişte oseminte de animale preistorice. Copiii băştinaşilor se jucau printre epavele plutitoare iar ţipetele şi râsul lor pluteau şi ele duse de vânt.

O şalupă fu împinsă de pe plajă şi se îndepărtă de ţărm. Îi cunoştea pe ocupanţii ei chiar de la distanţă. Unul era Wes; celălalt era fostul scafandru japonez, Tanaka. Câteva minute mai târziu ajunseră la lugher şi urcară la bord.

— Aveţi veşti? întrebă Cam.

Wes îl privi pe japonez. Tanaka ezita.

— Ei? repetă Cam.

— E adevărat, şefu', spuse Tanaka. Fratele meu se scufundă în curând pentru Flynn de pe Koepang. El văzut perlă, auzit Mahomet zice că luat de la tine. El vândut pe furiş.

— Cui?

— El nu ştie, şefu', răspunse Tanaka.

Cam îşi întoarse faţa.

— Aia nu era perla mea, era viitorul meu. S-ar putea să nu mai găsesc vreodată alta ca ea!

Wes părea îngrijorat:

— Ce vrei să faci, căpitane?

— Vreau să fiu chit cu domnul Flynn, Wes. N-o să-l las să scape basma curată după asta.

— Da' dacă-l omori, şefu', o să te spânzure sigur.

— N-o să-l omor. Aş fi prea blând. Sunt şi alte căi prin care poţi frânge inima unui om. Soarta le va găsi.

13

Koolinda stătea la capătul debarcaderului cel lung. Dincolo de masiva corabie, apele liniştite din Roebuck Bay luceau ca o imensă placă de oţel.

Patru aborigeni solizi, purtând doar pantaloni zdrenţăroşi, lipăiau în picioarele goale pe scândurile de lemn ale debarcaderului purtând pe umeri bagajul lui Niland. Când trecură pe lângă el, George strâmbă din nas simţind mirosul puternic de transpiraţie şi murdărie pe care-l emanau.

Se uită la Flynn şi la fiica lui care se apropiau de el avansând de-a lungul debarcaderului. Una din călugăriţele de la mănăstire îi urma cu un pas sau doi în spate.

— Bună dimineaţa, domnule Flynn, domnişoară Flynn.

Făcu o plecăciune în direcţia lui Kate:

— Sunt mâhnit că nu ne vom bucura de compania dumitale în timpul călătoriei. Cu siguranţă va fi un drum foarte plictisitor fără dumneata.

— Sunt sigură că vei găsi cu cine să te distrezi. Poate cu tata.

— Cu tot respectul pe care-l am pentru tatăl dumitale, nu-i chiar acelaşi lucru.

În sinea lui, Flynn îl condamna pe George pentru că nu reuşise să realizeze alianţa dintre el şi „Niland şi Partenerii”. Dacă ar fi fost un bărbat adevărat ar fi încercat să se gudure pe lângă fată şi i-ar fi băgat minţile în cap. Dar era prea gentleman pentru asta.

— Urcăm la bord? zise Flynn. E al naibii de cald aici.

Se întoarse către Kate:

— Să fii fată cuminte cât sunt plecat.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa?

Făcu semn din cap către călugăriţă, care aştepta la o distanţă respectabilă, având pe faţă o expresie pioasă care o enerva.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai vorbi aşa! izbucni Flynn.

Aranjase ca fiica lui să stea la mănăstire cât timp el era plecat. „E un oraş al bărbaţilor”, îi spusese el după ce în fine acceptase ca ea să nu-l însoţească la Perth.

— Nu vreau să stai singură în casă, fetiţo. Nu fără mine, care-ţi port de grijă.

Ea îl sărută uşor pe obraz.

— Călătorie plăcută, tată. Ai grijă de tine şi să nu bei prea mult.

El fu emoţionat de afecţiunea neaşteptată, reală din ochii ei. Cu toate toanele pe care le avea, Patrick Flynn nu ştia ce s-ar fi

făcut fără fiica lui.

— La revedere, draga mea, spuse el îmbrăţişând-o.

„Ce frumuşică e. Dac-ar face ce i se spune ar fi perfectă”. Câteva minute mai târziu George Niland şi Patrick Flynn stăteau unul lângă celălalt pe puntea navei Koolinda urmărind-o cu privirea pe Kate care le făcea cu mâna de pe debarcader.

— O fată grozavă, murmură Flynn.

— Da, răspunse George. Da, aşa e.

„Şi într-o zi va fi a mea.” îşi promise în sinea lui. „O să-i înfrâng îndărătnicia, cu siguranţă am s-o fac”. Se uita la ea cum merge spre capătul debarcaderului şi se urcă în şareta călugăriţei. Simţi o neplăcere de o clipă văzând o siluetă familiară cum se apropie şi vorbeşte puţin cu ea înainte ca şareta să plece înapoi spre oraş.

— Era McKenzie? zise George.

— Ce face aici?

— Cred că e interesat de Kate.

Flynn icni:

— Nemernicul! Peste cadavrul meu!

— Fii cu ochii pe el, Flynn. Rechinul e la fel de periculos pe ţărm cum e la zece mile adâncime.

— Ce vrei să spui?

— Îl cunosc de ceva vreme. L-am angajat, a lucrat pentru mine în Fremantle pe unul din vasele noastre de pescuit. E un căpitan bun şi echipajul îl iubea. Dar nu e un om iertător. Nu pot să uit cum am pierdut unul din căpitani exact cu o zi înainte de plecare. S-a certat cu McKenzie la un joc de cărţi şi McKenzie a reglat afacerea cu pumnii. Bietul om a ajuns la spital. McKenzie nu uită niciodată o dispută.

— Nu mă sperii.

— Ba ar trebui.

— N-o să se apropie la mai puţin de-o milă de fata mea. Şi cu asta basta.

George ridică din umeri, cuprins de presimţiri negre. Flynn îşi dăduse cuvântul de onoare. Fata era ca şi a lui. Trebuie doar să aibă răbdare, asta era tot.

* * *

Cam se uită în sus spre Kate, care era aşezată în şaretă, şi zâmbi strâmb:

— Deci te-a trimis la mănăstire.

— Ca să mă protejeze.

— Sigur că da…

Sora Josephine îl privea urât, de parcă ar fi fost însuşi diavolul. Îl îndemnă pe vizitiu să pornească dar Cam apucă hăţurile. Kate se aplecă spre el şoptind:

— O vreme nu vom mai putea să ne întâlnim la bungalou.

— Nu contează, frumoaso. Dragostea va găsi o cale.

Îi zâmbi, apoi plesni poneiul pe crupă şi privi cum şareta pleacă, zdruncinându-se prin noroiul roşu, de-a lungul Dampier Terrace.

14

Martie 1914

John Chi Lane mirosea a peşte, urină, a mucegai şi muşama. Bătrâne asiatice îmbrăcate în pijamale scurte, negre, stăteau pe vine în pragul uşilor, pe trepte; bărbaţi din Manila, în pantaloni kaki trândăveau pe lângă uşi; malaiezi cu pielea de culoarea catifelei, cu torsul gol, îmbrăcaţi în saronguri de un roşu viu, se amestecau cu japonezi micuţi în flanele albe ca laptele; puii se agitau ciugulind pe sub verande şi un papagal, fluturându-şi aripile şi ţipând ascuţit în colivia de la unul dintre balcoane, îi bombarda pe trecători cu o picantă selecţie de înjurături anglo-saxone.

Cam îşi croi drum prin strada îngustă şi aglomerată spre pensiunea lui Sam Wong. Îl găsi pe Tanaka stând pe treptele de lemn de afară şi luând micul dejun, nişte tăiţei apoşi. Tanaka puse deoparte castronul şi sări în picioare, făcând o plecăciune.

— McKenzie-san.

— Domnule Tanaka.

— Cauţi scafandru, şefu’?

— Da. Dar nu pe dumneata, domnu’ Tanaka. Ţi-ai cam forţat norocul. Dacă mi-ai asculta sfatul n-ai mai pune vreodată piciorul pe un lugher.

— Da, şefu’. Nu mă mai scufund pentru altcineva, nu mă mai scufund deloc. Tanaka a terminat.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama ce e bine.

Cam clătină din cap cu real regret. Era greu să găseşti

scafandri experimentaţi şi-i părea rău să-l piardă pe japonezul cel mărunţel.

— Ce-o să faci acum?

— Am strâns bani din scufundări. Poate deschid magazin sau poate o sală unde se joacă *fan-tan*[5]. Poate mai fac bani de pe urma perlelor, dar aici, în Chinatown, unde nu mor aşa repede!

Cam privi trecând un grup de malaiezi ursuzi, cu cuţitele kris sclipind în saronguri.

— Poţi să mori la fel de repede în oraş ca şi pe mare.

— Numai dacă mi-a venit ceasul.

Cam ridică din umeri:

— Ei, îmi pare rău să te pierd, domnu' Tanaka, dar sunt bucuros că mi-ai ascultat sfatul.

Îi întinse mâna

— Baftă.

— Mulţumesc, McKenzie-san, făcu Tanaka, repetând plecăciunea. Nu uit că-ţi datorez viaţa. Poate într-o zi o să te răsplătesc.

— Poate, zise Cam neatent.

Nu credea că va veni vreodată ziua în care să aibă nevoie de un japonez ca să fie salvat. Coborî pe stradă spre pensiunea lui John Chi. Acolo găseai totdeauna scufundători nou-sosiţi, nerăbdători să-şi încerce norocul. Riscau enorm, mai ales japonezii, şi mulţi sfârşeau schilodiţi de boala scufundătorului şi se întorceau acasă ca să trăiască pe străzi şi să cerşească. Alţii părăseau lugherele doar cu picioarele înainte.

Cam îşi amintea anunţul pe care îl citise în programul unui spectacol de revistă cu o lună în urmă:

ANUNŢ PUBLIC CĂTRE SCUFUNDĂTORI
De ce să trăiţi când puteţi să muriţi şi să fiţi îngropaţi pentru 7 lire şi 10 cenţi. Nu mai aşteptaţi, nu mai amânaţi. Primul venit, primul servit.
10% reducere pentru cantităţi mari.
COMPANIA DE POMPE FUNEBRE
THE HURRY MOTOR
PORT DARWIN

Se întrebă dacă el va şti când şi-a forţat norocul. Goni din

[5] *fan-tan:* joc popular printre chinezii cu educaţie minimală (n. red.)

minte gândul. Cameron McKenzie va şti când i-a venit ceasul. Era sigur de asta.

* * *

Era sfârşitul Sezonului Ploilor. China Cloud fusese reparată şi luase provizii de mâncare şi apă suficiente pentru şase săptămâni pe mare şi începutul noului sezon de pescuit. Urma să fie al doilea sezon plin; Cam îşi promisese că anul acesta va găsi perla, viitorul lui. Va obţine bani, respect şi o poziţie socială; şi va sta departe de oameni ca Flynn.

Doi băştinaşi koepanger din echipaj îl aşteptau pe plajă, lângă barcă. Îl duseră la bordul China Cloud unde îl aştepta Wes:

— Ai un musafir, căpitane, şopti Wes.

— Cine e?

Wes privi în direcţia cabinei.

— E o doamnă, căpitane.

— O doamnă?

Coborî în tambuchi. O doamnă stătea pe marginea unui prici cu capul în jos, cu părul bogat şi lung ascunzându-i faţa. Arăta nelalocul ei în cabina jegoasă, exact ca un porţelan fin de Dresda în cambuză unei corăbii cu cărbuni.

— Kate?

Ea ridică privirea.

Doamne Dumnezeule! Faţa îi era palidă precum creta, ochii înroşiţi şi umflaţi de plâns. El ştiu imediat ce se întâmplase; era un singur motiv pentru care putea să vină până acolo în starea aceea. Dar puse oricum întrebarea.

— Ce s-a întâmplat frumoaso?

Ea încercă să vorbească dar cuvintele o sufocau.

— Ce e? Ce faci aici?

Ea făcu un efort să-şi vină în fire.

— Te-a văzut cineva?

— Nu-mi mai pasă…

Cam se aşeză lângă ea pe prici şi îi cuprinse umerii.

— Spune-mi, frumoaso. Ce e?

— O să… am un copil.

Amândoi tăcură multă vreme. Într-un târziu:

— Eşti sigură?

— Ce fel de întrebare e asta? strigă ea. Sigur că sunt!

Deodată, el se simţi la fel de rigid şi de stângaci de parcă ar fi

purtat costumul de scafandru, cizmele de plumb l-ar fi tras în adâncuri, iar el s-ar fi zbătut să aibă aer. Ea îi cercetă faţa pentru un semn care să-i arate la ce se gândea.

— Şi ce-o să facem?

„Un copil”.

— Când se întoarce tatăl tău din Perth?

— Mâine. Pe Koolinda!

Nu mai rezistă. Se prăbuşi spre el, plângând în hohote. Cam se simţea amorţit.

— E-n regulă, repeta întruna. Totul o să fie în regulă.

— Cum? se vaită ea.

El îi mângâie părul, ca s-o calmeze, în timp ce în minte calcula următorii paşi. Da, o iubea. Dar dragostea poate să-l facă pe un bărbat să uite de el însuşi, îl poate face slab. Venise aici să facă avere, ca să nu mai trăiască vreodată de pe urma împuţitei de ape. Femeia asta era o ameninţare pentru toate. Dragoste, ce-i trebuia lui dragoste?

Văzuse bărbaţi care se căsătoriseră din dragoste şi erau tot în Glasgow încercând să hrănească o liotă de copii. Erau prinşi în capcană înainte ca viaţa lor să fi început măcar şi vor rămâne în mahala pentru tot restul vieţii, cum ar fi făcut şi el dacă n-ar fi avut curajul şi mintea să se zbată să iasă de acolo. Totuşi avea o datorie de onoare fiindcă era copilul lui.

Tatăl ei avusese aceleaşi mustrări de conştiinţă când îi furase perla? Nu.

Când un bărbat se îndrăgosteşte, pierde orice control asupra vieţii lui, asupra destinului. Era o boală pe care el o observase la alţii şi la care îşi promisese că va fi imun. Auzea vocea tatălui său, îi putea încă simţi loviturile de curea. Nu fi slab. Fii bărbat.

* * *

Patrick Flynn era beat. Se uita în jur, în barul Governor Broome printr-o pâclă de autocompătimire şi regret amar. Pe drumul spre Perth îşi petrecuse timpul jucând poker cu George Niland şi pierduse masiv. Asta îl făcuse şi mai hotărât să-şi acopere pierderile printr-o altă metodă; încercând asta, pierduse încă două sute de lire într-o partidă de barbut în Fremantle. Şi altă sută din cauza unei târfe găsite pe docuri; când se trezise dimineaţă, şi fata şi portofelul dispăruseră.

Ca să pună capac la nenorocire, găsise o fermă foarte bună de

vânzare în Murchison, la nord de Geraldton, dar Niland refuzase să pună restul de bani. Îi spusese:

— Când îţi îndeplineşti tu partea de afacere, bătrâne, mi-o îndeplinesc şi eu pe-a mea.

Kathleen! Şi cum, în numele a tot ce e sfânt în lume, putea el s-o convingă pe blestemata asta de fată că ce-i bine pentru el, e bine şi pentru ea? Dacă nu vroia să se mărite cu fiul celui mai bogat şi mai puternic bărbat din Broome, atunci cu cine?

— Hristoase, dac-ar veni însuşi Prinţul de Wales să-i ceară mâna, ea ar cere timp de gândire, mormăi în sinea lui lăsând să cadă câteva monede în paharul fetei de la bar ca să-i atragă atenţia.

Mai ceru un gin. Flynn privi în sus spre Cameron McKenzie care intrase în bar. Iisuse Hristoase şi sfinţi din ceruri. Iar belele.

— Ei, ei! Patrick Flynn.

Flynn se îndreptă.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule McKenzie?

— Văd că ţi s-a vindecat nasul. Nu prea bine, aş spune. E la fel de strâmb cum eşti la suflet.

Flynn privi în jur. Toată lumea din bar se uita la ei. Unde erau poliţiştii când aveai nevoie de unul?

— Vezi-ţi de treabă, domnule, replică Flynn, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa în pace.

Cam se aplecă în faţă. Avea privirea tulbure iar Flynn simţi duhoarea acră de băutură din respiraţia lui.

— Ţi-a dat Kate vestea cea bună?

— Despre ce vorbeşti?

— O să fi bunic. Păi cum, aproape mă simt deja unul de-al casei.

Flynn simţi fiori de gheaţă în măruntaie. Sfântă Fecioară, Maica lui Hristos, nu se poate! Încercă să vorbească, dar deodată gura i se uscase. Era ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu un baros în piept.

— Copilul meu, continuă Cam. Ai perla mea şi acum ai şi sângele meu. Parcă-i o pradă prea mare pentru un singur om, nu-i aşa?! Nu te simţi norocos, domnu’ Flynn?

— Nenorocitule!

— Da, poate. Atunci tu ce eşti? Norocul s-a întors şi ţi-a dat ţie cărţile mele.

Îi întoarse spatele.

Flynn se uită lung după el. Gândul că bărbatul acela îi

pângărise fata îi dădu o senzaţie de rău fizic. Şi acum ce să facă? Niland n-o s-o mai vrea. Nimeni n-o s-o vrea. Se nenorocise. Va trebui să plece amândoi din Broome. Nu vor mai putea vreodată să iasă pe stradă cu capul sus.

— McKenzie!

Flynn se repezi afară pe uşa hotelului şi se aruncă peste Cam. Se rostogoliră o dată, şi încă o dată în noroi în timp ce Flynn încercă să zgârie şi scuipa ca o pisică sălbatică. Dar băutura îl făcuse stângaci şi lent aşa că McKenzie îl împinse deoparte cu uşurinţă şi se ridică în picioare. În timp ce Flynn îl ataca din nou, Cam îi ţinti bărbia cu pumnul şi apoi Flynn căzu de parcă l-ar fi lovit o secure.

Cam îl privi de sus, cu răsuflarea întretăiată:

— Blestemat să fii, Flynn! Blestemat să fii pentru că mi-ai furat viitorul!

Din gura lui Flynn curgea sânge. Încercă să se ridice dar picioarele nu-l susţineau.

„Kathleen, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?”

* * *

Steagul imens, albastru şi roşu cu steluţe albe flutura în vânt pe catargul de la Residency, în timp ce primele nave se întreceau pentru onoarea de a trece prima pe lângă Entrance Point. Pescăruşii urmăreau lugherele ţipând şi luptându-se pentru orice resturi de mâncare.

Cameron se urcă în barcă. China Cloud plutea la ancoră pe apa albastră şi calmă din Roebuck Bay. O şaretă se opri pe drumul care venea spre ţărm şi o femeie coborî graţioasă, aşteptând lângă ea. El recunoscu sub bonetă minunatele bucle de culoarea căpşunilor. Sperase să fie deja pe mare înainte ca ea să-l găsească? Unele mahmureli sunt mai rele ca altele. Uneori, capul umflat şi dureros e o nimica toată. Străbătu din nou plaja mergând către drum.

Femeia era plină de surprize… Se aşteptase s-o vadă cu faţa albă de furie sau tremurând de ruşine. Dar faţa ei era perfect calmă. Veni spre el cu un mers demn, de regină, şi îl plesni o dată, foarte tare, peste faţă.

— Deci aşa. Te-ai răzbunat pe tata. Cum te simţi?

— Kate…

Ea respira greu. O privi în ochi şi se aşteptă la ce era mai rău.

— Îmi pare rău pentru tine, Cameron McKenzie. Nu cred că înţelegi într-adevăr ce-ai făcut.

El fu surprins că în timp ce se uita la ea se simţea complet amorţit. Îşi întărise inima ştiind că va veni clipa asta. Simţi o ruşine copleşitoare, repede înlocuită de iritare. Nu era ce-şi dorise chiar el, şansa de a sfârşi toate astea repede şi curat?

— De unde ştiu eu că nu-i copilul lui George?

Privirea din ochii ei era plină de tristeţe şi milă mai degrabă decât mânie.

— Prostule! Te-aş fi iubit până la ultima suflare şi aş fi mers până la capătul Pământului doar ca să fiu cu tine. Ţi-aş fi dat ultima picătură de sânge. Merită vreo perlă atât de mult?

Îi dădu timp să răspundă dar când el rămase tăcut ea îi întoarse spatele şi servitoarea chinezoaică o ajută să se urce în şaretă, care porni legănându-se pe drumul denivelat şi roşu. Kate Flynn nu se uită înapoi.

15

China Cloud se legănă din nou cu vântul bătând în trincă şi vela mare. Erau deasupra unei zone cu scoici bune, aflate la mai puţin de zece stânjeni adâncime. După-amiaza trecuse în clinchetul mecanic, monoton, al pompei de aer manevrate de doi malaiezi cu pielea brună lucind de transpiraţie care trudeau de zor la umbra cortului de pânză. Wes dădea funia de siguranţă în timp ce Assan, malaiez şi el, se ocupa de furtunul de aer. Curry-Curry era aplecat deasupra oalelor.

Noul scufundător trimise din adâncuri încă un sac de scoici, scoici mari şi gri acoperite cu alge de-un verde maroniu şi cu ferigi. Băştinaşii koepanger începură să taie cu tomahawk-urile, dând la o parte coralul şi plantele de pe scoici şi strângându-le într-o grămadă udă, alunecoasă, în mijlocul punţii.

Cam scoase cuţitul şi începu să deschidă scoicile. După o vreme azvârli cuţitul, cu vârful în jos, în scândurile punţii. Se duse la tambuchi.

— Eşti bine, căpitane?

— N-am chef de scoici acum.

— Mai e doar o oră până la asfinţit, căpitane

— Mda, bine, atunci le las pe mâine. Mă duc în pat. Nu mă simt bine.

Wes se încruntă în timp ce Cam dispărea în tambuchi, îndreptându-se spre cabină. Căpitanul nu lăsa niciodată scoici nedeschise peste noapte, era o tentaţie prea mare pentru echipaj. Dar căpitanul nu mai era acelaşi de când plecaseră din Broome. Era din cauza femeii ăleia.

Wes ştia totul despre femei. N-avusese niciodată probleme să le atragă; să scape de ele era greu. În timpul extrasezonului, Wes se îndrăgostea cel puţin o dată pe săptămână. Crăciunul îi fusese distrus când o chinezoaică devenise geloasă pe atenţia pe care el i-o dădea unei aborigene numite Mary. Începuse o luptă, iar Mary apucase o sticlă spartă şi o atacase pe chinezoaică. Wes intervenise încercând s-o protejeze ca să nu fie rănită şi se alesese cu o tăietură adâncă pe antebraţ din cauza asta. Femeile!

Căpitanul o încasase rău. Erau pe mare aproape de trei săptămâni şi nu prea scosese alte cuvinte decât comenzile obişnuite de ghidare a lui China Cloud. Erau într-o zonă perliferă bună şi aveau aproape trei tone de cochilii în cală dar chiar dacă era mulţumit, el nu se comporta şi nu arăta aşa. Şi acuma nu curăţa captura şi abia se atingea de mâncare. Iiiisuse!

Munciră până când soarele se pierdu sub linia orizontului. Wes îl ridică pe scufundător la adâncimea de escală. Nu înţelegea exact cum venea treaba asta dar Tanaka era dovada vie că şefu' avea puteri magice.

Când Cam nu ieşi pe punte la cină, Wes luă două farfurii pline de curry şi coborî în cabina lui. Îl găsi pe prici, cu ochii ţintă la scândurile de deasupra.

— Ţi-am adus ceva haleală, şefu'.

— Nu mi-e foame.

Wes puse deoparte farfuriile cu tocană şi se aşeză pe capătul priciului.

— Ce-i, căpitane? Femeia aia albă, îmi închipui.

Cam nu răspunse. Se ridică, scoase cutia cu ţigări din buzunar şi aprinse una.

— Am visat să găsesc o perlă, Wes. Am visat la momentul acela unic în care norocul ţi se schimbă şi toate lucrurile pe care ţi le-ai dorit sunt în mâna ta. Îţi spui în sinea ta că atunci când va veni momentul acela, totul va fi bine.

— Era o perlă grozavă, şefu'. N-am văzut alta mai faină.

— Blestemat să-mi fie norocul!

Wes frecă ştemuirea dintre scânduri cu piciorul bătucit. Erau

multe de spus aici şi mai erau lucruri pe care el nu se cădea să le spună unui şef alb. Dar căpitanul nu era ca ceilalţi.

— De ce-ai făcut asta, căpitane?

— El mi-a furat perla!

— Poate.

— Nu „poate”! M-a drogat şi m-a prădat de ea!

— Ţi-ai aruncat singur perla, căpitane.

Cam trase în piept cu sete, neliniştit, fumul de ţigară.

— Despre ce vorbeşti, Wes?

— O perlă-i doar o perlă, căpitane. Poate aveai ceva mai bun şi i-ai dat cu picioru’. O femeie ca aia găseşti mai greu decât o blestemată de perlă.

Wes crezu că şeful se va înfuria ca de obicei dar nu se întâmplă aşa. Cam azvârli mucul de ţigară cu furie afară pe hublou şi lăsă capul în jos.

— N-am plănuit să se întâmple aşa.

— Dar cum ai plănuit, şefu’?

— Am venit aici să fac avere, nu să mă las fermecat de-o femeie.

— Aşa că Domnu’ ţi-a trimis o surpriză şi acu’ i-o arunci înapoi în faţă. Cineva ţi-a furat o perlă, asta-i sigur. Dacă mă-întrebi pă mine ai găsit alta da’ pe-asta ai aruncat-o singur.

Cam oftă:

— M-am răzbunat, nu-i aşa?! I-am plătit-o nemernicului pentru că mi-a luat perla. Asta mă face un bărbat adevărat.

— Aşa e, căpitane.

— Vezi, Wes, am crescut sărac, am crescut în greutăţi şi am crezut că dacă aş fi bogat, dacă aş fi mândru, lumea ar fi a mea. Nimeni nu trebuie vreodată să-mi stea în cale fără să plătească. Tata m-a învăţat asta.

— Te-a învăţat al dracu’ de bine.

Cam simţi cum o picătură de sudoare îi alunecă pe obraz şi picură pe scândurile podelei:

— Ai ştiut de la-nceput ce făceai, căpitane?

Cam clătină din cap.

— Nu, Wes. Acesta-i lucrul cel mai înspăimântător la bărbaţii ca mine. Nici noi nu ne dăm seama de ce suntem în stare decât atunci când este prea târziu.

Când Wes îşi ridică privirea zări un lucru extraordinar. Căpitanul avea lacrimi pe obraji. Wes văzuse bărbaţi bătându-se şi sângerând, văzuse bărbaţi murind. Dar era ceva

înspăimântător să vezi un alt bărbat plângând.

— Ce fel de bărbat ar face aşa ceva, Wes? Ce fel de bărbat a făcut din mine tatăl meu?

— Nu te ştiu de mult, căpitane. Poate-i un sezon de când suntem împreună. Da' am văzut că ai curaj, am văzut că salvezi viaţa omului fără vreun motiv, am văzut că te scufunzi zi după zi când îţi tremură fundu' de speriat ce eşti.

Cam îl privi cu ochi mari. Nu credea că altcineva îşi dăduse seama.

— Ai curaj, şefu'. Da' poate-ntr-o zi o să ai şi inimă. Într-o zi.

Cam îşi trecu mâna prin părul negru şi buclat.

— Hristoase!

Wes se scarpină în cap.

— Ai făcut un lucru al naibii de rău, şefu'. Ştii asta?

— Da, Wes, o ştiu.

— Dacă o femeie te iubeşte, căpitane, îţi iartă orice. Dumnezeu le-a făcut aşa, altfel nici bărbat n-ar mai putea ţine vreo femeie lângă el.

Cam aprobă tăcut.

— Navigam înapoi la Broome mâine în zori. Trebuie să mă întorc acolo şi să repar ce-am făcut. Trebuie!

16

O lună ca o seceră. Noaptea era răcoroasă, iar miresmele îmbătătoare ale grădinii erau gonite de frig şi de săptămânile lungi de secetă. Kate îşi puse o mână pe pântec şi închise ochii. Când se va naşte copilul, vasele vor fi tot în larg.

Flynn ieşi pe verandă cu aer solemn şi întunecat.

— A venit să te vadă.

O spuse de parcă ar fi fost preotul care informează un prizonier că i-a sosit călăul. Ea trase adânc aer în piept.

— Păi, nu-l lăsa pe gentleman să aştepte, tată.

George Niland arăta înfloritor în costumul alb. Îşi scoase cascheta colonială şi făcu o mică plecăciune. Era victorios, îşi permitea să fie amabil.

Flynn se scuză şi se întoarse în casă.

— Bună seara, Kate, zise George.

Îşi aprinse o ţigară fără să-i ceară permisiunea.

— Bună, George.

— Am auzit că nu te simţi bine.

— Greţuri matinale, George. Hai să nu ne ascundem după deget. Ştii foarte bine că sunt dezonorată şi nefericită. Abia suport asta dar nu suport să fiu tratată de sus.

— Văd că nu ţi-ai pierdut spiritul.

— E destul că mi-am pierdut mândria, nu crezi?

— Ar fi trebuit să te previn în ceea ce-l priveşte. McKenzie a fost totdeauna acelaşi…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

George trase un fum. Îşi dădu capul pe spate şi exală fumul într-un fir lung, argintiu.

— E-n regulă.

— Tata mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Cred că avem multe de vorbit, nu?

Kate îşi încrucişa braţele şi se rezemă de stâlpul verandei.

— Da?

— O să naşti copilul lui McKenzie.

Kate simţi cum în ochi îi ard lacrimi fierbinţi, înţepătoare. Se luptă să le stăvilească:

— Toată lumea din oraş ştie deja asta.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce pot să fac? Legile naturii sunt inevitabile. Nu pot opri nimic.

— Tatăl tău spune că vreţi să plecaţi din Broome.

— Nu văd altă cale.

— Şi tu?

Kate nu-i răspunse la întrebare.

— Ce-ai răspunde dacă ţi-aş spune că vreau să mă însor cu tine?

— Aş spune că probabil ai stat cam mult în soare.

George îşi începu discursul pregătit dinainte.

— N-o să neg că atunci când am auzit prima dată despre… despre asta… am fost şocat. Cu-adevărat şocat. Totuşi dacă poţi să-mi spui solemn că nu-l mai iubeşti pe omul acesta, că n-ai intenţia să-l mai vezi, atunci sunt pregătit să-ţi ofer o căsnicie. Nu cred că o greşeală tragică ar trebui să coste pe cineva o viaţă întreagă. Desigur, mama şi tata se opun dar cred că pot fi convinşi dacă văd că eu sunt hotărât.

Făcu o pauză şi o privi gânditor.

— Fireşte, va trebui să ne căsătorim imediat. Ei?

Umilinţa îi ardea lui Kate gâtlejul. Înghiţi cu greu.

Trebuia s-o facă, pentru tatăl ei şi pentru copilul ei încă nenăscut. Se îneca, iar el îi arunca o frânghie salvatoare. Pentru ea nu mai conta ce era la celălalt capăt.

— Da.

— Accepţi?

Kate încuviinţă din nou tăcută, nesigură pe vocea ei. George se repezi înainte, o prinse în braţe şi o sărută. Era prima dată când o săruta pe buze. Când îi dădu drumul, ochii lui străluceau. Şopti:

— Am jurat mereu că-ntr-o zi vei fi a mea. Hai să-i dăm veste cea bună tatălui tău.

* * *

Casa arăta aproape neschimbată; pe verandă înfloreau din belşug ramuri grele, purpurii de bougainvillea, hamacul lui Flynn era legat între doi stâlpi. Dar mai erau şi semne de decădere: sticle goale de gin zăceau aruncate pe trepte, toate ferestrele aveau obloanele trase.

Înainta pe binecunoscuta potecă, ştiind că viaţa i se va schimba în funcţie de întâmplările din următoarele minute. Ciocăni dar nu-i răspunse nimeni. Merse în spatele casei şi o văzu pe Liddy privindu-l din camerele servitorilor din fundul grădinii.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Flynn, zise Cam.

Expresia întunecată a lui Liddy se schimbă când îl recunoscu. Pe buze îi apăru un zâmbet viclean:

— Don’şoara nu acasă.

— Trebuie s-o văd. Acum!

— Nu acasă, repetă Liddy.

Cam încercă uşa din spate. Nu era încuiată. O împinse şi intră:

— Kate!

Liddy alergă după el scandalizată.

— Nu poţi să mai vii aici! Don’şoara nu mai stă aici!

— Kate!

Cameron străbătu toată casa, iar Liddy îl urmă agitată ca o găină bătrână care încearcă să-şi protejeze ouăle.

— Don’şoara nu mai stă aici!

Cam se întoarse către ea şi o apucă de umeri:

— Atunci unde e?

— Eu spune! Ea nu mai stă aici! Ea stă conaşu’ Niland acu!

Căsătorit cu el!

Cam o privi ţintă.

— Căsătorit? S-a căsătorit cu George Niland?

Liddy arboră o expresie triumfătoare.

— Părintele Murphy zis păcat mare. Da’ ea tot purtat rochie albă. Într-o zi merge la necuratu’!

Cam se prăbuşi în scaunul de răchită.

— Hei! Tu nu poate sta aici! Scaun e de la stăpânu’!

Căsătorită deja?! El abia lipsea de o lună. Dar desigur, sarcina schimba totul. Hristoase, ce făcuse?

— Tu nu poate sta aici! ţipa la el Liddy.

— Du-te dracului, mormăi Cam.

Se sculă răsturnând scaunul în spatele lui şi ţâşni afară pe uşă. Liddy ridică scaunul, blestemând manierele albilor şi îşi continuă munca simţindu-se mult mai bine în sinea ei pentru că-i văzuse pe păcătoşi bine pedepsiţi. După cum spunea părintele Murphy, Dumnezeu acţionează pe căi misterioase.

* * *

Kate stătea pe veranda reşedinţei Niland împreună cu mama lui George. Pe masa de răchită dintre ele se găsea o carafă cu suc de lămâie. Tricotau împreună un şal pentru copilaş.

Elizabeth îl zări prima. Murmură „Oh, Dumnezeule” şi se aşeză foarte dreaptă pe scaun. Mergea de-a lungul potecii cu paşi mari îmbrăcat în costum alb şi cu pălăria trasă pe ochi.

Kate puse mâna pe braţul lui Elizabeth:

— E-n regulă. O să vorbesc cu el.

Se ridică şi coborî treptele ca să-l întâmpine. El se opri şi îşi scoase pălăria:

— Bună, Kate.

— Ce vrei, Cam?

— E adevărat? Te-ai căsătorit cu George Niland?

— Nu văd de ce te-ar privi treaba asta.

El îşi desfăcu braţele într-un gest de disperare:

— Am venit prea târziu?

— Prea târziu pentru ce?

— Ca să-ţi spun că-mi pare rău.

Buzele lui Kate se închiseră într-o linie subţire, palidă.

— De-asta ai venit aici?

El îşi trecu mâna peste faţă.

— Eram înnebunit de ură. Cred că-mi pierdusem minţile. Mă vei ierta? Te iubesc, Kate.

Ea simţi cum începe să fiarbă pe dinăuntru. Forţa mâniei îi tăia răsuflarea. Îi părea rău. Acum! O iubea. Acum!

— Nu vreau să te mai vad, pleacă.

— Kate!

— Pleacă.

El rămase. Credea că farmecul, poveştile, regretul lui vor fi de ajuns.

— M-ai folosit ca să-l chinui pe tatăl meu, Cam, şi nu te pot ierta vreodată pentru asta. Pe urmă m-ai lăsat să mă căsătoresc cu un om pe care-l detest şi acum te-ai întors aici să-mi spui că mă iubeşti — blestemat să fii şi să mergi în iad!

— Te-ai căsătorit?

— Acum patru zile. Şi acum, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Se răsuci pe călcâie şi o clipă mai târziu uşa de plasă a verandei se închise în spatele ei.

* * *

China Cloud era amarat lângă debarcader. Cam stătea în umbra magaziei de provizii cu un registru supraveghind descărcarea scoicilor când îl văzu pe George Niland înaintând cu paşi mari către el, cu pulpanele albe ale jachetei fluturând în urmă. Obrajii îi erau roşii ca sfecla.

— Vroiam să-ţi vorbesc!

— Păi, uite-mă.

— Între patru ochi!

— Orice ai de spus poţi să-mi spui la fel de bine aici sau în cabina mea.

George gâfâia tare. Luă batista de mătase din buzunarul de la piept şi îşi tampona transpiraţia de pe frunte.

— Ai fost să-mi vezi soţia.

— Am fost.

— Vreau să-ţi dai cuvântul că o să stai departe de ea de acum încolo.

— O să fac exact ce-o să vreau, la dracu!

— I-ai făcut destul rău! Acum îmi aparţine mie! Aşa ca nu te apropia de ea!

Cam puse piciorul pe debarcader cu degetele vârâte în curea.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac, George. Nu mai sunt pe statul tău de plată.

— Pleacă din Broome.

— Nu mă ameninţi cumva, nu-i aşa?!

— Eşti un bătăuş şi un şarlatan. Asta ai fost totdeauna şi asta o să rămâi. Oraşul acesta nu te vrea.

— Mda, bine, fără îndoială ai dreptate în privinţa mea. Admit că nu mi-e frică să-mi folosesc pumnii. Cât despre a fi şarlatan, nu neg că sunt condamnat pe vecie pentru ce i-am făcut lui Kate. Îndrăznesc să spun că nu vrea să mă mai vadă în viaţa ei. Dar dacă o să mi se ivească vreodată şansa să-mi răscumpăr greşeala faţă de ea, George, jur pe Dumnezeu că o voi face!

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, McKenzie. Tatăl meu are oraşul acesta în palmă, e în toate comitetele şi e preşedintele Comisiei de Drumuri. Nu doarme un câine vagabond pe stradă fără binecuvântarea noastră.

— Tu şi blestematu' de taică-tău nu mă speriaţi.

George zâmbi, cu cea mai rece expresie pe care-o văzuse Cameron:

— Mă subestimezi. Totdeauna ai făcut-o.

Se întoarse, gata să plece, dar ezită. Când se întoarse, vocea îi era abia o şoaptă:

— Când am aflat despre tine şi Kate am vrut să te omor. Dar eu voi râde la urmă. Copilul va fi băiat, o ştiu. Dacă vrei să rămâi aici în Broome, poţi să-ţi vezi fiul crescând şi devenind un Niland. Şi o să te urască de moarte, ţi-o promit.

Rosti ultimele cuvinte ca pe o binecuvântare:

— O — să — te — urască — de — moarte!

17

1914 era un sezon bun. Preţul scoicilor era la cote record şi recolta era bună. Dar veştile venite din Europa transmiseseră un fior de nelinişte prin comunitate. Marile puteri, Marea Britanie, Franţa, Germania şi Imperiul Habsburgic, se ciondăneau una cu cealaltă şi se ameninţau cu războiul.

Superintendentul de la telegraful din Cable Beach îi informa telefonic pe cei din oraş de fiecare comunicat recent iar oamenii începuseră să se adune în grupuri mici la poştă ca să discute ultimele întâmplări. Asasinarea unui mărunt dictator puţin

cunoscut, la Sarajevo, nu fu prea mult comentată dar câteva zile mai târziu sosi vestea de care se temeau toţi. Marea Britanie dăduse un ultimatum Germaniei. Era război.

Şi, peste noapte, preţul scoicilor se prăbuşi.

* * *

Cam îşi croi drum pe ţărm până la Pearl's Rest de la Hotel Continental. Frank, barmanul, se sprijinea de tejghea.

Cameron băgă mâna în buzunar şi aruncă nişte monede pe bar.

— Nu pot să-mi plătesc chitanţele cu datorii, Frank. Sunt lefter. Nu cred că voi putea să-mi acopăr cheltuielile.

Frank ridică borcanul de chitanţe. Era plin cu cenuşă.

— Toată lumea-i în aceeaşi situaţie, Cam. Tocmai ai ratat ceremonia. Am ars chitanţele tuturor odată.

— Oraşul acesta e ca şi terminat.

— Poate că da, poate că nu. Cum se spune, e doar o pasă proastă...

Făcu semn din cap către capătul îndepărtat al barului. Patrick Flynn se prăvălea către ei, beat criţă. Se opri clătinându-se în faţa lui Cameron:

— Ei, ei, Cam, băiete! Arăţi posomorât. Acum pot să-ţi dau ceva de băut?

— N-aş bea cu tine nici dacă aş fi mort de sete.

Flynn dădu capul pe spate, râzând în hohote:

— Ei, o să beau de unul singur. Şi poţi să mi-l pui pe lista de datorii, Frank, pe-ale mele nu va trebui să le arzi.

— Ai mai furat vreo perlă, Flynn?

Flynn rânji:

— Perle! Ce să se intereseze oamenii de perle când le şuieră gloanţele pe la urechi? Se pare că Patrick Flynn a fost singurul om care a prevăzut ce-o să se întâmple. De-aia eu pot să-mi plătesc datoriile şi voi ceilalţi vă folosiţi perlele drept dopuri de sticle!

— Despre ce vorbeşti?

— Lână, băiete! Îl ai în faţa ta pe cel mai mare acţionar de la Fermele Niland-Flynn. Războiul înseamnă uniforme, iar uniformele înseamnă lână! Lugherele mele or fi aproape inutile acum dar ferma de oi o să-mi aducă o avere!

— Ei, atunci baftă. Şi dacă nu mai ai oi cred că poţi oricând să-

ţi încerci norocul la furat de oi. Ar fi o schimbare interesantă.

Flynn dădu ginul pe gât şi trânti paharul pe bar.

— Pleacă din Broome, McKenzie! Pleacă cu coada între picioare şi lasă China Cloud să putrezească la mal! Aici eşti terminat!

Cam scuipă pe jos, la picioarele lui, şi plecă.

* * *

Două zile mai târziu stătea pe puntea navei Koolinda şi se uita la acoperişurile albe şi la dealurile cu pământ ruginiu care se contopeau cu orizontul albastru şi se pierdeau din vedre. Poate că, încerca el să-şi spună, lucrurile se aranjaseră cum era mai bine. Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu Kate, n-ar fi rămas în Broome când ţara lui era în război. Cel puţin în felul acesta va avea un soţ alături când se va naşte copilul. Va avea un viitor sigur pentru ea şi pentru copil.

Nu, de fapt fusese o decepţie. Ştia că, oricât şi-ar fi explicat, făcuse cea mai groaznică greşeală a vieţii lui. Venise în Broome fără nimic; acum pornea pe mare cu mult mai puţin.

N-avea cum să ştie cât timp va fi plecat sau dacă va mai vedea vreodată Broome şi pe Kate Flynn. Dar în timp ce se uita ţintă la spuma albă de la prova îşi jură pe tăcute, în sinea lui, că dacă îi va mai sta vreodată în putere, o va recâştiga pe Kate şi va încerca să şteargă răul teribil pe care i-l făcuse.

Mai putea încă să-şi dobândească perla.

18

Broome, 1920

Simeon Espada o dorea pe fată mai mult decât dorise vreodată ceva în toată viaţa lui. Numele ei era Anna. Avea pielea albă, ochii albaştri şi străbătea vioaie câmpurile de parcă ar fi fost o prinţesă şi nu fiica unui căpitan sărac de lugher. Avea păr de un roşcat aprins şi un corp împlinit, cu rotunjimi marcate bine de rochia de muselină, aşa că de câte ori o vedea, i se usca gura şi simţea un teribil junghi rece în măruntaie. Era irezistibilă şi de neatins.

Tatăl ei avea două lughere care stăteau acum nefolosite în

nămolul din golf. Nu-l făcuseră destul de bogat ca să-şi permită o casă în oraş aşa că el, soţia şi cele două fiice trebuiau să locuiască pe plaja împuţită, mocirloasă, împreună cu oameni din Manila, Malayesia şi Koepang. Şi totuşi era un alb şi n-avea să permită unui *coolie*[6] să se apropie de fiicele lui.

Doar dacă nu…

Plaja era pustie, cerul încă cenuşiu ca şi carnea de scoică. Simeon se aşeză pe o stâncă, luă chitara şi îi alintă încet corzile. Era un semnal dinainte stabilit. Câteva minute mai târziu, Anna apăru în uşa barăcii cu pereţi din tablă ondulată, cu părul încă ciufulit ca după somn, ducând un lighean cu apă. Când îl zări, colţurile gurii ei se arcuiră în sus într-un zâmbet secret de fată-ţârfuliţă. El ştia la ce se gândeşte Anna, ce-ar face dac-ar fi singuri vreodată.

Ea puse ligheanul cu apă pe un suport din lemn, se întoarse cu spatele şi se spălă pe faţă.

Simeon Espada era un tânăr extraordinar de frumos, un filipinez cu pielea ca de catifea, cu părul negru şi lucios ca şi cărbunele, un trup tare, elastic şi încordat şi o expresie ursuză, ameninţătoare, care le înnebunea pe fete. În Manila putea alege oricând orice fată dar nu vroia una cu pielea brună. Vroia imposibilul, vroia să atingă pielea albă şi pistruiată a Annei Lacey.

Toate fetele pe care le avusese erau micuţe, oacheşe şi zvelte, cu sâni mici şi tari, cu şezuturi plate ca ale băieţilor. Le goni din memorie cu un fel de dispreţ şi compătimire. O fată albă ca Anna ar fi adevăratul premiu. Era aşa de albă încât te făcea să te gândeşti la lună. Sânii plini îi bombau muselina rochiei când mergea şi-l ducea cu gândul la nişte fructe coapte, aromate, uşor pârguite.

O privi trecând şi aproape gemu tare zărindu-i silueta prin muselina rochiei, imaginându-şi-o aplecată aşa, goală.

Trebuia s-o aibă. Trebuia.

Anna îşi zvântă faţa, apoi braţele, şi se îndepărtă cu un pas încet mergând spre ocean. Aruncă apa din lighean în noroi. Se întoarse, cu acelaşi zâmbet aţâţător plutindu-i pe gura mică şi păcătoasă.

— Bună dimineaţa, Simeon.

---

[6] *coolie:* injurie rasială pentru asiatici, inclusiv cei din India, Asia Centrală, etc. (n red.)

El puse chitara deoparte şoptind:

— Arăţi minunat.

Ea păru mulţumită de cuvintele astea. Îşi puse mâna pe şold:

— Te-ai sculat devreme. Abia s-a luminat de ziuă.

— Vroiam să te văd.

— De ce?

— Ştii de ce. Nu pot să dorm, mă gândesc doar la tine.

— Ştii că asta nu e permis, replică ea.

„Vrea să mă tortureze” îşi zise el în gând; „îi place jocul, poate nu vrea să-i pună capăt.” Anna începu să se îndepărteze dar el o prinse de mână. Fata icni, iar Simeon fu încântat să zărească pe faţa ei o undă de teamă. Vroia s-o facă să-l sărute dar nu îndrăznea.

Deodată mama ei apăru în pragul uşii:

— Anna? Ce faci?

— Nimic, mamă, strigă Anna alergând înapoi către căsuţă.

Molly Lacey se încruntă la tânărul manilez şi apoi intră la rândul ei.

* * *

— Eşti nebun, îi spuse mai târziu prietenul lui, Huey Fong. Uit-o. Mulţumeşte-te cu târfele din Sheba Lane.

— O să mă căsătoresc cu ea.

Ceilalţi râseră.

— Dacă-i atingi fata, Lacey te dă la rechini! îi spuse Huey.

Simeon se încruntă:

— O să vezi.

— Îi place doar să te vadă cum suferi! Face aşa cu toţi marinarii! E doar o târfuliţă!

Simeon se apropie de el şi deodată un cuţit îi luci în mână. Huey făcu un pas înapoi, surprins şi alarmat:

— Bine, bine. Linişteşte-te.

— Spune că nu-i aşa, strigă Simeon.

— Îmi pare rău. Na! E-n regulă?

Simeon puse cuţitul înapoi la centură. Huey clătină din cap:

— Mai bine-ai fi atent, prietene. Dacă află Lacey că-ţi curg balele după vreuna din fetele lui îşi găseşte alt scufundător principal!

— Unde să-şi găsească altul la sfârşit de sezon? îl întrebă Simeon.

Dar Huey Fong avea dreptate. Mai târziu în aceeaşi zi, Lacey veni în tabără şi-l găsi pe Simeon stând pe pat şi cântând la chitară. Era un om solid, mătăhălos, cu burta mare şi favoriţi stufoşi. Îşi vârî degetele în cureaua de piele şi rămase acolo în cadrul uşii blocând lumina.

— Am auzit c-ai necăjit-o pe Anna de dimineaţă.

Simeon se ridică dârz în picioare:

— I-am spus doar bună dimineaţa, şefu'.

— Nu e ce-am auzit eu.

Lacey băgă mâna în buzunar şi aruncă pe pat un sul de bancnote:

— Ăştia-s banii pentru captură şi comisionul pe care ţi-l datorez pentru perle. Vreau să pleci din tabără până diseară.

Simeon se uită la bani şi apoi înapoi către Lacey:

— Dar am scos o mulţime de scoici, şefu'. Aproape trei tone la ultimul drum.

— Vreau să pleci până diseară, repetă Lacey înainte de a pleca.

Simeon se uită ţintă la banii de pe pat. Nu putea să creadă. Şefii ăştia albi care-l tratau ca pe-un gunoi! Ei, nu putea să scape de el aşa uşor. Poate exista o cale să obţină ce vrea. Banii.

Şi în Broome banii însemnau un singur lucru. O perlă.

* * *

Nosiro Tanaka străbătuse în şase ani un drum lung. Magazinul şi sala lui de jocuri îl susţinuseră material prin anii nefericiţi ai Primului Război Mondial dar ambiţiile lui depăşeau simpla supravieţuire. Era un om inteligent şi începuse să se educe. În timpul Războiului Kaizerului învăţase să citească în engleză şi începuse să studieze dreptul comercial. Când industria perliferă îşi va reveni, el vroia să fie bine plasat şi să obţină un avantaj din asta.

Când scafandrii japonezi nou angajaţi sosiseră în Broome, el îi consiliase în legătură cu drepturile, cu privilegiile lor, şi era capabil să negocieze lefuri şi comisioane mai mari pentru captură decât ar fi făcut-o ei înşişi. După ce le câştigase încrederea, îi convinsese să îşi depună câştigurile la banca lui. Le investea depozitele şi chiar dacă era extrem de cinstit în afaceri, reuşea să folosească aceste depozite pentru a finanţa alte afaceri.

Treptat, dobândise profituri substanţiale în Chinatown, incluzând o spălătorie, un bordel, două săli de jocuri de noroc şi un magazin cu răcoritoare. Fusese ales în comitetul Clubului Japonez şi în două sezoane devenise unul din cei mai influenţi străini din oraş.

De asemenea se îngrăşase mult. Corpolenţa lui era un motiv de mare mândrie, o etalare ostentativă a prosperităţii crescânde. Începuse să poarte costume albe de olandă, ca şi proprietarii de lughere, şi le trimitea în fiecare săptămână la spălătorie în Singapore, exact ca ei. Începuse chiar să poarte un ceas cu lanţ. Aranjase ca nepotul lui, Sioski Hanaguchi, să vină din Japonia şi să-l ajute să administreze magazinul. Parcursese un drum lung faţă de micul sat pescăresc din prefectura Wakayama. În ziua aceea, în insulele Lacepede, nu-i venise ceasul morţii.

Într-o după-amiază, lucra contabilitate în biroul din spatele magazinului. Navele se întorseseră pentru scurtă vreme, pentru Festivalul Bon Matsuri, iar afacerea fusese neobişnuit de înfloritoare în comparaţie cu restul sezonului, când Chinatown era practic pustiu. Hanaguchi dădu deoparte draperia şi-i spuse că un gentleman alb doreşte să-i vorbească.

Tanaka se ridică uitându-se la ceasul cu lanţ din buzunarul vestei în timp ce ieşea din birou, ca să-i demonstreze vizitatorului că era un om ocupat.

— Da, domnule, ce pot să fac pentru dumneavoastră? zise el cu glas plăcut.

— Doamne Dumnezeule, ce te-ai îngrăşat, omule! Şi de unde naiba ai costumul acela?

Tanaka rămase cu gura căscată.

— McKenzie-san!

— Da, eu sunt. Nu mă aşteptam să te găsesc gătit ca un felcer. Ai găsit vreo perlă, domnule Tanaka?

Cameron se schimbase foarte puţin. Avea faţa mai slabă şi în ochii lui era ceva care sugera o uzură morală care înainte nu era vizibilă. Dar în costumul alb şi cu panamaua pe cap îi amintea lui Tanaka de un lord englez. Doar uşorul accent scoţian strica efectul.

Tanaka îl conduse în birou şi-l trimise pe Hanaguchi să aducă nişte limonada cu gheaţă de la magazinul de alături. Cameron îşi lărgi nodul cravatei:

— Am uitat ce cald e în iadul acesta.

— Ai fost plecat multă vreme, McKenzie-san.

— Da. Am auzit c-ai fost ocupat în lipsa mea. Mi s-a spus că deţii deja jumătate din Chinatown.

Tanaka îşi plecă fruntea, acceptând complimentul.

— Am o afacere foarte modestă. Dar acum spune-mi noutăţile. N-am crezut c-o să te mai văd. Am crezut că poate oamenii Kaizerului împuşcat la dumneata.

— Ah, da, nemernicii mi-au dat cep la Jutlanda[7] da' nu le-am luat-o în nume de rău.

— Sunt foarte fericit să te văd, McKenzie-san. Cameron clătină din cap.

— Dacă nu era semnul de deasupra uşii nu te mai recunoşteam. Dacă te-ai urca acum la bordul unui lugher ai scufunda blestemata de navă.

Tanaka rânji:

— Zeii mi-au zâmbit.

— Aşa o fi dacă o spui dumneata, domnu' Tanaka. Dar când am întrebat de dumneata la hotel mi-au spus că eşti un ticălos notoriu şi ţi-ai băgat degetele în mai multe „plăcinte" decât brutarul oraşului.

Tanaka zâmbi.

Hanaguchi intră cu două pahare de limonadă cu un strat gros de gheaţă. Făcu o plecăciune şi ieşi. Cameron sorbi recunoscător băutura:

— E ciudat să fiu din nou aici.

— De ce te-ai întors?

Un moment de ezitare.

— Pentru perle.

— Perle. Nu mai sunt aşa de multe — coborî ochii — Broome s-a schimbat foarte mult.

— În ce fel?

— Henry Nilan' murit acum patru ani. Fiul acum mare şef la Nilan' Company. Are vite şi fermă de oi, multe lughere. Anu' trecut cumpărat maşina Buick roşu mare. El e omu' număru' unu în Broome acum.

Cameron dădu din cap afirmativ. Scoase un portţigaret de argint şi îi oferi lui Tanaka o ţigară. După ce-şi aprinseră ţigările. Cam spuse:

— Şi ce ştii de familia lui?

[7] Jutlanda: peninsulă în nordul Europei, unde a avut loc cea mai mare bătălie navală a primului război mondial (n. red.).

Tanaka surâse ca să-şi ascundă stânjeneala provocată de întrebare.

— Are fiu minunat acum. Îi spun Jamie. Se spune că e foarte deştept. Foarte ascultător cu mama şi tata.

— Da. Am auzit.

— Şi ce faci pe viitor, McKenzie-san?

— Vreau să fac rost de altă corabie. Perla mea e tot acolo undeva, mă aşteaptă.

— Să-ţi zâmbească zeii — zise Tanaka după care adăugă delicat — ai văzut corabie care vrei să cumperi?

— N-am bani să cumpăr sau să închiriez. Asta e problema mea.

Tanaka zâmbi iar:

— Înţeleg.

— N-am venit aici să cerşesc, dacă la asta te gândeşti. Nu mă îndoiesc că banca îmi va deschide o linie de creditare.

— Desigur.

Amândoi ştiau că fără garanţii băncile nu fac aşa ceva.

— Dar eu nu uit că fără dumneata eu aş fi în cimitirul japonez. Poate-mi faci onoarea, mă laşi să plătesc datorie mare.

— Dacă asta doreşti, domnule Tanaka.

— Să datorezi viaţa cuiva e mare povară. Aşa pot să te răsplătesc. Ai echipaj?

— Wes ca şef de echipaj şi un tânăr manilez numit Espada ca scufundător principal. Îndrăznesc să spun că nu va fi greu să găsesc restul echipajului.

— O să te scufunzi chiar dumneata?

— Mda, de ce nu?! Nu pot să găsesc alt scafandru bun la sfârşit de sezon.

— Cu tot respectul, dar albii nu se mai scufundă. Prea periculos. Lasă oamenii potriviţi să înfrunte risc.

— E prea scump. Am avut noroc să-l găsesc pe Espada.

— Poate Tanaka să te ajute. Am nepot aici în Broome, poate încerci pe el ca scafandru număru' doi. E băiat bun, foarte dornic să înveţe.

Cameron ridică din umeri. Nu prea putea să refuze cererea bărbatului care tocmai îi asigurase împrumutul bancar necesar pentru vas.

— Da, de ce nu?!

Tanaka încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Bine. Diseară vii mine acasă şi sărbătorim. Să-ţi zâmbească

zeii, McKenzie-san!

— Da. Chiar ar fi timpul s-o facă.

19

Deci s-a întors în oraş, cugetă Kate. Era o sete în pântecele ei şi respiraţia i se tăia deodată când se gândea la el. Simţea un amestec de furie şi dor, o emoţie curioasă pe care n-o mai simţise pentru altcineva.

Mirosul de praf din aer, cald şi pârguit odată cu mijlocul sezonului, larma greierilor în amurgul ruginiu, aproape maro.

— Mi-a fost dor de tine! zise ea cu voce tare, ştiind că n-o poate auzi altcineva.

Îşi muşcă buzele simţind o lacrimă sărată cum alunecă dinspre tâmplă spre obraz. Ar fi vrut ca el să nu se fi întors. Ar fi vrut ca el să nu fi plecat vreodată.

Stelele se aprindeau una după alta, sclipind ca un semnal morse trimis de cer ca să-i prezică destinul dar ea nu ştia să-i descifreze mesajul, n-avea cheia.

* * *

În seara aceea, Cameron era tolănit în şaretă pe drum spre casa lui Tanaka din Chinatown. Mai erau doar câteva maşini în Broome, iar Cameron recunoscu imediat, din descrierea lui Tanaka, Buick-ul roşu decapotabil al lui Niland.

În timp ce maşina trecea repede pe drumul denivelat, acoperit cu pământ roşu, de pe Dampier Terrance, Cameron zări în treacăt o faţă palidă, frumoasă, sub o bonetă cu boruri largi şi alături de ea un băieţel serios cu bucle întunecate. Îl zări şi pe Niland, impunător la adăpostul căştii coloniale. Purta mustaţă, arăta rotofei şi prosper. Cameron întoarse capul ca s-o mai zărească o dată pe ea dar Buick-ul dispăruse într-un nor de praf fin şi roşu.

— Trebuie să ai grijă acum, îi spuse mai târziu Tanaka, după ce Cam îi povesti întâmplarea. Un bărbat trebuie trăieşte în prezent. Nu posibil să întoarcă înapoi. Eu nu cred.

— Da, ştiu asta. Dar nu pot s-o uit.

Fiica lui Tanaka, Fumiko, le aduse ceai verde de iasomie, iar ei vorbiră despre război, perle şi viitor. În timp ce vorbeau, Fumiko

le servi sashimi, adică fâşii de ton crud marinat în sos de soia, o delicatesă, şi orez. După aceea se îmbătară împreună cu whisky Suntory. Când Cameron se pregătea să plece Tanaka şopti:

— Ai grijă cu Nilan'-san. Îţi faci prea uşor duşmani.

Cameron se gândi la asta în timp ce se întorcea la Hotel Continental. Nu-i era frică de Niland însă îi era frică de el însuşi. De şase ani se simţea măcinat de vinovăţie pentru ce-i făcuse lui Kate; venise ca să caute iertarea păcatelor pentru că o iubea într-adevăr? Cât de mult rău era pregătit să mai facă doar ca să-şi salveze conştiinţa?

Ei, va veni şi clipa lui. Pe moment era lefter. Părăsise Marina Regală aproape fără un ban şi cheltuise puţinul avut ca să străbată drumul înapoi până în Australia. Dacă nu găsea repede nişte scoici bune avea să sfârşească prin a dormi pe plajă.

Şase ani. În timp ce şareta trepida de-a lungul Dumpier Terrace, Cam se uita la marea întunecată ca noaptea întrebându-se dacă perla lui era acolo jos aşteptând să vină şi s-o culeagă în viitor.

* * *

Siosuki Hanaguchi fusese născut în insula Taiji din prefectura Wakayama, o limbă îngustă de pământ la sud-vest de Tokyo. Când avea zece ani, bărbaţii din sat vâsliseră afară din golf unde năştea o balenă. Prinseseră puiul în plasa lor dar mama, înfuriată, atacase baleniera aruncând oamenii în apă. Toţi se înecaseră prinşi în propria plasă, alături de balene. Printre cei care se înecaseră în dimineaţa aceea rece şi cenuşie fuseseră tatăl lui Hanaguchi şi cei trei fraţi mai mari.

Într-o singură zi, satul pierduse aproape toţi bărbaţii aşa că Hanaguchi, mama şi surorile lui abia puteau supravieţui. Unchiul din Broome le trimitea bani ca să se întreţină şi le descria în culori strălucitoare posibilităţile pe care le avea un tânăr dincolo de ocean ca să facă avere. Hanaguchi luase hotărârea ca atunci când va fi destul de mare să meargă şi el în Broome.

Până în momentul de faţă fusese o dezamăgire amară. Era în oraş de aproape două luni şi încă îşi ajuta unchiul în magazinul din Chinatown. Cel mai mult se apropiase de mare când mersese până la capătul debarcaderului. Ura Broome şi era nefericit din cauza dorului de casă. Taiji era o regiune muntoasă şi înverzită şi Broome era plat şi roşiatic. Dealurile din Taiji erau acoperite cu

frasini, pini, ulmi şi larice; Broome era înconjurat de un deşert nesfârşit de arbuşti pindan şi monstruoşi copaci-elefant. În Taiji era răcoare, ceaţă, erau cascade şi văi umbroase; Broome era uscat, prăfuit şi de o căldură sufocantă.

Dar Hanaguchi era hotărât să stea şi să înveţe meseria de scufundător pentru perle. Nu vroia să fie mereu servitorul unchiului. Avea să facă avere şi să nu trebuiască să cerşească din nou.

În cele din urmă, norocul îi surâse. Trebuia să înceapă ca scufundător de probă pe Roebuck pentru un proprietar alb numit McKenzie. Urma să primească patru lire pe lună plus un bonus pentru scoici şi un comision pentru orice perlă găsită. Nu era mult dar era un început. Primea leafă pe trei luni în avans înainte de plecare. Unchiul lui ştia că McKenzie avea nevoie de bani aşa că, la sfatul unchiului Tanaka, Hanaguchi se oferi să dea banii înapoi împrumut cu o dobândă de zece la sută. Fu surprins când noul angajator acceptă oferta. În dimineaţa următoare Roebuck părăsi Broome, îndreptându-se către terenuri perlifere.

20

Hanaguchi se pregătea pentru prima lui coborâre şi încerca să nu lase faţa să-i trădeze frica.

Jos pe fundul mării era frig aşa că scufundătorii purtau pe sub costume cât de multă protecţie puteau. Hanaguchi îşi pusese două salopete de flanel şi două perechi de şosete groase de lână. Îşi învelise în jurul abdomenului încă o bucată lată de flanel cu o lungime de aproape patru iarzi. Peste toate îşi pusese o pereche de pantaloni de lână şi un pulover greu de lână care îi ajungea aproape la genunchi. Până terminase de îmbrăcat gâfâia deja din cauza căldurii tropicale. Avea să fie o uşurare să intre în apă.

Wes îl ajută să pătrundă în costumul rigid de scufundător, din canava, bine uns la încheieturile mâinilor şi la glezne. Urmară cizmele grele cu tălpi de plumb şi corsetul de cupru care se punea la partea superioară a costumului şi se ataşa de el cu piuliţe fluture.

— Ca lumea? zise Wes.

Hanaguchi abia se mai ţinea pe picioare. Aproape leşinat din cauza căldurii, cu genunchii încovoiaţi sub greutatea costumului, gâfâia de frică. Avea gâtul prea încordat ca să poată răspunde.

Dădu din cap şi printr-un efort de voinţă, se duse către parapetul lugherului ştiind că McKenzie şi Simeon, scafandrul principal, îl privesc. Era hotărât să nu cadă. Era şansa lui de a se întoarce în Japonia bogat. Gata cu cerşitul.

Păşi pe scara de frânghie aşteptând ca Wes să-i pună pe spate şi pe piept greutăţile de plumb, apoi verifică şi reverifică furtunul de aer şi parâma de salvare. La sfârşit, înălţă casca grea de cupru, înverzit de la apă, şi o puse pe cap. Wes fixă cu şuruburi vizorul la locul lui.

Şi, deodată, nu mai fu parte a lumii pline de lumini şi sunete clare. Fâsâitul aerului care-i umplea costumul avea ecou în casca largă şi odată cu el veni mirosul pătrunzător de sare, ulei de motor şi peşte. Îşi încleşta pumnii mai strâns pe frânghie ca să-şi oprească tremurul mâinilor şi se întări pentru chinul care urma. Nu trebuia să dea greş.

Părăsi scara şi intră în ocean.

Timp de câteva minute, aerul din costum îl menţinu vertical în apă. Apoi îşi aminti că trebuia să modifice poziţia şurubului supapei de aer din exteriorul căştii. Îşi folosi mâna dreaptă ca să închidă supapa şi, cu o explozie de bule, se scufundă într-o altă lume.

Hanaguchi stătea pe fundul nisipos al oceanului şi era vrăjit de frumuseţea care-l înconjura. Se afla pe o întinsă câmpie subacvatică unde algele erau legănate de curent ca şi iarba bătută de vânturi. În faţă, prin verdele întunecat se desluşea o stâncă pe ai cărei pereţi verticali creşteau ciorchini de bureţi de un roz şi un verde-albăstrui delicat.

Începu să meargă către ea. Scalari roşii şi albi intrau şi ieşeau cu o iuţeală de săgeată din grotele întunecate, iar ochii micuţi şi galbeni ai unui peşte santinelă scrutară apa protejaţi de cârceii unei plute subacvatice.

Nu ştia cât timp stătuse acolo, fascinat de această lume complet străină. Deodată, frica se întoarse într-un val rece. Se simţi de parcă ar fi plutit pe ceaţă, singur, înconjurat de hoţi şi de ucigaşi. Verdele deprimant al mării şi impenetrabilele umbre negre de sub stâncă îl înspăimântaseră. Mâna i se încleştă pe parâma de salvare. Un semnal şi l-ar ridica înapoi spre căldură şi lumină.

Stătu multă vreme perfect nemişcat, paralizat de frică. Se gândi: „Trebuie să mă străduiesc să scap de frica asta”. Uită de ea în timp ce căuta în recif, din ce în ce mai disperat, fără să

găsească măcar o scoică. În curând, Wes îi semnaliză că era momentul să urce, iar când ajunse la suprafaţă în sacul pe care-l purta la brâu nu era nici măcar o singură scoică. Nimeni nu-i spuse nimic în timp ce Wes îl ajuta să-şi dea jos costumul iar el se aşeză lângă catarg şi fumă singur o ţigară.

Simeon era jos şi deja trimisese sus primul sac plin cu scoici.

Hanaguchi mai coborî de două ori în adâncuri şi tot de două ori urcă la suprafaţă cu mâna goală. Între timp, grămada de scoici a lui Simeon se făcea tot mai mare pe punte.

Când japonezul coborî pentru ultima oară, soarele era aproape la apus. Nu luă în seamă peisajul din jurul lui, frica îi era înăbuşită de furia pentru propriul lui eşec. Trebuia să găsească măcar o scoică. Doar una!

Rătăci de la o stâncă la alta căutând disperat. Deodată, văzu ceva sclipind printre alge în partea dreaptă. Fu acolo doar o clipă, ca şi cum o oglindă ar fi sclipit în soare, apoi dispăru. El înaintă greoi în direcţia aceea.

Era o cochilie de perlă, o perlă mare. Se deschisese ca să se hrănească cu apă adusă de reflex iar ceea ce văzuse Hanaguchi era sideful strălucind înăuntrul cochiliei. Dar pe dinafară era aşa de acoperită de alge şi plante de mare încât dacă nu s-ar fi deschis o clipă, bărbatul n-ar fi văzut-o niciodată.

O desfăcu din recif folosindu-şi cuţitul şi o puse aproape cu respect în sacul de la brâu. Deodată îşi dădu seama că erau stridii pretutindeni în jurul lui. Acolo unde cu o clipă în urmă zărea doar corali, stânci şi alge, acum putea vedea o abundenţă de scoici. Se simţea ca un orb care deodată şi-ar fi recâştigat vederea.

Cu inima pulsându-i tare de triumf şi uşurare, începu să umple săculeţul legat în jurul taliei.

* * *

Simeon se uita în timp ce conţinutul încă unui săculeţ cu stridii era scos din apă şi aruncat pe grămada lui Hanaguchi. Noul scufundător de probă devenea din ce în ce mai experimentat. În curând, grămada lui o va ajunge şi poate chiar depăşi pe-a lui. Doar îndelunga lui experienţă îi mai departaja acum. Hanaguchi cobora mai adânc şi stătea jos mai mult decât ar fi putut el vreodată. Cât timp va mai fi scufundător principal? Nenorociţii ăştia gălbejiţi şi micuţi or să acapareze toată afacerea într-o zi.

Se sculă de pe scăunel şi merse către marginea vasului.

— Mai cobor pentru o tură, îi spuse lui Hassan, mecanicul lui.

— Mai ai pauză.

— Mă duc jos! Fă ce ţi se spune!

Cameron, ocupat cu deschiderea scoicilor pe punte, înălţă capul.

— Nu-ţi vine rândul decât peste o jumătate de oră, domnule Espada.

— Sunt în regulă, şefu'. Vreau să mă întorc acolo jos.

Cameron zâmbi:

— Te ţine în alertă, nu-i aşa?!

Simeon se întoarse şi coborî pe scara de frânghie. Câteva minute mai târziu cobora în adâncuri prin apa verde şi întunecată.

Era la reflux şi apa avea o limpezime de cristal. Când Simeon ajunse pe fundul oceanului îl văzu pe Hanaguchi foarte clar, aproape la cincizeci de iarzi distantă. Dăduse de o zonă cu multe scoici şi degetele îi rătăceau printre alge şi bureţi. Îmbrăcat în costum şi cu casca pe cap, se mişca cu greutate străbătând nisipul ca un monstru preistoric iar furtunul roşu de cauciuc prin care era alimentat şi parâma de siguranţă din cânepă de manila se ridicau în apă ca nişte enorme tentacule. Bulele de aer urcau în spirală formând norişori argintii.

Simeon porni către el chiar înainte să se fi hotărât ce vroia să facă.

* * *

Hanaguchi lucra febril, desprinzând stridiile de pe stâncă. Când puse ultima scoică în săculeţ se uită în jos să vadă dacă era plin. Era aproape gol. Apucă sacul şi îl ridică până în faţa vizorului căutând o spărtură.

Deodată ţăcănitul monoton al pompei de pe lugherul de deasupra încetă. Furtunul de aer! Furtunul de aer era tăiat! Puse mâna pe supapa de aer ca s-o închidă şi să împiedice apa să-i pătrundă în cască. Era deja închisă.

Bule de aer îi ieşeau din cască într-o masă înspumată, iar costumul începu să se strângă sub presiunea apei. Pipăi disperat supapa, o reglă şi, pe măsură ce costumul era represurizat, încreţiturile din el se neteziseră iar.

Ce se întâmpla?

Îşi înfipse bine picioarele în nisip trăgând cu sete aer în piept ca să-şi controleze respiraţia. Îşi simţea inima bătând gata să-i spargă coastele. Încercă să-şi închipuie ce se întâmplase. Singurul lucru care-i veni în minte era că supapa e defectă. Să se întoarcă la suprafaţă? Dacă se înşela ceilalţi vor râde de el.

Dar ce era cu sacul de scoici?

Ceva îl lovi tare din spate. Un rechin! Duse mâna la parâma de siguranţă şi o scutură tare.

— Trageţi-mă sus! ţipă în singurătatea din carapacea costumului. Trageţi până vi se rupe spinarea!

De îndată ce Hanaguchi fu urcat pe scara de frânghie lângă bordul lui Roebuck, Wes îi scoase rapid casca şi începu să desfacă şuruburile corsetului.

— Ce e? Poate rechinii dat târcoale la tine? Poate tu papă-lapte?

Hanaguchi nu răspunse la întrebările lui Wes şi lui Cameron. Picioarele îi tremurau aşa de tare încât Wes trebui să-l ajute să se aşeze pe un taburet de lângă catargul principal. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu un prosop şi luă cu degete tremurătoare ţigara care i se oferise.

— Spiritele apei au furat scoicile, zise el în cele din urmă.

Se lăsă tăcere şi apoi echipajul, mai ales băştinaşii koepanger, izbucni în râs. Cameron fu singurul care nu găsi în asta nimic caraghios.

— Nu există aşa ceva.

Hanaguchi mormăi şi trase cu sete din ţigară. Sigur că existau spirite de apă. Chiar şi cel mai mic copil din satul lui ştia asta.

— Spiritele apei au furat scoicile şi au închis supapa de aer, pe urmă m-au atacat.

— Mda, şi cum arătau spiritele astea?

— Verzi, inventă Hanaguchi. Verzi şi putrezite. Cu craniu în loc de faţă. Poate un scufundător mort. Poate o stafie.

— Întoarce-te acolo jos, domnule Hanaguchi. Domnul Espada ne trimite scoici bune. Ar trebui să fii acolo cu el.

— Nu aici. În alt loc mai bine. Aici sigur găsit scufundător mort.

Cameron înjură şi-i întoarse spatele. Îi cunoştea bine pe japonezi, erau scafandri buni dar nemaipomenit de superstiţioşi. Ar fi inutil să încerce să-l convingă. Iar lucrul la adâncime îi aducea pe unii în starea asta. După o vreme, chiar şi cel mai bun scufundător începea să-şi imagineze diverse lucruri. Ei, Simeon

va trebui să se scufunde singur până vor epuiza sursa asta de scoici. Membrii echipajului se priviră unul pe celălalt cu subînţeles şi se ciocniră cu degetul în tâmplă.

În cele din urmă, Simeon ieşi la suprafaţă aproape două ore mai târziu. După ce-şi dădu jos costumul, acceptă cana de cafea oferită de bucătar şi se aşeză pe parapet.

— Bună recoltă, domnule Espada, zise Cameron uitându-se la grămada de scoici a manilezului. Apropo, n-ai văzut întâmplător un scafandru mort acolo jos?

Simeon ţuguie buzele gânditor şi clătină din cap.

— Domnul Hanaguchi crede că un craniu cu corp verde i-a furat scoicile.

— Păi, de fapt eu i-am furat o parte din scoici. Dar n-am văzut nici o fantomă. Poate că l-am speriat.

Acum tot echipajul îl privea ţintă pe Simeon.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Cameron. I-ai închis şi supapa de aer?

Simeon rânji:

— Pe urmă i-am dat un şut în fund cu cizma. Ar fi trebuit să-l vedeţi cum a sărit!

Dădu capul pe spate hohotind de râs. În curând, tot echipajul făcu la fel. Singurii care nu râdeau erau Cameron, pe care gluma îl costase o după-amiază de muncă a unui scufundător, şi Hanaguchi.

— A fost o glumă, făcu Simeon.

Hanaguchi prinse în mână cavila de matisit şi se apropie de el. I-ar fi despicat ţeasta manilezului dar Wes îl opri din drum apucându-l în braţe. Îl ţinu până când Cameron îi luă din mână drugul de fier şi apoi îl împinse, deşi se zbătea blestemându-l pe Simeon în japoneză, în jos pe scări, către cabina lui.

Cameron se întoarse către scufundătorul principal.

— Ar trebui să-ţi rup gâtul cu mâinile mele pentru farsa asta, zise el aruncând cavila peste punte atât de tare încât ea se rostogoli până la găurile de drenaj. Coborî sub punte să-l ajute pe Wes să-l calmeze pe micul japonez.

Se lăsă o tăcere de moarte. Simeon le făcu semn cu ochiul koepangerilor. Asta o să-i dea de gândit micului nemernic gălbejit. N-avea importanţă că îşi făcuse un duşman de moarte. Era prea îngâmfat ca să-şi dea seama de asta.

* * *

Simeon stătea întins pe priciul lui în întuneric, ascultând zgomotele nopţii. Lanţul ancorei lui Roebuck scârţâia şi vibra în timp ce vasul înfrunta marea, scândurile trosneau din cauza tangajului. Îl auzi pe japonez, Hanaguchi, scâncind prin somn, luptându-se iar cu demonii mării. Ceva se târa pe podea — un gândac sau poate un şobolan.

Corul sforăiturilor membrilor echipajului îl satisfăcea, însemna că e în siguranţă. Ieşi încetişor din priciul lui şi merse în picioarele goale pe punte către tambuchi. Era o noapte fierbinte, o lună de trei pătrare lumina destul de bine totul, gonind umbrele. Puntea era pustie, doar koepangerul de cart adormise lângă fusul cârmei. Simeon ieşi din tambuchi şi aşteptă, de-abia îndrăznind să respire. Dacă-l prindea căpitanul n-avea să mai obţină vreodată de lucru în zona asta. Dar pentru un trofeu ca Anna Lacey era capabil să rişte oricât.

Pe punte, lângă catargul principal, se afla o grămăjoară de scoici nedeschise. În după-amiaza aceea, căpitanul îl trimisese înapoi în adânc drept pedeapsă pentru farsa pe care i-o jucase lui Hanaguchi. Până se întorsese el, soarele apusese, aşa încât Cameron fusese obligat să lase scoicile acolo.

Stridiile aproape se sufocaseră în cochilii în timpul serii, iar acum o parte din ele îşi deschiseseră articulaţiile cartilaginoase ca să inhaleze aer răcoros. Simeon se apropie precaut; ştia că la cea mai uşoară atingere sau vibraţie se vor închide brusc. În puţinele ocazii în care erau lăsate peste noapte pe punte scoici nedeschise, dimineaţa găseau uneori şobolani morţi din care doar cozile rămăseseră afară, corpul fiind prins în scoicile pe jumătate deschise pe care ei încercaseră să le mănânce de vii.

Simeon se lăsă în genunchi, ţinând în mână un dop de plută şi o sârmă răsucită. Se târî în faţă căutând să zărească o licărire în vreuna din scoicile deschise. Când văzu una, aruncă dopul de plută între aripile scoicii ca s-o ţină deschisă şi vârî înăuntru sârma făcută cârlig încercând să simtă duritatea unei perle.

Încercă de vreo douăsprezece ori, ştiind că aproape n-avea nici o şansă. Dar auzise multe poveşti în Chinatown. Aşa se întâmpla uneori. De ce să nu existe o perlă şi pentru Simeon Espada? Totuşi, după o oră şi ceva era gata-gata să se dea bătut. Apoi, exact când îşi promisese că aceea va fi ultima scoică, sârma răsucită lovi ceva dur. Extrase miezul şi-l auzi căzând pe punte cu un zgomot înfundat. Îl ridică în lumina lunii şi

îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză. Era o perlă, o perlă imensă!

Vroia să strige de bucurie; în loc de asta, înfăşură preţioasa piatră într-o batistă roşie pe care-o purta la gât. Degetele îi tremurau aşa de tare din cauza emoţiei încât aproape c-o scăpă într-o gaură de drenaj. Puse înapoi în buzunar dopul de plută şi sârma şi se furişă prin tambuchi către priciul lui.

Îi era imposibil să doarmă. Îşi imagina că sigur bătăile zgomotoase ale inimii lui vor trezi pe toată lumea de pe vas. Era un om bogat! Averea abia obţinută va fi paşaportul lui către formele unduioase, către locurile secrete, mătăsoase, ale Annei Lacey.

Degetele îi atingeau mereu perla ascunsă în batista de la gât ca să se asigure că era adevărată, nu visul unui scufundător cuprins de febră. În timp ce stătea acolo treaz, numai cu visurile şi planurile lui, un alt suflet i se alătură în veghea lungă şi secretă.

Un pui de balenă cu cocoaşă se rătăcise de mama lui şi din disperare o confundase cu silueta greoaie a lugherului. Simeon îl auzea înotând pe lângă vas şi jelania lui prevestitoare de nenorocire îl făcu să se înfioare de groază. Era ca şi cum Parcele ar fi văzut ce făcuse şi se pregăteau să-l pedepsească în timp ce jeleau pentru nenorocul viitor.

21

Până a doua zi după-amiaza, cantitatea de scoici recoltate de Simeon scăzuse mult. Nu putea să se concentreze. Scoicile erau multe, la douăsprezece stânjeni adâncime, dar el adusese la suprafaţă doar cam jumătate din cantitatea obişnuită. Pentru el nu mai conta. Singurul lucru care conta era perla, acum cu grijă ascunsă în faldurile batistei de la gâtul lui. Singurul lucru la care se gândea era să se întoarcă în Broome, unde putea găsi un cumpărător pentru comoara lui secretă.

Neatent, nu văzu pericolul decât când era prea târziu. Sus pe Roebuck, Wes stătea lângă compresorul de aer cu ochii ţintă pe aparatele de măsură în timp ce unul dintre koepangeri, Hassan, stătea pe o platformă în exteriorul velelor de la pupa manevrând parâma de siguranţă. Hanaguchi stătea lângă catargul principal şi fuma o ţigară.

— Ştii ce s-a-ntâmplat cu domnul Espada astăzi? îl întrebă

Cameron pe Wes.

— Poate-i speriat de Hanaguchi, căpitane.

— N-aş fi crezut că un om ca el se sperie aşa de uşor.

Wes ridică din umeri. Cine poate să ştie cum reacţionează omul când e în primejdie? Bărbaţi care se arătau lipsiţi de teamă când întâlneau un rechin deveneau brusc laşi la vederea unui cuţit. Lucra deja de zece ani pe lughere printre culegătorii de perle aşa că nu mai era uimit de nimic din ce putea un om să facă sau să nu facă.

Era după-amiaza târziu şi soarele coborâse puţin deasupra apei. Oceanul era plat şi lucios. Atâta strălucire îţi îndurera ochii, te obosea şi te adormea. Te cuprindea plictiseala şi uneori cel mai greu lucru era să stai treaz. Deodată, se văzu o ceaţă de stropi la mai puţin de-o sută de iarzi de tribord şi un corp uriaş, cenuşiu, sparse oglinda apei.

— Ce-a fost asta? ţipă Cam.

Era o butucănoasă şi bătrână balenă cu cocoaşă. Se legănă în vâltoare uitându-se drept spre ei cu un ochi mic ca de vacă. Trimise în sus un jet de apă care se ridică mult în aer. Îşi expuse scurt coada şi apoi dispăru în apă, desăvârşindu-şi plonjonul.

— Scoate scafandrul! ţipă Cameron către Hassan. Repede, omule!

Cameron simţi carena vibrând în timp ce animalul îşi freca trupul de chila corăbiei în încercarea de a se curăţa de scoicile şi cicarii care o necăjeau. Mai mulţi membri ai echipajului se dezechilibrară şi căzură ici-colo pe punte. Apoi balena ieşi din apă în zona provei, aproape sprijinindu-se pe coadă ca să se uite în jos la piticii de pe Roebuck cum fugeau îngroziţi. Era aşa de aproape încât Cameron putea să-i vadă vechile cicatrice de pe corp în timp ce apa şiroia de pe corpul cenuşiu ca gresia. Apoi se scutură ca un câine uriaş şi ud, iar un potop de cicari zburară spre apă în toate direcţiile. Pe urmă plonjă pe spate într-o gigantică explozie de apă pulverizată.

Echipajul alergă să aducă ceşti goale metalice de cafea şi canistre de benzină pe care să le bată frenetic de carenă ca să încerce să sperie monstrul. Cameron flutură în mână almanahul marinarului ţipând:

— Nu e sezonul vostru! Aţi venit o lună prea devreme! Pleacă, am un om acolo jos!

Aruncă pe jos cartea într-o explozie de furie neputincioasă.

— Scoate-l pe omul acela afară!

Simeon simţi smucitura parâmei de salvare şi mişcările care îi spunea în semnale morse — vino sus mai repede! Privi în sus, văzu carena de aramă a lui Roebuck la dreapta lui şi apoi, aproape deasupra capului, o burtă albă masivă, aproape la fel de mare ca şi lugherul însuşi.

— Irkan paus, murmură el. O balenă! Fecioară Maria, Maica Mântuitorului, ajută-mă!

Încă o lovitură leneşă din coadă şi balena ajunse exact lângă tubul flexibil şi roşu al conductei lui de aer. Simeon îşi reglă repede supapa umplându-şi costumul cu aer, gata să urce. Apoi se uită iar în sus văzu cu groază cum tubul roşu alunecă exact pe lângă corpul balenei, la şaptezeci de picioare deasupra lui. Pe măsură ce ea îşi apropia coada, trase puternic în jos încercând să ferească furtunul de coada balenei.

Prea târziu. Balena cu cocoaşă simţi cum furtunul i se strânge în jurul trupului şi intră în panică. Făcu un salt în sus, trăgându-l pe Simeon după ea cu iuţeală.

Parâma de salvare fâşâi pe copastia pupei. Wes apucă un colac greu de frânghie şi o răsuci în jurul fungii ca s-o asigure. Apoi Cameron se aruncă cu tot corpul peste parâmă şi strigă la restul echipajului să-l ajute. Koepangerii alergară iute şi se repeziră şi ei să ţină de parâmă, chiar şi Curry-Curry ieşi din cambuză ca să dea o mână de ajutor.

Furtunul de aer, întins la limită, tremură câteva clipe şi apoi se rupse cu zgomot.

— Iisuse, l-am pierdut! strigă Cameron.

Parâma de salvare era complet desfăşurată. Roebuck se cutremură şi începu să avanseze ancorat în trena balenei. Cameron, cu mâinile sângerând la frecarea cu parâma, alergă la prova. Văzu balena în întregime, cu parâma încă înfăşurată în jurul trupului. Pentru o singură clipă absolut de necrezut îl văzu pe Simeon Espada culcat, răstignit pe spatele imens al creaturii. Apoi parâma cedă la rândul ei cu un zgomot ca o împuşcătură, frânghia făcu mai întâi arabescuri prin aer şi după aceea căzu peste apă.

Simeon se rostogoli de pe spatele argintiu al balenei şi o urmă în adâncuri.

* * *

Timpanele lui Simeon se spărseseră. Se simţea de parcă prin

urechi, nas şi creier i-ar fi înfipt ace înroşite în foc. Capul i se lovea de casca de cupru iar corpul îi era chinuit de greutatea cizmelor cu tălpi de plumb.

Chiar şi prin ceaţa sângerie a agoniei, el ţinu bine cu mâinile furtunul de aer. Ştiu că atâta timp cât fragilul furtun de cauciuc rămânea intact, el va supravieţui. Aerul îi pătrundea doar intermitent în cască pentru că furtunul era torsionat şi strivit. Ştiu că în curând se va rupe, aşa că îşi închise supapa laterală de pe cască. Câteva secunde mai târziu, furtunul cedă într-o explozie de bule. Fu ultimul lucru pe care îl înregistra înainte să se cufunde în inconştienţă şi întuneric.

Şopti „Anna” şi leşină.

Cameron luă cuţitul care zăcea aruncat lângă grămada de scoici. Tăie parâmele bărcii. O aruncă în apă şi sări în ea aproape răsturnând-o:

— Wes! Hassan! Ramus! La vâsle! Mişcaţi-vă!

Cameron împinse şalupa mai departe de Roebuck iar ceilalţi săriră lângă el. Apucară vâslele. O duzină de lovituri de vâsle rapide şi se depărtară de Roebuck. Deja Wes putea şi el să vadă ce zărise Cameron de la prova. Costumul lui Simeon, parţial umflat, îl ţinea deasupra apei. Dar corpul începuse deja să se scufunde înapoi sub suprafaţa lucioasă.

— Mai repede! le strigă Cameron celorlalţi, luptându-se cu vâslele. Împingeţi cu toată forţa!

Costumul lui Simeon se zărea la doi stânjeni adâncime şi se scufunda repede. În timp ce manevrară barca aducând-o deasupra lui, Cameron făcu un laţ la un capăt al unui colac de frânghie şi sări în apă complet îmbrăcat. Plonjă ca o săgeată în jos către imaginea neclară a costumului verzui. Trecu laţul frânghiei în jurul picioarelor lui Simeon.

Erau la aproape trei stânjeni adâncime. Oare frânghia avea să fie destul de lungă?

Plămânii lui Cameron cerşeau aer. Se luptă să ajungă la suprafaţa apei, ţinând strâns în mână frânghia. Ieşi din apă gâfâind şi-i trecu frânghia lui Wes, care înfăşură iute capătul ei în jurul suportului stinghiei lopătarului în timp ce Ramus şi Hassan îl ridicau pe Cameron în barcă. Vomita alge: apoi Wes şi doi malaiezi îl săltară pe Simeon înapoi către suprafaţă.

Să încerce să-l ridice din apă cu casca aceea grea şi corsajul de cupru pe umeri ar fi fost imposibil. În loc de asta îl legară pe Simeon de tribord, iar Wes sări în apă să-i desfacă vizorul căştii.

Era mânjit de sângele lui Simeon. Wes se uită atent înăuntru ştergând cu alge masca mânjită de sânge. Simeon nu respira, avea faţa umflată şi neagră.

— Poate-i prea târziu, mormăi Wes.

Cameron se târî spre tribord în patru labe:

— N-o să-l las să moară după atâta efort. Înapoi pe Roebuck, repede!

* * *

Simeon nu-şi mai amintea nimic din călătoria cu Roebuck înapoi spre Broome. Când îşi reveni, era închis într-o cameră Heinke de recompresie, un cilindru steril din oţel în care azotul putea fi disipat lent din ţesuturi. Văzu feţe care îl priveau printr-un ecran de la extremitatea camerei. Încercă să se mişte dar fiecare încheietură din corpul lui deveni dureroasă. Era ca şi cum ceva prizonier în creierul lui ar fi încercat să iasă prin partea de sus a craniului. Faţa îi pulsa de durere iar încheieturile de la vintre şi umeri păreau sfredelite de un instrument bont.

Dar trăia. Cum? Probabil era meritul şefului alb. Wes îi spusese că şefu' nu pierduse niciodată un om pe mare. Găsise cumva o cale de salvare. Îşi aminti de perlă, iar degetele îi fugiră la gât. Era tot acolo. Buzele umflate i se desfăcură într-un rânjet şi sânge proaspăt ţâşni din el pătându-i dinţii. Anna!

— Îmi pare rău, domnu' şef, şopti el în tăcerea camerei. Îţi datorez viaţa. Dar tot trebuie să-ţi iau perla!

22

Soarele apunea. De pe ţărm venea miros de mâncare, aromele de curry şi sos de creveţi se amestecau cu iz de mangrove şi apă de mare.

În golf, doi bătrâni malaiezi cu pantaloni de stambă suflecaţi până la genunchi vâsleau ca să aducă o şalupă înapoi la mal, iar clinchetul trincheţilor se auzea clar în tăcerea serii. Traseră barca pe plajă şi se îndreptară către căsuţa lor cărând legat de vâsle un *barramundi*[8] lung de-un yard.

Anna Lacey se duse către rezervorul plin cu apă de ploaie ca

[8] *barramundi:* specie de peşte (n. red.)

să-şi umple găleata. Se ivi o mână care o prinse de încheietură şi o trase în umbră.

— Simeon!

El o trase aproape şi o sărută apăsat pe buze. Dar când încercă să exploreze cu limba interiorul guriţei fierbinţi şi dulci fata îl împinse deoparte. Se uita fix la el cu ochii mari plini de mânie şi emoţie:

— Ce-ţi închipui că faci? şuiera Anna aruncând o privire temătoare către uşa barăcii familiei sale.

— Te iubesc, şopti Simeon

— Ai înnebunit.

— Ard de patimă pentru tine, Anna. Mă chinui în fiecare zi.

Anna îşi dădu capul pe spate, studiindu-l:

— Am auzit c-ai fost în spital.

— N-ai venit să mă vezi!

— Sigur că n-am venit!

Simeon îi simţi ochii aţintiţi pe faţa lui şi se retrase în întuneric.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— N-am nimic.

Era îngrozit că ea observase. Fusese totdeauna înfumurat din cauza felului cum arată, iar întâmplarea nefericită cu balena îl costase un nas rupt şi un obraz zdrobit. Trăsăturile tinereşti, atrăgătoare, erau afectate.

Ea făcu un pas către el trecându-şi vârful degetelor de-a lungul obrazului chinuit. El îi aruncă mâna într-o parte.

— Nu fi supărat, zise fata. Nu-mi pasă.

Simeon privi către barca familiei fetei:

— Unde-i taică-tu?

— E pe mare.

— Atunci vino-ncoace.

Încercă s-o tragă spre el dar ea se feri.

— Nu pot.

— Nu mă placi?

— Ştii că-mi place de tine.

Deci era adevărat, şi ea îl dorea! Stătea acolo, cu braţele încrucişate ca să-l tachineze, să-l vadă cum se perpeleşte. Iar întoarse capul.

— Atunci de ce nu mă laşi să te sărut?

— Ştii de ce!

— O să mă căsătoresc cu tine, şopti el.

— Nu poţi.

— Am o perlă.

Ea îl privi cu ochi mari:

— Ce tot spui acolo?

— E frumoasă, luceşte ca luna. O să fiu bogat. Şi atunci taică-tu n-o să mă mai trateze ca pe un nimic.

— Lasă-mă să văd perla.

El îi făcu semn să se apropie. Dar în loc să-i arate perla, Simeon o trase către el şi-i strivi buzele cu un sărut. De data asta ea nu se zbătu mult şi-l lăsă să-i pună mâna pe sânul rotund şi ferm. Din baracă se auzi o voce:

— Anna!

Ea se smulse de lângă el.

— Vin, mamă!

Şi pe urmă dispăru lăsându-l furios, frustrat, cu amintirea fugară a sânului ei şi mireasma ei proaspătă, cu cântecul lui de dragoste înălţat către soarele apunând.

Anna ieşi din întuneric sperând că mama ei nu-i va observa obrajii îmbujoraţi. Dar Molly Lacey nu era nici proastă şi nici oarbă. Văzuse silueta unui bărbat dispărând printre barăcile de pe plajă.

— Cu cine vorbeai, Anna?

Anna se întoarse la rezervor şi începu să umple găleata. Se făcea că nu aude. Dar mama n-avea nevoie de răspuns. Era manilezul acela oacheş care-i făcea ochi dulci fiicei sale de câte ori era în tabără.

— Vino înăuntru acum, fato. Vreau să-ţi vorbesc.

Vroia să vorbească şi cu soţul ei de îndată ce se întorcea de pe mare.

* * *

Ajuns în cămăruţa lui din pensiunea canton, Simeon încuie uşa şi apoi merse la saltea şi luă perla din ascunzătoare. Despături batista roşie în care era învelită şi ţinu piatra în palma deschisă. Era perfect rotundă, cam de o sută cincizeci de drame greutate, cu o tentă roz, ca o lună sângerândă. Li se spunea perle trandafirii, cele mai preţioase dintre toate.

Simeon ştia că nu putea încredinţa o marfă ca asta nici unuia dintre negustorii chinezi. Sigur l-ar înşela. Dar exista un alb care cumpăra marfă de furat. Era un lucru binecunoscut că le

cumpăra pentru „Niland şi Asociaţii”; va merge deci la Patrick Flynn.

* * *

„Tata a îmbătrânit” se gândi Kate. Pe nas îi apăruseră, din cauza băuturii, vinişoarele roz, semnele vaselor de sânge sparte, iar carnea îi atârna ca nişte pungi pe sub ochi şi bărbie. Şuviţele lungi argintii de pe cap se subţiaseră.

Stătea aşezat pe un scaun de răchită pe verandă luând guri mari dintr-un pahar cu gin şi apă tonică pe care Juanzo, servitorul, îl aşezase pe masa din faţa lui. Kate îşi sorbea încet limonada şi se uita cum Jamie se joacă cu Liddy în grădină atacând-o pe servitoare cu o sabie de lemn.

— Jamie! Uşurel, te rog!

— E un băiat straşnic, zise Flynn. O să fie năzdrăvan când o să crească.

— E deja năzdrăvan, răspunse Kate.

Băiatul nu ştia ce e frica. Odată îl găsise gata să se arunce de sus de pe rezervorul de apă, altă dată încolţise un şarpe şi vroia să încerce să-l omoare cu un băţ când l-a găsit Flynn. Era energic şi agresiv, foarte diferit de soţul ei cel taciturn. „Exact ca tatăl lui” gândi Kate, simţind din nou familiara senzaţie de pierdere şi regret. Se întoarse către Flynn:

— Cum merge ferma?

— Nu se poate mai bine, minţi Flynn.

După un an, plictiseala şi izolarea începuseră să-l scoată din minţi. Aşa că angajase un administrator şi se întorsese în Broome. Se aplecă în faţă:

— Ai vreo veste pentru mine?

— Veste?

— Vreun eveniment fericit pe care-l aştepţi?

Kate se uită la el fix. Era la fel de subtil ca o lovitură cu cizma în fluierul piciorului.

— Îmi pare rău, o să te dezamăgesc.

Cum putea să-i spună că ea şi George aproape nu mai făceau dragoste? Căsnicia fusese un dezastru de la început, fiind bazată pe o ciudă şi respectul pentru convenţiile sociale. Bănuia că George o iubea încă. Dar ea nu-l iubea, nu-l iubise niciodată. La început, George păruse mulţumit de aranjament dar acum chiar şi el realiza că e o diferenţă teribilă între a poseda un lucru şi a-ţi

fi oferit de bunăvoie. În ultimul timp îi acorda lui Junzo, servitorul lor, mai multă atenţie decât ei.

— Cum merg afacerile?

— N-am idee. George nu le discută niciodată cu mine.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, afacerile cu perle nu vor mai fi vreodată la fel. Japonezii iau conducerea, e clar ca lumina zilei. Mă întreb dacă George nu se gândeşte să se retragă.

Îşi termină băutura şi se uită la fiica lui:

— Ce s-a întâmplat, fetiţo? Nu pari prea fericită. Nu te tratează cum trebuie?

Avea în voce o tandreţe neaşteptată.

— Mă tratează destul de bine.

Flynn se întoarse peste masă şi îi prinse mâna.

— Nu e tot chestia cealaltă, nu-i aşa?! Am crezut c-ai trecut deja peste asta.

Kate îşi feri privirea.

— Ar fi trebuit să-l omor.

— Şi la ce naiba ar fi dus asta?

Flynn se lăsă pe spate în scaun jignit:

— Vezi cum vorbeşti, fato!

Statură o vreme în tăcere privind spre golful Roebuck.

— Nu ştiu cum de lucrurile au ajuns aşa, zise Flynn. Tot ce-am făcut, am făcut pentru tine. Eşti toată lumea mea. Am vrut doar să găseşti fericirea.

Fericirea. Oare ce era fericirea?

* * *

Kate îşi trecu prin păr pieptenul din carapace de broască ţestoasă şi îşi studie în oglindă imaginea. Ochii verzi care o priveau erau încercănaţi de tristeţe şi reproş. Se gândi iar, cum o făcuse de mii de ori, la ziua în care Cameron se întorsese ca s-o vadă. Atunci era căsătorită doar de câteva zile; George fusese prea ocupat ca s-o ducă în luna de miere promisă.

Ce spusese Cameron? „Am greşit. Te iubesc.”

Aruncă peria pe masa de toaletă. Am greşit! Cameron greşise, amândoi greşiseră. Ea greşise când se măritase cu George Niland. Tatăl ei îi spusese c-ar trebui să fie pe veci recunoscătoare. „Sunt puţini bărbaţi care s-ar uita acum la o femeie însărcinată. Eu aş spune că e mană cerească, Dumnezeu i-a înmuiat inima!”

Mană cerească! Fusese mândria. Totdeauna îşi dorise să fie a lui, iar viaţa îl pedepsise, împlinindu-i dorinţa. Ce roade amare culeseseră amândoi de pe urma greşelilor făcute!

Iar acum Cameron se întorsese. Crezuse că l-a pierdut, înghiţit de Marele Război, ca atâţia alţii. În loc de asta, el se întorsese ca s-o chinuiască, iar conştiinţa faptului că el mergea pe aceleaşi străzi o făcea să îndure mult mai greu simulacrul ei de căsnicie.

* * *

După micul dejun Kate plecă împreună cu Jamie ca să-l ducă la o petrecere de Crăciun. Flynn fusese invitat să rămână la ei aşa că, după ce fiica şi nepotul lui plecară, luă un număr vechi din West Australian, ieşi pe verandă şi se aşeză pe unul din fotoliile de răchită cu o sticlă de gin de-a lui Niland şi un pahar în faţă.

Perioada pescuitului se încheiase şi se apropia Sezonul Ploilor. Poincianas înfloriseră şi ramurile de bougainvillea agăţătoare care umbreau veranda formau o masă compactă de roşu aprins şi purpuriu. Norii se adunau ca nişte munţi albi ameninţători deasupra mării şi chiar dimineaţa devreme aerul era înăbuşitor. Flynn se scărpină iritat în spatele urechii, iritat de căldură. Era imposibil să nu transpiri şi să te simţi confortabil în ţara asta blestemată. Îşi mai turnă un pahar de gin.

Sticla era pe jumătate goală când Junzo, îmbrăcat într-o jachetă albă, apăru pe verandă.

— Ce e? zise Flynn.

— Cineva doreşte să vă vorbească, Flynn-san.

— Cine e?

— Nu mi-a spus. Un manilez, cred.

Un manilez? În cartierul european? Ce tupeu!

— Goneşte-l.

— A zis să vă spun că-i foarte important.

Flynn aruncă ziarul pe jos:

— Ei, bine. Dar dacă nu-i important îl scot de-aici cu şuturi în fundul ăla negru!

* * *

Simeon Espada făcu o plecăciune şi se prezentă. Flynn îl studie de la distanţă, cu degetele mari vârâte în centura lată de

piele de la brâu. Omul arăta de parcă scăpase dintr-o bătaie.

— Ce vrei? mârâi Flynn.

Simeon băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă roşie. O desfăcu cu grijă şi scoase ceva pe care-l ridică între degetul mare şi arătător.

Flynn îşi scoase degetele din curea şi se ridică, înghiţi cu greu şi mărul lui Adam trepida pe gâtul lui ca un dop de plută pe mare.

— Hristoase, de unde ai asta?!

— Nu-i o perlă frumoasă?

Flynn întinse mâna s-o apuce. Simeon i-o lăsă în palmă. Sfântă Fecioară! Mai văzuse o singură perlă mai mare ca asta, adică cea pe care o furase de la Cameron McKenzie.

— De ce mi-ai adus mie asta?

— Se zice că sunteţi om cinstit, şefu'.

— Şi cât vrei pe ea?

— O mie de lire, replică Simeon.

Flynn clătină din cap.

— Cinci sute, nu mai mult. Accepţi sau nu.

Simeon întinse mâna după perlă. Băiatul avea mai mult tupeu decât crezuse Flynn.

— Uite ce-i, băiete, nu merită o mie!

— Nu, şefu', merită mai mult. O mie de lire.

— O mie de lire înseamnă o mulţime de bani.

— Asta şi vreau, mulţi bani.

Flynn clătină capul. Jigodie impertinentă! Încercă un ton mai împăciuitor:

— Să văd ce pot face. Nu pot să-ţi promit nimic dar am câţiva prieteni care-ar putea fi interesaţi. Las-o la mine.

Încercă să pună perla în buzunarul vestei. Simeon făcu doi paşi înainte.

— Când ai banii, ai şi perla.

— La mine o să fie mai în siguranţă. Sunt o mulţime de hoţi în oraşul acesta nenorocit.

Simeon rânji:

— Doi din ei stau pe veranda asta chiar acum.

Flynn se gândi că dacă încerca să-l păcălească, existau şanse ca manilezul să scoată cuţitul. Erau foarte buni la asta. Nu se ştia niciodată cu jigodiile astea. Oftă şi-i dădu perla înapoi.

— Dacă vrei să faci afaceri cu mine va trebui să-mi arăţi mai multă încredere.

— N-am niciodată încredere în nimeni.

Flynn chicoti.

— Bine. Şi cât vrei de fapt pentru perla aia?

— Ţi-am spus. O mie de lire.

— Şi dacă nu pot să fac rost de banii ăştia?

— O să faci, altfel n-o să obţii perla.

Ticălosul. Trebuia să-i dea o lecţie. Dar mai întâi perla.

— Să văd ce pot face pentru tine.

— O să mă-ntorc mâine.

— Nu, nu poţi să te întorci aici, băiete.

— Atunci unde?

Flynn se gândi câteva clipe.

— Pe plajă. Lângă magazinul lui Niland.

— Mâine noapte?

— Ei, băiete! Întâi să fac rost de bani. Am nevoie de două-trei zile. Hai să zicem miercuri noapte la ora zece.

Flynn îl privi plecând. O mie de lire. Putea să scoată de patru-cinci ori mai mult pe o perlă ca aia. Poate în plus. I-ar rezolva o mulţime de probleme.

Îşi termină ginul, îi spuse lui Junzo să-i aducă pălăria şi bastonul şi plecă spre oraş ca să telegrafieze la bancă.

23

Cameron se ridică gol din pat. Aprinse o ţigară şi îi oferi alta lui Rosie. Ea simţi cum o măsoară din ochi şi îşi trase jenată, cearceaful.

— Ei, acesta chiar e un lucru ciudat după ce tocmai am făcut dragoste.

— Cred c-o să-mi vezi defectele.

— N-ai defecte. Eşti suplă ca o nimfă şi ai nişte forme care-ar face un episcop să facă o gaură într-un vitraliu din biserică.

Totuşi Rosie îşi încrucişă braţele peste piept şi ridică genunchii.

— Nici un bărbat nu mi-a vorbit cum o faci tu.

Cameron zâmbi:

— Şi te deranjează?

Deşi n-ar fi vrut, Rosie zâmbi şi ea. Nu, n-o deranja deloc, dar zise:

— Câteodată.

Cameron începu să se îmbrace. Rosie întoarse capul şi îl auzi chicotind de pudoarea ei. Era ceva ce nu înţelegea la ea. Rosie fusese crescută ca o fată cuminte, îi era extrem de ruşine de unele din lucrurile pe care le făcuse de când venise în Broome. Dar o femeie trebuie să supravieţuiască.

— Cât ceri de obicei, Rosie?

— Nu te priveşte.

— Sunt un client, fătucă.

Rosie se uită chiorâş.

— Nu spune asta. Cu tine o fac pentru că… pentru că vreau.

Cameron îşi trase cămaşa peste cap şi se aşează pe marginea patului, dându-i deoparte de pe obraz o buclă rătăcită.

— Nu eşti un client, repetă ea.

— Spune-mi oricum. Mă interesează.

Rosie trase cearceaful mai sus.

— Zece şilingi.

— Zece şilingi!

— E mai mult decât câştig la bar pentru o zi de muncă!

— Cel puţin o liră. Şi cinci lire de la cei urâţi!

— Nu mă-ncurc cu bărbaţi urâţi. Ce fel de fată crezi că sunt?

Cameron râse din nou. Îşi trase cizmele şi se ridică, vârându-şi cămaşa albă în pantaloni.

— Eşti o femeie frumoasă, Rosie. Sunt sincer. Ai o faţă de înger iar restul… o liră şi nici un peny în minus. Îi răsfeţi pe păgânii ăştia!

Rosie îşi întoarse faţa. Avea un nod în gât. Cameron avea darul de-a o face să se simtă ca o regină; pe urmă îşi punea pălăria, zâmbea şi pleca liniştit.

Ce o durea era că-l iubea cu disperare. Venea de trei-patru ori pe săptămână şi totdeauna o trata cu blândeţe, aproape cu respect. Uneori se întreba dacă, în cazul în care n-ar fi început să se lase cumpărată după ce venise în Broome, nu l-ar fi putut avea doar pentru ea. Dar de ce-ar vrea un bărbat ca el o fată de la bar, o târfă? Ei, în afară de un singur lucru, evident. Un bărbat e un bărbat.

Înainte să muncească la Hotel Continental, Rosie nu fusese prostituată. Dar fiindcă bărbaţii sunt cum sunt, adesea lăsau în borcanul ei de bacşişuri mai mult decât era necesar şi apoi îi şopteau o propunere. La început îi plesnea peste faţă, dar o fată are nevoie de bani ca să trăiască şi într-o zi ideea de a se duce cu un bărbat pentru bani i se păruse mai puţin îngrozitoare, aşa

că începuse să ia pe câte unii dintre afacerişti în camera ei ca să-şi suplimenteze veniturile. Acum făcea mai mulţi bani pe lună decât făcea mama ei într-un an de muncă de spălătoare de vase într-un subsol din Londra. Era mai uşor de trăit cu ruşinea atunci când te înconjurau doar oameni străini.

Cameron îşi puse pe cap pălăria şi se întoarse către uşă.

— Nu uita, o liră, zise el, apoi plecă.

Rosie coborî din pat. Pe noptiera de lângă pat era o hârtie de zece lire. Pe ea, Cam mâzgălise: Crăciun fericit!

Ea o făcu ghemotoc în pumn şi începu să plângă.

Pensiunea Canton era în John Chi Lane, lângă o prăvălie de bărbier. Cameron trecu pe lângă doi chinezi în pijamale negre care stăteau pe scări şi tropăiau cu papucii lor de lemn.

Camera lui Simeon era la etajul doi. Acesta deschise uşa, îmbrăcat doar într-un şort alb şi un maiou. Tresări când îl văzu pe Cameron şi făcu un pas înapoi.

— Domule Espada. Pot să intru câteva clipe?

— Sigur, şefu'.

Cameron închise uşa după el. Camera mirosea a sudoare şi a varză fiartă pregătită în bucătăria restaurantului de vizavi. Prin obloane treceau franjuri de lumină care cădeau peste podeaua prăfuită şi patul răvăşit, de o singură persoană.

— Cum te simţi?

Simeon îşi duse mâna la faţa boţită:

— E-n regulă, şefu'.

— Ai o faţă nouă după câte văd.

— Mi-ai salvat viaţa, zise Simeon.

Cameron băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase un plic mare.

— Uite banii pentru scoici.

Simeon luă plicul şi se uită înăuntru:

— E prea mult.

— Doctorii spun că n-o să poţi să te mai scufunzi. Poate asta o să te ajute când te-ntorci acasă.

Simeon făcu ochii mari. Ce putea să spună? Şeful alb îi salvase viaţa şi-acum îi dădea bani. Şi era o perlă la doar câteva picioare distanţă, ascunsă în saltea. Întinse plicul:

— Nu pot să primesc, şefu'.

— Ba da, să poţi. E Crăciunul, omule. Dacă mai eşti în Broome când începe sezonul, domnule Espada, poate îţi găsesc un post de marinar.

Se întoarse şi plecă. Simeon se aruncă pe pat, uitându-se ţintă la banii din mână. Bancnotele îi alunecară printre degete, pe podea. Era prea târziu pentru mustrări de conştiinţă. Avea perla şi n-avea de gând s-o dea înapoi.

24

Joseph Lacey fu poftit în biroul lui George Niland de către unul dintre funcţionari. George ridică nasul dintre hârtii şi-i făcu semn din cap lui Lacey unde să stea.

În cele din urmă, George puse jos stiloul şi strigă către binghi de afară să pornească *punkah*[9]*.* Aerul era greu ca o melasă umedă şi mişcarea lentă a ventilatorului nu oferea o mare uşurare. Picături mici de sudoare se vedeau pe fruntea lui George iar el le tampona cu batista.

— Ce pot face pentru tine, Lacey?

— Am informaţii pentru dumneavoastră, domnule Niland. Am crezut c-ar putea să vă intereseze.

— Continuă.

— E marfă bună în oraş. George ridică sprâncenele.

— La cine?

— Unul dintre scufundătorii mei din Manila. De fapt, nu mai e al meu. Îl cheamă Espada.

— Cum ai aflat de asta?

— Se laudă cu ea. Fata mea… l-a auzit.

George se trase de mustaţa blondă şi subţire. În cele din urmă, luă carnetul de cecuri din sertar şi apucă stiloul. Scrise un cec şi i-l dădu lui Lacey.

— Suma obişnuită.

Lacey suflă ca să usuce cerneala, împături grijuliu cecul şi-l puse în buzunar. Se ridică, gata de plecare. Îl detesta pe George Niland şi îngâmfarea lui dar banii erau buni indiferent de sursă.

— Te rog, nici un cuvânt, Lacey. E o afacere discretă.

— Sigur, domnu’ Niland, zise Lacey la plecare.

De ce-ar spune cuiva că Niland cumpără marfă de furat? N-avea de gând să omoare gâscă, de fapt gâscanul care făcea ouă de aur.

---

[9] *punkah:* un fel de ventilator, confecţionat din frunze de palmier (n. red.)

* * *

Mai târziu în aceeaşi după-amiaza, un manilez numit Huey Fong fu invitat în biroul lui George Niland. Era un bărbat îndesat, urât, cu ochi şireţi şi dinţi stricaţi. Stătea vizavi de George foindu-se pe scaunul tare de lemn, iar ochii i se plimbau de colo-colo prin cameră.

— Ştii cine sunt? întrebă în cele din urmă George fără să ridice privirea de pe hârtii.

Huey încuviinţă tăcut.

— Eşti unul dintre scufundătorii lui Lacey, nu-i aşa?!

— Da, şefu'.

— Cunoşti un bărbat pe nume Simeon Espada?

— Îl cunosc.

— Ţi-e prieten?

George se uită la ei şi-i citi pe faţă nehotărârea.

— Poate, făcu în cele din urmă Huey.

George se aplecă înainte proptindu-şi coatele pe birou.

— Unii spun că prietenia n-are preţ. Tu ce zici?

* * *

Simeon stătea prăbuşit peste pat, beat criţă. Sforăia. Nu auzi scârţâitul uşii după ce broasca minusculă cedă. Ţinând şperaclul deasupra capului, Huey se strecură până la patul lui Simeon şi îl lovi peste ceafă. Corpul lui Simeon tresări, iar sforăitul se opri brusc.

Huey se puse pe treabă. Scotoci în puţina mobilă aflată în cameră; un scrin prăpădit, pe jumătate mâncat de furnici albe, un cufăr de marinar într-un colţ. Nimic.

Îl rostogoli pe Simeon pe podea şi sfâşie aşternuturile. Găsi o gaură în saltea, vârî înăuntru două degete şi găsi batista de bumbac îndesată între fibrele de capoc. O trase afară şi simţi duritatea perlei între pliurile înnodate.

Lăsă perla să-i cadă în palmă. Sfântă Fecioară, era imensă! Se uită în jos către Simeon care zăcea chircit pe podea, cu membrele răsucite grotesc. Spera că nu-l omorâse. Totuşi, când un bărbat pierde o perlă ca asta îşi doreşte singur moartea.

Când se va trezi nu va fi decât un alt scafandru sărac şi schilod. În Broome erau destui. Dar n-avea ce-i face. Perla era

oricum prea mult pentru unul de teapa lui.

Ar fi cheltuit banii pe băutură şi pe femei.

25

Simeon deschise ochii. Un gândac traversa cu greu podeaua de lemn exact în faţa lui. Încercă să-şi amintească întâmplările nopţii. Nu putea să-şi ridice capul. Cea mai cumplită mahmureală din viaţa lui. Poate că nici nu mai reuşise să ajungă până la pat.

Încercă din nou să se ridice şi totul în jurul lui începu să se învârtească. Vomită pe podea, iar şi iar, până când nu-i mai rămăsese nimic în stomac.

Se simţea de parcă ar fi fost acoperit de unsoare îngheţată. Capul îi zvâcnea de durere. Îşi atinse ceafa. Acolo era un cucui de mărimea unei cochilii de stridie. Sigur căzuse. Nu-i de mirare că se simţea aşa de rău.

Se ridică anevoie în genunchi agăţându-se de muchia patului. Duhoarea acidă a propriei vome era de nesuportat. Aruncă o privire prin cameră. Încuietoarea uşii era distrusă şi uşa dată de perete.

— Perla mea, ţipă Simeon, repezindu-se la salteaua sfâşiată.

Dispăruse.

Simeon ieşi pe culoar, împleticindu-se. Doi malaiezi bătrâni, Ri şi Mahmud, stăteau pe scări şi fumau. Îl luă pe Ri de beregată ţipând:

— Unde e?

Malaiezianul îl privi îngrozit. Mahmud sări în picioare ca să fugă dar Simeon îl prinse şi-l târî în jos pe scări ţinându-l de cămaşă.

— Unde e? Ce-ai făcut cu ea?

Billy Ng, proprietarul pensiunii Canton, ieşi pe hol.

— Cum cheamă tu? ţipă cu vocea lui ascuţită, stridentă. Cum cheamă tu? Cine bate acolo?

Simeon stătea călare peste pieptul lui Mahmud, trăgându-i pumni în faţă. Bătrânul Ri, ţinându-se încă de gât, coborî scările împleticindu-se.

— Cheamă repede sergent Clarke, repede! ţipă el la Billy. Simeon prea mult băut! El omoară Mahmud!

Billy alergă afară.

Huey Fong alergă şi coborî scările. Se luptă să-l despartă pe

Simeon de bătrânul malaiez. Intervenise exact la timp. Mahmud părea aproape mort.

* * *

Mai târziu, Huey Fong privi cum sergentul Clarke şi doi poliţişti îl arestează pe Simeon. Acesta încă urla ameninţări la adresa tuturor şi balele-i curgeau ca unui nebun. Bietul nenorocit.

Huey se întoarse în cameră şi îşi puse haine curate. Apoi coborî pe John Chi Lane către Dampier Terrace, către birourile de la „Niland şi Asociaţii". De data asta George Niland nu-l făcu să aştepte. Fu poftit în biroul principal imediat după sosire. Ca un om important. După ce uşa se închise, George Niland întinse mâna.

— Ai găsit-o?

Huey zâmbi şi îi dădu lui Niland o cutie de chibrituri scoasă din buzunarele adânci ale pantalonilor.

— E chiar aici, şefu'.

George examină conţinutul cutiei. Zâmbi, se duse la seif şi puse înăuntru cutia de chibrituri. Scoase carnetul de cecuri.

— Bravo, domnule Fong.

Scrise un cec şi i-l înmâna.

— Cred că-l vei considera o compensaţie mai mult decât potrivită pentru serviciile dumitale.

* * *

Hanaguchi avusese un sezon bun. Într-un an cu McKenzie câştigase mai mulţi bani decât văzuse în toată viaţa lui. Îşi cumpărase un costum alb nou cu butoni auriţi şi un baston de Malacca, din cel cu mânerul de fildeş sculptat, ca să arate că acum era scafandrul numărul unu.

În noaptea care trecuse, pierduse o mulţime de bani la jocuri dar de dimineaţă, auzind ce i se întâmplase lui Espada, se înseninase iar. Vestea se răspândise prin oraş mai repede ca focul: manilezul înnebunise şi încercase să omoare nişte chiriaşi de la pensiunea Canton. Toată lumea spune că de la ciocnirea cu balena nu mai era în toate minţile.

Lui Hanaguchi nu-i păsa de asta. Avea nişte socoteli de reglat cu Simeon. În după-amiaza aceea, el şi doi dintre prietenii lui aşteptaseră pe strada John Chi Lane ca Simeon să se întoarcă de

la închisoare. Ştia că n-o să rămână mult acolo. Dacă sergentul Clarke i-ar fi ţinut la închisoare pe toţi scufundătorii nebuni n-ar mai fi avut loc pentru altcineva.

* * *

În extrasezonul acesta erau o mulţime de tensiuni în Chinatown. Nişte koepangeri se întorseseră de pe mare povestind cum un căpitan japonez îl suspendase de chilă pe un coleg de-al lor koepanger, pe lugerul lui. Se zvonea pe la colţuri despre o înjunghiere din răzbunare.

Naiba să-i ia, gândea Hanaguchi. Erau oricum nişte vite. Nici unul dintre ei nu era bun de scufundător. N-aveau curaj, n-aveau mândrie. Cum de se aşteptau ca cineva să-i trateze altfel decât pe animale?

Căldura adusese tensiunea la paroxism. În ziua aceea, aerul părea să fi fost supt din atmosferă, iar păsările stăteau pleoştite la umbra mangrovelor cu ciocurile căscate, prea epuizate de căldură ca să mai încerce să prindă peşte.

Hanaguchi îşi tampona fruntea cu o batistă albă de olandă. În timp ce-şi punea din nou pălăria, îl văzu pe Simeon târându-şi picioarele pe John Chi Lane, cu cămaşa ruptă şi însângerată. Arăta zăpăcit, de parcă ar fi fumat opiu.

Hanaguchi îl înghionti pe unul dintre tovarăşii lui şi zise, destul de tare ca toată lumea din jur să audă:

— Scafandrul număru' unu al lui McKenzie-san! Manilezii ăştia sunt toţi la fel! Două sezoane şi nu mai sunt buni decât de bucătari, la orez!

Simeon ridică privirea, îl văzu pe Hanaguchi şi pe cei doi prieteni ai lui în cele mai bune costume albe, cu pălăriile de albi şi bastoanele lor, numai mândrie şi aroganţă. Îşi dădu seama că râdeau de el.

Avansă către ei clătinându-se:

— Ce-aţi spus?

Ochii lui Hanaguchi sclipiră amuzaţi.

— Se zice c-ai văzut o fantomă în patul tău azi-noapte. Te-ai scufundat prea mult. Ai furat prea multe scoici. Te fac nebun la cap.

Se strâmbă către ceilalţi, dându-şi ochii peste cap. Toată ziua, Simeon nu se gândise decât la perla lui pierdută şi la Anna. Şi acum japonezul acesta îl ironiza. Era prea mult. Cu plăcere ar fi

băgat cuţitul în el dacă sergentul Clarke nu i l-ar fi luat. În loc de asta, îl apucă pe Hanaguchi de beregată şi începu să strângă. Bastonul cu cap de fildeş se rostogoli în praf în timp ce japonezul se străduia să descleşteze degetele cafenii de pe gâtul lui.

Tovarăşii săi îi săriră în ajutor, bătându-l pe Simeon cu bastoanele peste coaste. Acesta ţipa şi se trăgea înapoi cu braţele ridicate deasupra capului ca să se apere de ploaia de lovituri. Hanaguchi îşi ridică propriul baston din praf, cu ambele mâini, ca pe o sabie Kendo. Îl lovi cu putere pe Simeon în partea din spate a capului şi manilezul se prăbuşi. În timp ce zăcea acolo, japonezii continuară să-l atace cu bastoanele.

Mai mulţi koepangeri, echipajul de pe Roebuck, priveau de pe treptele pensiunii Canton. Fuseseră pe mare cu Simeon două sezoane şi l-ar fi ajutat oricum, dar vorbiseră despre povestea cu japonezul şi atârnatul de chilă şi asta-i făcea şi mai dornici să se implice.

Hanaguchi şi tovarăşii lui erau cu spatele spre koepangeri, cu atenţia concentrată asupra lui Simeon, încurajaţi de zvârcolirile şi ţipetele lui. Koepangerii îi luară prin surprindere, trântindu-i la pământ pe Hanaguchi şi pe unul din tovarăşii lui. Celălalt japonez reuşi să se desprindă din strânsoare şi începu să lovească haotic în jurul lui cu bastonul. Unul dintre koepangeri căzu ţipând în timp ce ochiul i se scurgea pe obraz.

Un cuţit sclipi în soare. Japonezul dădu drumul bastonului şi se aşeză pe treptele pensiunii respirând ca un peşte scos din apă, cu sângele îmbibând cămaşa albă, cândva curată.

Simeon, aproape orbit de propriul sânge, se aruncă spre Hanaguchi. Japonezul încercă să fugă. Dar doi dintre koepangeri îl prinseră şi-l aruncară în zidul metalic al pensiunii. Simeon se propti mai bine pe picioare cu degetele încleştate de un par de lemn. Îl lovi puternic pe Hanaguchi peste faţă şi în timp ce japonezul aluneca spre baza zidului, îl mai lovi odată.

Simeon ridică parul să mai lovească o dată dar auzi poliţiştii fluierând şi îl văzu pe sergentul Clarke şi pe subalternii lui intrând pe John Chi Lane pentru a doua oară în aceeaşi zi. Simeon lăsă parul să cadă. Hanaguchi stătea întins la picioarele lui cu costumul alb pătat de sânge şi praf şi faţa transformată într-o masă uniformă, ca o vânătă terciuită.

„L-am omorât” se gândi Simeon.

Koepangerii o rupseseră la fugă. El îi urmă.

* * *

Rosie era deasupra lui Cameron şi corpurile lor goale străluceau de sudoare. Părul ei lung cădea pe faţa lui. Femeia începu să-şi mişte încet şoldurile în acelaşi timp ca el. Cameron gemu, arcuindu-şi spatele. Ea îi simţi corpul tremurând violent. Apoi Cam închise ochii, respirând întretăiat şi se relaxă. O cuprinse cu braţele. Ea îşi coborî capul pe pieptul lui şi începu să plângă.

Cameron simţi tremurul uşor al trupului ei. Încercă să-i întoarcă faţa spre el dar ea se opuse.

— Rosie? Ce e?

Ea tăcu.

— Rosie?

— Pentru numele lui Dumnezeu, taoi. Mă simt ca o proastă.

— Dar ce?

Ea se trase într-o parte şi el oftă dezamăgit simţind cum n-o mai pătrunde. Femeia îşi puse pe umeri un chimono de mătase. Luă o cutie de ţigări de pe noptieră şi aprinse una. Cameron îi puse o mână pe umăr:

— Ce e, frumoaso?

— La naiba, nu e treaba ta. Ai obţinut ce-ai vrut. Acum pleacă.

— Rosie…?

— Pleacă!

Cameron oftă zăpăcit. Se ridică şi începu să se îmbrace.

— Unde te duci? întreba Rosie.

— Mi-ai spus să plec.

— În numele cerului, n-am vrut. Ce-i cu tine?

Rosie se ridică şi merse la fereastră. Se sprijini de pervaz privind fumul de ţigară urcând în spirală către grinzi. Spuse:

— O să am un copil.

Cameron tăcu multă vreme, apoi întrebă:

— E-al meu?

— După părerea doctorului Halloran sunt gravidă în două luni. Tu nu te-ai întors în port de mai mult de-o lună.

— Atunci al cui e, Rosie?

— Nu ştiu. Dac-ai sta pe-un muşuroi de termite ai şti care din ele te-a pişcat?

Cameron încercă s-o îmbrăţişeze dar ea îl respinse:

— Nu!

Cameron stătea acolo, simţindu-se inutil şi mai ruşinat decât

oricând în viaţă. Se gândea la Kate. Îşi imagina cum se simţise ea când descoperise cum se jucase el cu trupul ei. Şopti:

— Ce-o să faci?

— Nu ştiu.

— Dacă pot sa te ajut…

— Ce poţi să faci?

— Dacă ai nevoie de bani…

Rosie lăsă capul în jos.

— Uite, nu e vina ta. Sunt o târfă. Asta se întâmplă târfelor care nu sunt atente.

— Nu vorbi aşa!

— E adevărul.

Se duse la noptieră şi scoase o cutie de tutun dintr-un sertar:

— Uite.

— Ce e?

— Sunt bani.

— Ce să fac eu cu banii tăi?

— Sunt ai tăi. Fiecare penny pe care mi l-ai lăsat pe noptieră de fiecare dată când am fost împreună. Nu m-am atins de ei, Cam. Nici măcar de-un penny.

— Nu-i vreau.

— Ia-i! Ia-i ca să nu fiu şi târfa ta! Pe ceilalţi nu-i las nici măcar să mă sărute. Dar nu vreau să fiu o târfă cu tine. Ia-i!

Împinse cutia către Cameron. El o luă.

— Nu înţeleg.

— Nu te gândeşti decât la nevasta lui Niland.

— Ce i-am făcut a fost greşit, ţi-am spus.

— Încă o iubeşti, Cam.

Îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Se întoarse către fereastră şi aruncă restul de ţigară în stradă. Rămase acolo multă vreme cu braţele încrucişate. În cele din urmă zise:

— Ce e zgomotul acela?

— Ce-i, frumoaso?

— Nu auzi?

Cameron se duse la fereastră. Putea şi el să audă un murmur slab, ca un tunet îndepărtat. Venea din cartierul străinilor. Cameron se aplecă pe fereastră şi văzu multă lume îndreptându-se către Dampier Terrace.

— Dumnezeule, murmură Cameron.

Îşi puse restul de haine şi ieşi în grabă pe uşă.

* * *

Balul de Crăciun fusese un eveniment discret. Broome era neobişnuit de tăcut pentru o seară de Ajun. În ziua aceea, fuseseră tulburări în Chinatown, iar un japonez fusese omorât de nişte koepangeri într-o încăierare cu cuţite. De aceea, mulţi europeni hotărâseră să stea acasă în timp ce alţii, de exemplu familia Niland, plecaseră de la bal devreme.

George şi Kate stăteau în spate în Buick cu Jamie între ei şi Junzo era la volan, conducând atent pe străzile pustii. Când cotiră pe Dampier, în faţă apăru un grup de oameni care bloca drumul. Junzo apăsă frâna puternic cu piciorul.

— Koepangeri! mormăi George.

Kate îl luă pe Jamie de după umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie, încercând să se uite pe lângă Junzo ca să vadă mai bine.

— Sssst, îi spuse Kate.

Oamenii aveau bâte şi cuţite. Liderul lor îl arătă cu degetul pe Junzo. George deschise uşa Buickului şi sări afară. Merse către Koepangeri, făcându-le semn cu mâinile să se împrăştie, ca şi cum ar fi fost o turmă de oi neascultătoare.

— Destul, băieţi! Eu mare şef Niland! Plecaţi acum!

Oamenii tăcură dar nu se împrăştiau. George încercă să-l împingă pe unul dintre ei din drum dar omul se ţinu ferm pe poziţie. George îi agită un deget în faţă.

— Tu! Tu spui la toţi să plece acum sau mare belea! Înţelegi?

Omul se uită posomorât la el. Îşi frecă lama lungă a cuţitului de pantalonii kaki şi întoarse ochii spre Junzo. Junzo se întoarse în scaun arătând cu degetul. În spatele lor erau deja mai mulţi koepangeri. Kate îi puse o mână pe umăr:

— E-n regulă, Junzo. Nimeni n-o să-ţi facă rău.

Coborî din maşină, trăgându-l pe Jamie în spatele ei. Deschise uşa şoferului şi-i spuse lui Junzo:

— Acum stai exact în spatele meu. Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău dar trebuie să faci exact ce-ţi spun.

Junzo îi ascultă comenzile.

— Plecaţi! ţipa George. Altfel blestemaţi şi mare belea!

Kate simţea deja frica în vocea lui. Koepangerii se apropiau. Liderul lor, un bărbat slab, încruntat, în pantaloni kaki şi maiou alb, făcu un pas către George. George se retrase. Încurajat, omul continuă să avanseze. George se întoarse şi o rupse la fugă.

Grupul se desfăcu ca să-l lase să treacă.

Kate se uita fix la inelul de feţe întunecate şi furioase. Singurul sunet era fâsâitul lămpilor cu kerosen pe care unii dintre bărbaţi le ţineau deasupra capetelor. Junzo bâlbâi ceva în japoneză, probabil o rugăciune către strămoşii lui. Kate spera că ei îl ascultau.

Deodată, Jamie plecă de lângă ea şi-i dădu un şut unuia dintre koepangeri. Kate îl prinse de braţ şi-l trase înapoi. Dar de uimire, omul se retrase câţiva paşi. Kate îşi înconjură fiul cu braţele, acum împărţită între nevoia de a-l proteja pe Jamie şi refuzul încăpăţânat de a-l abandona pe Junzo. Era servitorul ei de casă, de fapt al familiei Niland şi în ruptul capului nu vroia să-l lase pradă gloatei. Se uită în jur după George, nu se putea să se fi dus prea departe.

— Mergeţi acasă! ţipă Kate. Junzo e al meu!

Unde era George? Doar nu fugise! Nu se putea să fi făcut aşa ceva, era de neconceput! Se uită disperată în jur după alţi albi care să vină s-o salveze. Nimeni. Koepangerii se apropiară din nou.

— Nu mergeţi mai departe, băieţi, se auzi o voce.

Un alb îşi croi drum prin mulţime, ţinând în faţa lui un koepanger căruia îi ţinea revolverul la tâmplă. Când ajunse lângă Kate îl împinse pe koepanger la pământ, în faţa ei, şi cu o mişcare iute duse revolverul la fruntea liderului grupului.

— Daţi-vă înapoi sau îi împrăştii creierii pe tot drumul.

Cameron trase piedica şi clinchetul acela răsună în tăcere ca o împuşcătură.

— Cameron, zise Kate.

— Unde-i George?

— E… nu-i aici.

— Văd asta. Dar unde e?

— Probabil deja la Darwin, îmi închipui.

Cameron înjură în surdină:

— Urcă în maşină.

Făcu un pas înainte şi propti ţeava pistolului în nasul koepangerului. Omul scheună de frică şi păşi înapoi.

— Acum o să faci loc pentru doamna, ca un gentleman, sau îţi croiesc şosea prin mijlocul scăfârliei. Mă înţelegi?

Koepangerul încuviinţă din cap. Junzo se strecură înapoi pe scaunul şoferului în timp ce Kate îl trase pe Jamie pe locurile din spate. Mâinile lui Junzo tremurau aşa de tare încât de-abia putu

apuca volanul. Tură motorul Buickului, aşteptându-l pe Cameron.

— Hai, nu mai sta aici, omule! E periculos!

Junzo intră în viteza întâi cu un scrâşnet metalic puternic.

Buick-ul ţâşni înainte şi gloata îi făcu loc retrăgându-se.

— Sari înăuntru! strigă Kate.

— O să vin cu trenul viitor, glumi Cam.

Ţinea revolverul apăsat lângă capul liderului grupului. Flutură celălalt braţ şi, bombănind furioşi, se dădură înapoi ca să facă loc maşinii.

— Aşteaptă! strigă Kate, dar Junzo îşi dădu seama de şansă.

Maşina prinse viteză prin mijlocul oamenilor şi dispăru. Kate se răsuci ca să privească în urmă. Silueta cu pălărie albă fu înghiţită de noapte şi de marea de feţe tuciurii.

26

Patrick Flynn sări din şaretă şi alergă către poteca întunecată. Sergentul Clarke şi George Niland mergeau grăbiţi în urma lui.

— Kathleen! Doamne Dumnezeule, dacă i s-a întâmplat ceva fetei mele... Kathleen!

Kate Flynn păşi lin pe verandă cu demnitatea unei regine. Flynn urcă în goană treptele şi o îmbrăţişa:

— Kathleen! Mulţumesc lui Dumnezeu!

Kate se feri. Se întoarse către George, care nu-i putu înfrunta privirea. Sergentul Clarke se uita într-o parte jenat. Desigur, ştia. Kate se întoarse către tatăl ei

— De unde-ai ştiut unde sunt?

— N-am ştiut, am sperat...

Flynn se uită fix la George. Apoi cuvintele se prăvăliră ca un torent:

— Eram de serviciu la secţia de poliţie. Sunt răscoale peste tot. Sergentul Clarke recrutează pe toţi albii ca poliţişti de urgentă. Şi pe urmă a venit George să ne spună că acei koepangeri îl bruscaseră şi te răpiseră pe tine. Am căutat pretutindeni, pe urmă l-am văzut pe McKenzie.

— Cameron?

— Zicea că eşti în regulă. El ne-a spus unde eşti.

— Cameron e bine?

— Stătea pe marginea drumului şi fuma, blestematul! Laşul! Acum când avem nevoie de fiecare alb din oraş la poliţie! Slavă

Domnului că tu eşti bine. Ce s-a întâmplat, fetiţo?

— Cameron McKenzie mi-a salvat viaţa.

— Cum? Ce s-a întâmplat? George zicea că…

Ea îşi împinse tatăl şi coborî treptele. George tot nu putea s-o privească. Spuse:

— Nu puteam să fac nimic.

Clarke se întoarse, prefăcându-se că-şi ia o scamă de pe uniformă.

— Ştiam că nu-ţi vor face rău. Calmează-te.

Avu îndrăzneala de a încerca s-o îmbrăţişeze. Kate se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Dac-ai fi demonstrat măcar o clipă că ai o fărâmă de decenţă, cred că te-aş fi iertat pentru ăştia şase ani.

Se întoarse pe călcâie şi urcă scările. Uşa de plasă se trânti în spatele ei. Flynn făcu ochii mari:

— George?

Dar el plecă şi Flynn îl urmă în grabă. Întrebă:

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu. E isterică.

George se urcă în şaretă:

— Sergent Clarke! Avem de lucru! O să-i laşi să ardă oraşul fără să mişcăm un deget?

* * *

Kate tremura de furie. Vroia cu disperare să plângă, să se elibereze de frica şi tensiunea ultimelor ore, dar era prea furioasă. Blestematul! Cu ce fel de bărbat se măritase? Văzu o ţigară strălucind în întuneric.

— Eu sunt.

Cameron ieşi din umbră. Se opri pe ultima treaptă, cu un picior pe verandă.

— Am venit să văd dacă eşti bine.

Deodată, Kate se simţi de parcă ceva ar fi sufocat-o; nu putea vorbi. El confundă tăcerea ei cu frica sau poate cu duşmănia.

— Ei, văd că eşti bine. Nu trebuia să vin. Noapte bună.

— Aşteaptă!

Cam ezită.

— Adevărul e că nu eram sigur că voi fi binevenit aici.

— Îţi datorez viaţa mea. Şi pe-a fiului meu.

— Nu ţi-ar fi făcut nici un rău. Pe servitor îl vroiau.

O tăcere lungă. El îşi frecă gheata de treaptă. Ea se temu că va pleca. În cele din urmă spuse:

— Am crezut c-or să te omoare.

— Încă ţi-ar mai fi păsat?

Ea nu răspunse. Îşi încrucişă braţele în timp ce o parte din ea vroia să-i cadă în braţe, iar altă parte o îndemna să alerge înăuntru şi să încuie uşile.

— De îndată ce-ai dispărut am băgat pistolul în buzunar şi le-am spus să plece acasă. Nu sunt oameni răi. Japonezii i-au tratat prost tot sezonul acesta şi câţiva au răfuieli vechi de încheiat. N-au nici o dispută cu noi.

— Mulţumesc oricum.

— Junzo ar trebui să-mi mulţumească. Şi ar trebui să-ţi mulţumească şi ţie. Dacă nu le-ai fi ţinut piept, i-ar fi împrăştiat creierii pe drum.

Kate îi studie faţa în lumina lămpii. Era aproape neschimbat.

— Ani întregi te-am crezut mort.

— De ce-ai gândit aşa?

— Războiul.

— O mulţime de bărbaţi au mers la război.

— Şi o mulţime nu s-au mai întors. M-am temut pentru tine. Asta vroiai să auzi?

— Da.

Kate zâmbi:

— Nu te-ai schimbat.

— Tu da. Acum eşti nevasta altui bărbat şi numai eu sunt vinovat de asta.

— Vrei să intri?

Cameron îşi scoase pălăria şi se jucă puţin cu borul.

— Sergentul Clarke are nevoie de voluntari pentru forţele speciale care să încerce să înăbuşe revolta.

Zâmbi şi dinţii albi se detaşară în întuneric.

— Dacă vede că am propriul meu revolver cu siguranţă o să mă facă şeful operaţiunilor.

Ezită, deodată mai serios.

— Poate doar câteva clipe. Ca să văd băiatul. Pot să-l văd?

Kate încuviinţă tăcută şi o luă înainte.

Jamie dormea cu un pumn sub bărbie. Cameron dădu într-o parte plasa de ţânţari şi se uită lung la el. Simţi un nod în gât. Buclele de un negru-albăstrui, genele lungi, maxilarul ferm. Iisuse, era ca şi cum ar fi văzut o miniatură a lui însuşi.

„Fiul meu” gândi Cameron. Lăsă plasa să cadă.

— Seamănă cu tine, nu-i aşa?!

Cameron nu putea să vorbească. Dădu din cap.

— Încă te urăsc, Cameron. De câte ori mă uit la el, mi-e imposibil să nu te urăsc.

— Şi eu mă urăsc.

— N-am să înţeleg niciodată de ce-ai făcut-o.

Cameron ridică din umeri:

— Singura mea unitate de valoare era pe vremea aceea greutatea unei perle. Te iubeam prea mult, Kate, şi asta m-a speriat de moarte. Atunci credeam că bogăţia înseamnă fericire, că sunt acelaşi lucru.

Oftă. În cele din urmă, reuşi din nou să vorbească şi arătă către băieţelul adormit:

— O să-i spui?

— Că e fiul tău?

Făcu semn că nu.

— Nu cred că l-ar ajuta cumva. Tu ce crezi?

Kate puse o mână pe obrazul lui:

— N-am iubit pe nimeni altcineva, doar pe tine.

Cameron o trase aproape. Tăciunii pe care îi credea stinşi, reci, se aprinseseră iar într-un foc ce mistuia orice raţiune şi orice reţinere.

* * *

Era trecut de miezul nopţii. Kate se strecură uşor afară din pat şi, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, plecă spre baia din spatele casei. De obicei, apa venea fierbinte din rezervorul subteran aşa că o lăsau să se răcească în cadă. Îşi stropi cu apă călduţă corpul ca să spele resturile lipicioase, urme ale dragostei. Era fierbinte, iar sânii îi erau umflaţi şi învineţiţi. Împreunarea lor fusese rapidă şi violentă, animalică. Consumaseră în ea amărăciunea şi reproşurile adunate în anii pierduţi, fusese un moment de pasiune furioasă, de încleştare. Intensitatea dorinţei, chiar după atâta timp, o înspăimântase.

Se şterse pe prosop şi ieşi pe verandă. Era prea cald ca să poată dormi. În depărtare, auzea zgomotele tulburărilor din Chinatown. În ciuda asigurărilor lui Cameron, îşi făcea griji că ele s-ar putea transforma într-un măcel al albilor, iar frica aceasta dădu frâu liber unui pic de vinovăţie… şi ce altceva încă?

După toţi anii aceia. Era speranţă.

Auzi podeaua trosnind în spatele ei şi se întoarse.

— Liddy! Cum m-ai speriat! Ce faci, de ce te furişezi aşa la ora asta noaptea?

— Liddy văzut alb venit. El acum mers acasă?

Simţi cum obrajii îi iau foc:

— La naiba, nu-i treaba ta! Du-te înapoi în pat!

— Domn' Dumnezeu zice…

Kate se sculă şi înainta către ea agitându-şi degetul:

— Nu vreau să mai aud un cuvânt despre Domnu' Dumnezeu sau diavol mă auzi!? Du-te înapoi în pat!

Liddy plecă către camerele servitorilor, târându-şi picioarele şi bombănind în surdină.

„Fir-ar să fie!" Kate îşi prinse capul în mâini. Mai întâi concepuse un copil în afara căsătoriei, acum era adulterină. Din asta nu putea ieşi nimic bun. Liddy avea probabil dreptate, ea era soi rău. Bineînţeles, Dumnezeu va găsi o cale s-o pedepsească, era sigură de asta.

* * *

Fiindcă revolta se răspândea, Sergentul Clarke mobiliza pe toţi europenii care ştiau să ţină în mână o puşcă şi îi numi poliţişti de urgenţă, care încercau să-i împiedice pe oamenii din cartierele străine să se omoare între ei. Proporţia între japonezi şi koepangeri era de patru la unu iar primii erau mai bine organizaţi şi mai pricepuţi la lupta cu bâte şi cuţite. Dacă europenii n-ar fi intervenit, koepangerii ar fi fost complet masacraţi.

Luptele se răspândiseră de-a lungul Dampier Terrace şi koepangerii din tabăra Ferguson fuseseră atacaţi. În timp ce fugeau de lângă magazinul „Moss şi Richardson" văzuseră un grup de japonezi care nu fuseseră încă implicaţi în încăierare. Considerându-i o ţintă uşoară pentru răzbunarea lor, îi atacaseră, iar Kanawa, un scufundător, fusese omorât.

Între timp, două sute de japonezi năvăliseră în tabăra lui Owen. Koepangerii de acolo se baricadaseră în hotelurile Roebuck şi Continental, cu foarte puţini albi care să-i apere de gloata de japonezi care se adunaseră pe Dampier Terrace înarmaţi cu bâte din lemn de mangrovă şi cu sticle sparte.

Când Cameron ajunse la Continental îl găsi pe Flynn lângă

Sergentul Clarke pe treptele hotelului, cu mâinile în şolduri, ca o copie perfectă a colonistului britanic. George stătea în spatele lui, foarte palid la faţă.

— Ai ajuns exact la timp, băiete, zise Flynn când îl zări. Se pare că distracţia e abia la început.

— Unde-ai fost? întrebă George.

— Mi-am văzut de treaba mea, George.

Cameron se uită atent la grupul masiv de japonezi care-şi croia drum spre hotel.

— Ce propui, domnule Clarke? Sigur că nu putem să-i împuşcăm.

— Numai dacă nu găsim altă soluţie, domnule McKenzie. Dacar avea puţină minte, ne-ar putea masacra ei pe noi.

— Şi de ce ne-ai dat puşti dacă ştiai că n-o să le folosim? întrebă George.

— Cred că e timpul să ne păstrăm mintea limpede, domnule, îi răspunse Clarke. Trebuie să încercăm să evităm vărsarea de sânge inutilă.

Flynn verifică chiulasa puştii lui marca Lee Enfield şi o încărcă. Se întoarse către Cameron:

— Apropo, băiete, cred că-ţi datorez mulţumiri. Fiica mea mi-a spus c-ai avut grijă de ea în seara asta. Aş vrea să ştii că-ţi sunt recunoscător.

— N-ai de ce, zise Cameron. Am făcut-o pentru ea, nu pentru tine. Încă avem o dispută de rezolvat noi doi şi pentru ce mi-ai făcut sper să ne vedem în iad!

* * *

Japonezilor nu le era frică de albi şi puştile lor. Unii dintre ei alergară spre hotel, bătându-se cu pumnii peste piepturile goale şi strigând: „Trageţi! Trageţi!” Nici unul dintre albi nu profită de această ocazie. Omenia era doar unul dintre motive, erau prea mulţi japonezi, chiar dacă albii aveau puşti. Şi, oricum… Nici unul dintre europeni nu vroia să-i rănească exact pe oamenii care controlau activitatea de care depindea însăşi supravieţuirea lor.

Toată noaptea aceea lungă şi fierbinte gloata roi în jurul hotelului, nici japonezii nici albii nu dădură înapoi dar nici nu făcură pasul decisiv. Exact înainte de revărsatul zorilor, gloata îşi schimbă direcţia şi se revărsă în Chinatown.

Hărţuiala asta mai dură trei zile. Fiind o regiune izolată de

restul Australiei, păstrarea legii şi ordinii depindea doar de Sergentul Clarke, şase poliţişti şi o mână de albi care fuseseră convocaţi ca forţe de ordine.

Malaiezii de-abia aşteptau să intre în încăierare şi să-şi umple cuţitele kris de sânge japonez dar Clarke şi şefii albi îi convinseseră să rămână neutri. În cele din urmă, cei care-şi păstraseră calmul câştigaseră. Cu ajutorul japonezilor de vază, printre care Nosiro Tanaka, revoltaţii fură convinşi sa lase armele deoparte.

Dar pentru alţii problemele abia începeau.

27

Flynn o luă intenţionat pe Sheba Lane. La ferestrele deschise străluceau discret lămpile, iar un manilez bronzat şi musculos stătea pe vine în cadrul unei uşi, acordându-şi chitara. Flynn auzi zgomotul zarurilor aruncate, ţipetele şi înjurăturile jucătorilor din salonul de biliard. Îşi băgă capul între umeri când se ciocni de unul dintre poliţiştii Sergentului Clarke. Poliţistul duse două degete la borul chipiului şi continuă să meargă.

Camera de biliard era plină de fum de ţigară şi plină de străini şi de albi pe care Flynn nu-i întâlnise la nici una dintre petrecerile lui George. Bărbaţii purtau maieuri sau aveau torsul gol, iar pe braţe, pe piepturi şi pe frunţi aveau broboane de sudoare.

Flynn îşi aruncă ochii prin încăpere. O pereche de ochi îi întâlniră pe ai lui. Flynn înclină aproape imperceptibil capul şi se îndreptă spre barul şubred de lemn. Îşi cumpără un pahar cu gin olandez şi aşteptă.

Simeon traversă camera, încă ţinând în mână tacul de biliard, şi cumpără o bere.

— Şefu', zise el având grijă să nu-l privească în ochi.

— Arăţi ca un crab strivit, răspunse Flynn.

Simeon se înroşi dar nu spuse nimic. Mai avea încă cicatricele rănilor făcute de Hanaguchi şi prietenii lui. Îi rupseseră nasul pentru a doua oară.

— Ni s-a întrerupt un pic afacerea, zise blând Flynn. Mai ai încă perla?

Simeon ezită o clipă:

— O mai am.

— Atunci îţi sugerez să reprogramăm o întâlnire mâine

noapte. Aceeaşi oră, acelaşi loc.

— O să aduceţi banii?

— O să am banii, băiete. Tu să aduci perla.

Simeon îşi termină băutura şi se întoarse la masa de biliard. Continuă jocul. Când ridică iar capul, Flynn dispăruse.

Până aici toate bune. După clipele de panică de la început îşi dăduse seama că pierderea perlei nu era la urma urmei atât de groaznică. Un vapor, Gorgon, sosea în dimineaţa de după întâlnirea lui cu Flynn şi pleca în aceeaşi zi la reflux. El o să fie pe vas şi o să aibă la el banii lui Flynn. Când o să ajungă cu bine în Singapore, o să-i trimită Annei un mesaj şi banii de drum. Totul va ieşi exact cum plănuise.

— De ce rânjeşti?

Simeon ridică privirea. Era Huey Fong.

— Degeaba.

— Atunci hai să ne continuăm jocul.

Simeon se aplecă peste masă şi realiză o serie zdrobitoare de bile băgate în buzunarul din colţ. Rânji către Huey. I se întorsese norocul. Nu mai putea greşi.

* * *

— Deci cum stau lucrurile între tine şi Kathleen?

George strivi mucul de ţigară şi ridică paharul de coniac.

— E o întrebare cam personală, bătrâne.

— E o chestiune personală, George. E fata mea. Erau pe veranda bungaloului lui George. După o cină târzie, Kate se plânsese de o migrenă şi se retrăsese la culcare.

Trecuse aproape o săptămână de la revoltă, iar George şi Kate abia dacă schimbaseră două vorbe, din politeţe. Flynn fusese singurul care întreţinuse conversaţia la cină.

— Sunt îngrijorat pentru căsnicia voastră, George.

— Pot să-mi reglez singur problemele domestice, îţi foarte mulţumesc, Patrick.

— Zău?!

George îşi mai turnă un coniac. Întrebă:

— Mai bei?

Flynn vroia să refuze din principiu, fiindcă era greu să dai sfaturi unui bărbat în timp ce-i bei coniacul, dar nu reuşi să se abţină:

— Numai puţin.

George turnă de trei degete într-un pahar şi i-l dădu lui Flynn:

— În sănătatea ta!

Flynn ridică paharul:

— După cum spuneam…

— Te superi dacă schimbăm subiectul?

— Ascultă, George…

— Vorbeşte mai încet, bătrâne. E în cameră, aproape.

Flynn se aplecă în faţă.

— Ce s-a întâmplat în noaptea când a pornit revolta?

— Ce-a fost a trecut.

— Da?! Şi dacă se hotărăşte să te părăsească?

— N-o să facă asta.

George se lăsă pe spate în scaun punându-şi mâinile după ceafă şi căscă:

— Unde să se ducă? Din ce să trăiască?

— Am crezut că ţi-e clar, băiete.

Se lăsă o tăcere lungă. În cele din urmă, George spuse:

— Nu te poţi întreţine nici pe tine.

— Ce vrei să spui?

— De ani de zile îţi plătesc datoriile, Patrick. Doar nu crezi că ţi-am plătit băutura şi jocurile de noroc degeaba? Au fost împrumuturi, Patrick, am documentele, după cum ştii. Doar nu credeai că am intenţia să le rup. Dacă îţi cer acum banii cât crezi că-ţi mai rămâne? — făcu o pauză privindu-l pe Flynn în faţă — Nici măcar nu ştii, nu-i aşa?!

— O să-ţi plătesc datoriile.

— Sigur că da. Problema e că după ce-o să-ţi vinzi partea din ferma Niland Pastoral Company, n-o să-ţi rămână prea mult.

Flynn dădu repede pe gât restul de coniac şi îşi şterse faţa cu o batistă.

— Ai pălit foarte mult, zise George.

— Nenorocitule!

— Personal, nu mă dau în vânt după barbut şi nici nu beau prea mult. Dar nu mă deranjează viciile astea în cazul altora. Atâta vreme cât nu trebuie să le plătesc din banii mei.

— O să-ţi plătesc. Şi mai devreme decât crezi.

George ridică sprâncenele.

— Mai ai un as în mânecă?

— O să-ţi primeşti banii. Pe toţi. Şi atunci o să scap de tine pe vecie.

George clătină din cap.

— Nu sunt duşmanul tău, Patrick. Şi apoi, dacă mă părăseşte, n-o să alerge înapoi la tati. Are alte planuri.

— Despre ce vorbeşti?

— McKenzie.

— Jigodia aia!

— S-au întâlnit. Aici, în casa asta. Una dintre servitoare mi-a spus.

Flynn se înroşi la faţă ca un rac fiert.

— În propria ta casă?

— Calmează-te!

— Să mă calmez?! Ce-ai de gând să faci?

— Ce-aş putea să fac?

Indiferenţa lui George îl şocă pe Flynn care sări în picioare trântind zgomotos bastonul pe verandă.

— Iisuse, Maria şi Iosif! Poate că i-ar fi mai bine fără tine la urma urmei! Dac-ai fi bărbat, te-ai duce să-i ceri lui socoteală!

George îi zâmbi rece şi sorbi din coniac.

— Ar trebui să mă răfuiesc chiar eu cu jigodia dacă tu nu eşti destul de bărbat! continuă Flynn.

— Succes.

Flynn plecă furtunos, paşii lui răsunând ca nişte lovituri de tobă pe podeaua de lemn a verandei.

— Unde te duci? întrebă George.

— Am o treabă de făcut! ţipă Flynn, apoi dispăru.

Kate, de la fereastra dormitorului, îl privi plecând.

Vocile zgomotoase o treziseră. La început nu înţelesese ce spun dar apoi începuseră să ţipe.

„Jigodia aia!

S-au întâlnit. Aici, în casa asta. Una dintre servitoare mi-a spus.

În propria ta casă?

Calmează-te!”

Chiar în camera caldă, înăbuşitoare, simţi un fior rece de nelinişte. Rămase uitându-se fix în întuneric mult timp după ce George se strecurase lângă ea în pat. Era încă trează când Sergentul Clarke bătu în uşă, la puţin timp după miezul nopţii.

* * *

Era o noapte agitată la Roebuck Hotel. Sunetul viorilor care interpretau un dans irlandez vioi răsuna pe Dampier Terrace,

amestecându-se cu frânturi de cântece şi muzică la pian care pluteau peste plajă de la unul din bungalourile albilor. Un singur catarg se oglindea solitar pe apele liniştite ale golfului.

Simeon aşteptă în întuneric mai jos de magazinele Streeter şi Male, cu inima bubuindu-i în piept. Se îmbrăcase de multe ori în costumul de scafandru şi coborâse în ocean dar niciodată nu fusese la fel de înspăimântat. Ţipătul ascuţit al unui liliac îl făcu să tresară. „Calmează-te, Simeon. Dacă eşti prea neliniştit o să observe că e ceva în neregulă.” Auzi paşi pe nisip.

— Espada! Eşti aici? Sunt eu, Flynn!

— Sunt aici, şefu’.

Ieşi din umbră. Îi părea bine că e o noapte întunecoasă; luna era doar ca o seceră argintie.

— Ai banii, şefu’?

— Îi am, băiete.

— Să-i văd.

Flynn se bătu peste buzunar.

— Sunt chiar aici. Acum arată-mi perla!

Simeon băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase o batistă mare, albă. Înăuntru băgase un dop de sticlă. Era dur, mare şi rotund. Destul de convingător pentru ce urmărea el în noaptea asta.

I-l dădu lui Flynn care îl despacheta cu grijă mijindu-şi ochii în întuneric. Nu putea să vadă nimic. Blestemând, îngenunche şi aşeză batista pe nisip. Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie de chibrituri. Aprinse unul.

— Ia stai niţel…

Simeon întinse mâna după cangea de fier care îi atârna la spate de cureaua pantalonilor. În timp ce Flynn se uita în sus, el coborî cangea peste capul lui Flynn. Acesta căzu pe nisip; spre oroarea lui Simeon, era tot conştient. Încercă să se ridice în picioare dar, ca un boxeur făcut knock-out, nu putu să-şi coordoneze braţele şi picioarele aşa că se prăbuşi înapoi pe nisip. Strigă:

— Ajutor! Crimă!

Intrând în panică, Simeon lovi din nou cu toată puterea. Flynn ridică braţele să se ferească de lovitură şi Simeon auzi cum osul antebraţului lui Flynn cedează cu un pocnet. Flynn ţipă, zvârcolindu-se de durere. Simeon lovi din nou. De data asta, lovitura căzu pe ceafa lui Flynn. Zgomotul semăna cu cel făcut de cineva care calcă, încălţat cu cizmele, pe o varză.

Flynn se potoli.

Simeon aruncă drugul de fier şi îngenunche ca să întoarcă pe dos buzunarele lui Flynn. Găsi un plic gros cu bani şi îl vârî în pantaloni. Auzi paşi pe Dampier Terrace. Sigur cineva îl auzise pe Flynn cerând ajutor. Sări în picioare şi începu să fugă.

* * *

Cameron era pe cale să se întoarcă, când auzi agitaţia de pe plajă. Roebuck fusese trasă la mal pentru aprovizionare, iar el dormea la bordul navei, deşi avea ridicat un cort lângă Ferguson, de-a lungul plajei. Când a auzit ţipetele, s-a căţărat pe scara din nucă de cocos la pupa şi alergă de-a lungul debarcaderului Streeter şi Male.

Se împiedică de ceva pe nisip şi căzu. În întunericul care domnea împrejur, îi luă câteva clipe să-şi dea seama că se afla lângă un alt om. Întinse mâna dreaptă şi şi-o retrase când acesta dădu de ceva lipicios şi umed.

De după nori apăru o lună ca o seceră şi Cameron văzu un om alergând, dispărând după materialele adunate mai jos de Dampier Terrace. Începu să alerge după el.

Până se întoarse Cameron, pe plajă se adunaseră o mulţime de oameni şi unii aveau lămpi. Vreo şase oameni de la Hotel Roebuck căraseră corpul înapoi pe stradă.

— Iisuse, e Flynn! spuse cineva

— Cineva i-a crăpat capul!

Unul dintre bărbaţi, pe care Cameron îl recunoscu ca fiind Lacey, un proprietar de lugher, rupse cămaşa lui Flynn şi puse o ureche pe pieptul lui. Clătină din cap:

— E mort.

— Dumnezeule Atotputernic!

Alt bărbat se uită în sus către Cameron:

— De unde-ai apărut?

— Am auzit că strigă cineva. Un bărbat alerga pe plajă către Chinatown. L-am urmărit.

Lacey se uită la mâinile lui Cameron, apoi la cămaşa lui.

Eşti plin de sânge.

Cameron privi în jos surprins. Lacey avea dreptate.

— L-am găsit zăcând pe plajă. Am căzut peste el.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Mai bine să-l cheme cineva pe Sergentul Clarke, mormăi

Lacey.

Cameron îşi dădu seama că toţi se uitau la el. Şi nu avea nici o îndoială că se gândeau la acelaşi lucru.

28

Simeon alergă până la o alee din spatele John Chi Lane şi se sprijini de zid încercând să-şi regleze respiraţia. De după obloanele unei ferestre de la etajul al doilea se prelungeau fâşii de lumină. Sfântă Fecioară, avea sânge pe mâini!

Se uită în jos la cămaşă. Era o pată de-a curmezişul pieptului, de parcă cineva l-ar fi împroşcat cu cerneală roşie. Simeon se luptă cu panica. Nu plănuise să se întâmple aşa. Cine-ar fi crezut că bătrânul va fi aşa rezistent?

Simeon auzi ţipetele de la capătul aleii. Oamenii ieşeau din pensiuni şi magazine ca să alerge către Dampier Terrace. Auzi pe cineva strigând: „Crimă!" şi sângele îi îngheţă în vene.

Crimă. Cuvântul căpătă un ecou în creierul lui. Crimă, crimă. Sfântă Fecioară, Maica Mântuitorului, nu intenţionase să-l omoare! O să-l spânzure!

Alergă pe alee. Când ajunse la baia publică de lângă Canton, îşi scoase cămaşa şi intră grăbit înăuntru. Luă de două ori apă în pumni dintr-una din albii şi se spălă pe faţă şi pe braţe, curăţindu-se de sânge. Va trebui să-şi ardă cămaşa. Deocamdată, o puse lejer peste umăr pliind-o astfel încât să acopere petele de sânge. Ieşi din nou pe stradă şi urcă treptele pensiunii. Câteva clipe mai târziu era înapoi în camera lui. Încuie uşa, se aruncă pe pat şi începu să hohotească de plâns ca un copil.

După o vreme se ridică ruşinat. Trebuia să-şi vină în fire. Trebuia să se gândească. Băgă mâna în buzunar şi scoase plicul cu bani. Îl deschise şi răspândi bancnotele pe pat. Le numără. Cinci sute de lire. Ceruse o mie! Deci bătrânul nemernic încerca de fapt să-l înşele.

Ce să facă? Vaporul urma să plece de dimineaţă. Nu, acesta o să fie primul loc unde o să caute Sergentul Clarke. Dacă l-ar găsi acolo, ar fi ca şi cum şi-ar fi recunoscut vinovăţia. Nu, va trebui să rămână în Broome şi să înfrunte totul.

Cinci sute de lire! Erau totuşi o mulţime de bani. Dar nu l-ar ajuta prea tare dac-ar avea o funie în jurul gâtului. Sfântă

Fecioară, Maica Mântuitorului! Cum puteau lucrurile să meargă atât de rău şi atât de repede?!

* * *

Cameron adormi aproape în zori. Visă mult, avu coşmaruri. De fiecare dată când închidea ochii, vedea corpul lipsit de viaţă al lui Flynn întins pe masa de la Hotel Roebuck, cu sângele şi creierul ieşindu-i din craniu.

„N-am făcut-o eu” gemea Cameron prin somn, iar oamenii din grupul adunat în jurul cadavrului arătau spre el ţipând: „Ai sânge pe mâini!”

Se trezi tresărind. Se auzeau paşi sus pe punte. Sări de pe prici şi ieşi prin tambuchi. Era sergentul Clarke. Doi poliţişti urcau scara de frânghie de la pupa ca să ajungă pe punte. Abia se lumina de ziuă, soarele era puţin deasupra liniei orizontului. Sigur nu era mai mult de ora şase.

— Bună dimineaţa, Sergent, zise Cameron.

Înţelegând, simţi un fior prevestitor de rău.

— Ai venit foarte devreme.

— ’Neaţa, Cam.

Clarke părea stânjenit. Aşteptă până când cei doi poliţişti îşi ocupară poziţiile flancându-l pe Cameron şi apoi spuse:

— Îmi pare rău pentru asta.

— Îţi pare rău? Pentru ce-ţi pare rău?

Clarke îşi aranja cu degetele aripile mustăţii arămii:

— Am un mandat pentru arestarea ta.

— Arestarea mea? Cameron puse mâinile în şold. Sub ce acuzaţie?

— Uciderea lui Patrick Bernard Flynn.

— Doar nu vorbeşti serios?!

Clarke tuşi stânjenit.

— După cum spuneam, îmi pare rău, Cam.

Întinse cătuşele spre el, apoi se răzgândi. Unde putea să fugă?

— Nu tu i-ai făcut felul, nu-i aşa?

29

Broome, Martie 1921

Sala de judecată era arhiplină. Ventilatoarele se învârteau încet deasupra capetelor dar abia clinteau aerul. Căldura dinăuntru era înăbuşitoare. Cameron stătea în boxă între doi poliţişti de-ai lui Clarke şi se uita peste mulţimea de feţe căutând doar una.

Kate nu acceptă să-i întâlnească privirea.

Lace depunea mărturie. Barrington, Procurorul Regal, îşi consultă notiţele citindu-le prin pince-nez:

— Domnule Lacey, în declaraţia pe care aţi dat-o la poliţie, aţi spus că aţi fost primul care a văzut trupul decedatului. Este corect?

Lacey se foi în scaun:

— Decedatului?

— Mortului, explică Barrington la capătul răbdării. Domnului Flynn.

— Aşa e. A fost groaznic, i se vedeau creierii.

Barrington îşi potrivi mai bine ochelarii.

— Mulţumesc, domnule Lacey, poate-ar fi mai sigur să lăsăm detaliile anatomice pe seama celor calificaţi în domeniul medicinii. Aţi putea doar să ne spuneţi, în cuvintele dumneavoastră, cum s-a întâmplat să găsiţi corpul?

— Eram în Roebuck, beam ceva, io, Jack şi Tom.

— Adică domnul Medonagh şi domnul Gibson?

— Mda.

Lacey îşi lărgi gulerul cămăşii, apoi se aplecă în faţă:

— Am auzit pă cineva ţipând: „Ajutor! Crimă!” Aşa. Am alergat afară, ţipetele venea de pă plajă. Când am ajuns acolo l-am găsit pă Flynn zăcând cu faţa în jos şi cu creierii…

— Mulţumesc, domnule Lacey. Mai era cineva de faţă?

— Ha?

— Aţi mai văzut pe cineva?

— Ţţţ, nu era nimeni deloc.

— Înţeleg.

Ofensat de incorecta folosire a gramaticii, Barrington îşi consultă notiţele.

— Şi când l-aţi văzut prima dată pe acuzat?

Lacey aruncă o privire spre Cameron.

— Mai târziu. După ce l-am dus pă Flynn în stradă. Gâfâia şi era plin de sânge.

— Puteţi fi mai precis? Unde era sângele, domnule Lacey?

— Peste tot.

— Pe mâini?

— Aha, pă mâini. Pă pantaloni. Pă cămaşă. Peste tot.

— V-a dat domnul McKenzie vreo explicaţie de ce era tot murdar de sânge? Poate că se tăiase la bărbierit?!

Avocatul lui Cameron, un avocat local pe nume Whitehouse, sări imediat în picioare:

— Obiecţie!

Magistratul se uită în sus la Procurorul Regal:

— Domnule Barrington…

Barrington se înclină:

— Retrag comentariul, Onorată Instanţă.

— Să se şteargă din dosar, spuse magistratul către grefier, apoi se adresă lui Barrington — Nu vreau să mai aud asemenea remarci.

Barrington acceptă indiferent mustrarea. Marcase un punct oricum. Zâmbi către juraţi:

— Voi repeta întrebarea. V-a dat domnul Cameron vreo explicaţie de ce era acoperit de sânge?

— A spus că-l găsise pe Flynn zăcând pe plajă înainte să ajungem noi.

Barrington părea nedumerit:

— Înţeleg. Dar spuneţi că aţi fost primii care aţi găsit corpul.

— Păi, nu mai era nimeni când am ajuns noi acolo.

— Atunci unde era domnul McKenzie?

Lacey ridică din umeri.

— Habar n-am. A zis că alergase după cineva.

— Alergase pe cineva?

— Gagiu’ care-o făcuse, aşa zicea.

— Repet, domnule Lacey, când aţi găsit cadavrul aţi mai văzut pe altcineva pe plajă?

— Nu.

Barrington trase adânc aer în piept şi se uită la Cameron:

— Curios.

Se scarpină în perucă reprezentând însuşi întruchiparea uimirii:

— Încă o întrebare, domnule Lacey. L-ai auzit vreodată pe acuzat ameninţându-l pe decedat… pe domnul Flynn?

— O dată.

— Vă rog să informaţi curtea despre asta.

— A fost în noaptea în care a început răzmeriţa. Unii dintre koepangeri se baricadaseră la Conti.

— La Conti?

— La Hotel Continental. Oricum, Sergentul Clarke adunase o mulţime de tipi ca poliţişti de urgenţă. Stăteam pă trepte când l-am auzit ce-a zis.

— Adică?

Lacey îşi limpezi vocea, ca un actor care se pregăteşte pentru un monolog:

— I-a zis Iu' Flynn: „Ne vedem în iad pentru ce mi-ai făcut tu mie".

Barrington stătu puţin pe gânduri, ca să lase juriul să simtă dramatismul scenei.

— Şi ce presupui că vroia să spună cu asta?

— Toată lumea ştia. Flynn i-a furat o perlă.

— Mă opun, Onorată Instanţă, acestea sunt doar zvonuri!

— Se admite.

Barrington zâmbi către juraţi, vechi locuitori în Broome cu excepţia a trei persoane. Toţi ştiau povestea dar nu strica să le-o amintească.

— Mulţumesc, domnule Lacey, aţi fost de mare ajutor.

* * *

Cameron stătea pe marginea patului şi se uita ţintă la podea. Tot nu putea să creadă ce coşmar trăia. Era ca şi cum ar fi fost prins în nisipuri mişcătoare. La început părea că nu e nici un pericol dar cu cât de lupta mai mult, cu atât se scufunda mai tare. Acum era complet şi fără speranţă prins într-o mlaştină de jumătăţi de adevăruri şi percepţii eronate.

Îşi prinse capul în mâini şi încercă să gândească. Acuzarea stabilise un motiv clar. El ce-avea? Singurul element care i-ar fi putut dovedi spusele, adică urmele de paşi pe nisip, fusese distrus de mulţimea de oameni atraşi pe plajă de ţipetele lui Flynn şi chiar paşii lor fuseseră şterşi de fluxul de dimineaţă. Singura lui speranţă era să-l găsească pe adevăratul criminal. Iar asta nu era o speranţă care se putea împlini.

Auzi zgomot de paşi pe podeaua de piatră şi ridică privirea. Era Sergentul Clarke.

— Ai un musafir.

„Kate!" Cameron sări în picioare.

O femeie se strecură încet în celulă în spatele lui Clarke. Era zveltă şi blondă.

— Cinci minute, doamnă, îi zise Clarke.

Ea aşteptă cu răbdare ieşirea poliţistului şi încuie uşa după el.

— Cam!

— Rosie! Ce faci aici?

Ea îl îmbrăţişa, ascunzându-şi faţa lângă gâtul lui. Cameron, jenat, încercă să se desprindă. Zise:

— Nu trebuia să vii.

Rosie continuă să se agaţe de el foarte tare. O simţi tremurând:

— Ce ţi-au făcut?

Îşi căută emoţionată batista:

— Iartă-mă. N-ai nevoie de mine să bocesc peste tine.

Încercă să râdă însă efortul inutil o făcu în curând să izbucnească iar în lacrimi. Cameron o cuprinse cu un braţ pe după umeri:

— O să fie bine. N-o lua aşa de tragic.

Ea îi dădu braţul deoparte şi spuse deodată, cu ochi arzători:

— Cum poate să fie bine? O să te spânzure, Cam!

Cameron ridică iar din umeri:

— Dar n-am făcut-o eu.

— Spune-le că erai cu mine.

— Ce?!

Rosie aruncă o privire către uşă:

— Nu-ţi aminteşti, Cam? Când s-a întâmplat eram cu tine. Pe Roebuck.

— Nu poţi să faci asta, Rosie. Nu pentru mine. E sperjur. O să te omoare!

— Cui îi pasă ce s-a întâmplat cu adevărat? Până acum ai spus adevărul şi la ce bun? Dacă eşti nevinovat atunci mai bine ai începe să minţi!

El se uită fix la femeie. Avea dreptate, aveau de gând să-l spânzure şi n-avea nici o importanţă că nu el era autorul. Din punctul de vedere al legii şi al celor din jur el părea vinovat şi cu asta-basta.

— Rosie…

— N-o să-i las să-ţi facă asta, şopti ea. Sergent Clarke!

Sergentul îi descuie uşa. Rosie se întoarse, îl sărută repede pe Cameron pe buze şi plecă.

30

Procurorul Regal chemă la bară alţi patru martori, printre care Sergentul Clarke, dintre cei prezenţi în noaptea în care Cameron îl ameninţase pe Flynn. McDonagh şi McGibson, precum şi alţii confirmară povestea lui Lacey despre cum fusese găsit Flynn pe plajă.

În cele din urmă, fu chemat să depună mărturie George Niland. Arăta calm şi bogat în costumul alb de olandă şi cu o perlă la acul de cravată. Îşi încrucişă picioarele şi se lăsă relaxat pe spate în scaun studiindu-l arogant pe Barrington. După obişnuitele preliminarii, avocatul întrebă:

— Domnule Niland, aţi fost, cred, ultima persoană care l-a văzut viu pe decedat?

— Aşa presupun, fireşte, în afară de criminal.

Se auziră în sală râsete amuzate.

— Desigur, încuviinţă Barrington. Decedatul vă era socru, este corect?

— Da.

— Şi unde locuia victima la momentul crimei?

— Stătea cu soţia mea şi cu mine în casa noastră. Tocmai venise de la ferma lui din Geraldton. Locuise acolo.

— Şi aţi avut o discuţie cu el despre asta în noaptea crimei?

— Da, îmi amintesc că eram pe verandă. Soţia mea se dusese la culcare.

— Şi ce-aţi discutat?

George ezită prima dată.

— Probleme personale.

Barrington se încruntă şi îşi consultă notiţele:

— N-aţi spus în declaraţie că în cursul conversaţiei s-a pronunţat numele acuzatului?

George aruncă o privire spre Cameron, apoi spre juriu.

— Domnule Niland!

— Cred că m-am înşelat.

— Dar aţi scris în declaraţie că decedatul părea furios pe domnul McKenzie şi se duce să-l caute?

George păru tulburat.

— Nu mai sunt sigur acum.

— Dar în declaraţia dumneavoastră…

George se trase de mustaţă:

— Se poate să mă fi înşelat! Problemele pe care le-am discutat erau de natură extrem de personală. Nu le pot repeta în

instanţă.

Se uită încă o dată la membrii juriului.

— Cred că declaraţia mea a dus la confuzii.

Barrington era furios:

— Păi, ne puteţi explica, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a întâmplat?

— Nu pot releva esenţa a ceea ce s-a discutat… dar să spun că domnul Flynn era furios pe domnul McKenzie ar fi incorect.

— Dar s-a menţionat numele lui?

— Da, dar…

— În ce context, domnule Niland?

George oftă:

— Era un subiect de natură foarte comună. Nu văd în ce fel ar fi relevant.

— Poate-ar trebui să lăsaţi curtea să decidă asta.

— După cum am mai spus, era ceva personal.

Deja Barrington transpira, nervos că unul din martorii săi cheie îl trădase.

— Destul de personal ca să-l înfurie?

— Da… nu…

— Domnule Niland, eraţi la Hotel Continental în noaptea de douăzeci şi patru decembrie?

— Da.

— Şi l-aţi auzit pe acuzat amenințându-l pe decedat?

— Chiar dacă l-am auzit, nu-mi amintesc.

Barrington strânse din dinţi şi pe obraz i se văzură muşchii contractându-se.

— Mulţumesc, domnule Niland.

Cameron se uită la George Niland aproape la fel de uluit ca Barrington. Fusese un spectacol adorabil dat de un om cu care abia schimbase câteva cuvinte în şase ani şi ale cărui ultime cuvinte fuseseră îndemnul de a părăsi oraşul. Se părea că George făcuse tot ce-i stătea în putere ca să-l protejeze.

Şi atunci, se întrebă Cam, de ce se simţea ca şi cum laţul i se strângea deja în jurul gâtului?

* * *

Simeon o văzu pe Anna cum pleacă din tabăra lui Lacey şi o urmări de-a lungul Dampier Terrace către Chinatown. Arăta strălucitoare, minunată, cu părul roşu curgându-i ca o cascadă

pe spate ieşind de sub bonetă, cu braţele goale şi moi, ţinând într-o mână albă o umbrelă de soare şi în cealaltă un coş de răchită. O văzu cum intră în magazinul lui Tanaka. Când ieşi, el o aştepta.

— Anna!

Ea icni şi dădu un pas înapoi.

— Simeon!

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Fata încercă să se strecoare pe lângă el dar o prinse de mână:

— Ce s-a întâmplat?

— Tata mă omoară dacă mă vede vorbind cu tine!

— N-o să ne vadă aici. Ce-ai cumpărat?

Băgă mâna în coşul ei şi scoase o ţesătură de mătase.

— Drăguţ. Pentru o rochie de-a ta?

Ea smuci materialul şi îl puse înapoi în coş.

— Te rog, Simeon, n-am voie să te văd.

El alergă s-o prindă.

— De ce? Ce-am făcut?

Se aşeză în faţa ei blocându-i calea:

— Am bani acum. Pot să cumpăr un lugher şi să intru în afaceri cu perle!

— Cum să poţi? Nu eşti…

— M-am născut în Manila, de-asta sunt cetăţean american. Pot să cumpăr un lugher dacă vreau.

— Eşti nebun.

— Nebun după tine.

Ea încercă să-l împingă ca să treacă.

— Nu suntem obligaţi să rămânem aici, făcu el disperat. Putem merge în Singapore sau Malaezia.

Anna îl studie încruntată.

— De unde ai luat banii?

— Am avut noroc la zaruri.

Desigur, ea ştia că o minte. O apucă pe după umeri:

— Vino cu mine, Anna!

— Nu pot.

— De ce?

Ea trase adânc aer în piept.

— Pentru că mă căsătoresc cu Herbert Gibson.

Se răsuci şi plecă repede în direcţia opusă. Câteva momente, Simeon fu prea şocat ca să reacţioneze dar apoi o luă la fugă după ea.

— Te rog, Anna! Opreşte-te!

— Pleacă!

— Credeam că mă placi!

Ea se opri şi îşi îndreptă umerii. Pe faţă îi apăru o privire pe care nu i-o mai văzuse.

— Aşa e dar... nu eşti... tu nu eşti alb. Aşa că nu fi prost. N-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu tine.

Apoi se întoarse şi fugi ţinându-şi fusta cu mâna, cu buclele roşcate săltându-i pe spate — frumoasă, palidă, de neatins, Anna cea albă. De data asta o lăsă să plece.

În interiorul lui, clocotea o furie nemărginită, care aduse cu ea durerea rece, de nesuportat a umilirii. Madona lui nu era decât un fel de şef alb în fustă. El era doar un coolie pe care se amuzase să-l tortureze cu sexualitatea ei. Totul fusese degeaba — perla, Flynn, Cameron... Totul degeaba.

O porni încet pe stradă spre Hotel Roebuck. Simţea nevoia să se îmbete, să se facă turtă. Omorâse un om şi condamnase la moarte un altul, care îi salvase viaţa, îl condamnase la spânzurătoare. Şi pentru ce? Huey Fong avusese dreptate de la început.

* * *

George Niland intră în dormitor îmbrăcat doar în cămaşa de noapte. Kate credea că arată ridicol dar nu abordase niciodată subiectul cu el. La urma urmei chiar nu-şi dorea să vadă din corpul lui mai mult decât îi permitea cămaşa. De fapt, în aproape şapte ani de căsătorie nu-l văzuse niciodată gol; se îmbrăca şi se dezbrăca totdeauna în altă cameră.

Era târziu. Uneori George muncea la birou până la nouă sau zece seara iar Kate avea grijă să adoarmă până ajungea el acasă. În seara asta, el părea insuportabil de mulţumit s-o găsească trează, iar ea observă sub cămaşa de noapte o proeminenţă care trăda motivul plăcerii.

— Eşti tot trează? întrebă el inutil.

Ridică plasa de ţânţari şi se strecură lângă ea în pat.

— Vroiam să-ţi vorbesc, zise Kate.

— Doar atât?!

— Da. Să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

— Despre cum ai minţit astăzi la tribunal.

— Am minţit? Nu-i aşa. Eram sub jurământ.

— Atunci ai spus jumătăţi de adevăr.

— Zău?!

— V-am auzit pe-amândoi vorbind pe verandă în noaptea aceea. L-am auzit pe tata când l-a făcut pe Cameron jigodie.

— Limbajul, te rog.

— Nu mai fi aşa de prefăcut. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit.

El îşi încrucişa braţele pe piept.

— Şi?

— N-ai spus asta la tribunal.

— Nu, n-am spus.

— De ce?

George oftă:

— Ştiu că-l mai iubeşti.

Aşteptă ca ea să protesteze dar văzând că n-avea măcar decenţa să se prefacă, continuă:

— Aş face orice ca să ţi-l scot din minte, dar nu i-aş pune ştreangul de gât.

Kate se uita fix la mâinile ei:

— Chiar crezi că l-a omorât pe tata.

— Nu ştiu.

— Eşti dator să respecţi legea.

— Chiar vrei să-l vezi spânzurat?

„Iată o întrebare interesantă” îşi zise în sinea lui. Degetele lui Kate înnodaseră febrile marginile cearceafului.

— Nu ştiu ce vreau.

— Nu există nici o dovadă pro.

— Tu chiar crezi că el a făcut-o?

George întinse mâna spre noptieră şi stinse lampa:

— Haide, culcă-te acum.

Kate stătea acolo în întuneric mototolind cearceaful:

— De ce-ai minţit la tribunal?

— Ţi-am spus. Am toate motivele să-l urăsc dar nu vreau să văd pe nimeni spânzurat. În plus, scumpa mea, nu vreau să-mi murdăresc mâinile cu sângele lui şi să-ţi dau încă un motiv să mă dispreţuieşti.

Îşi înfoie perna şi se retrase pe partea lui de pat, departe de ea. Dar George nu putea să doarmă. O auzea pe Kate plângând încetişor în pernă şi simţea o satisfacţie rece. „Ţi-a venit rândul să suferi. Să-ţi fie de bine pentru secretul tău şi dorinţele nefireşti. Uite unde te-au adus acum, fată dragă.”

31

Whitehouse îşi aruncă servieta uzată de piele maro pe masă şi se aşeză.

— Domnule McKenzie. Trebuie să ştiu un lucru. Dumneata ai făcut-o?

— Mi-ai mai pus întrebarea asta, domnule Whitehouse. Adevărul nu se schimbă după cum bate vântul.

Whitehouse încuviinţă din cap. Era un bărbat scund, aspru, de vârstă medie, cu părul rar prin care se vedeau un craniu alb şi pistruiat. Smocurile de păr cărunt care-i ieşeau uneori de sub perucă la tribunal erau zbârlite şi părea caraghios fără robă. Purta ochelari cu ramă metalică maro şi avea pe faţă o expresie severă, de pastor protestant. Încă păstra un uşor accent galez deşi era în Australia de-o viaţă.

Bătu darabana pe masă cu vârful degetelor:

— George Niland nu-ţi este prieten. Ieri ţi-a făcut mai mult rău cu mărturia lui decât o duzină de-alde Joseph Lacey luaţi împreună. Chiar acum juraţii se întreabă de ce încearcă să te protejeze.

— Toţi membrii juriului îmi cunosc trecutul. Ştiu că are destule motive să mă urască.

— Şi se aşteptau să nu îndulcească realitatea. În loc de asta, el a făcut exact opusul. George Niland s-a prezentat ca un bărbat cumsecade care nu te place dar nu vrea să te vadă spânzurat. Dacă cineva din sală se mai îndoia, el aproape i-a convins că aveai ceva de ascuns.

Whitehouse băgă mâna în servietă şi scoase trei foi de hârtie scrise de mână.

— Am o depoziţie de la domnişoara Rose Thompson. Întrebarea este, ce să fac cu ea?

— Rosie?

— E dispusă să depună mărturie sub jurământ că era cu dumneata în noaptea crimei. Că era pe Roebuck şi a auzit ţipetele lui Flynn.

Împinse către Cameron.

— Dacă juriul o crede ai scăpat.

— Şi dacă n-o crede?

— E o întrebare bună.

Bătu cu degetul în depoziţie

— Este o mistificare nu-i aşa?

Cameron se uită ţintă la hârtiile de pe masă, din faţa lui. Sergentul Clarke stătea la uşa celulei cu mâinile la spate, de pază. Auzise oare cuvintele şoptite de Rosie când îl vizitase aici la închisoare? Cameron se aplecă spre Whitehouse:

— Şi dacă trebuie să mint ca să spun adevărul?

Whitehouse coborî la rândul lui vocea:

— Juri pe viaţa mamei dumitale că n-ai făcut asta, domnule McKenzie?

— Dumnezeu mi-e martor, sunt nevinovat, domnule Whitehouse.

Whitehouse ridică depoziţia şi o puse înapoi în servietă. Se ridică.

— În cazul acesta o să încerc cu domnişoara Thompson.

— Domnule Whitehouse, îmi faceţi o favoare?

— Păi, depinde de ce-mi veţi cere.

— Mergeţi s-o vedeţi pe Kate Niland din partea mea?

— Vreţi să mă duc s-o vizitez pe fiica lui Flynn?

— Vreau să-i spuneţi că n-am făcut-o eu. O să faceţi asta pentru mine? Spuneţi-i că jur că n-am făcut-o eu.

Whitehouse strâmbă din nas şi îşi vârî servieta sub braţ.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

* * *

Simeon stătea pe un taburet în colţul localului Hagen’s Billiard Room. Avea capul sprijinit pe tejghea peste berea vărsată, iar un braţ îi atârna inert pe lângă corp. Pe pieptul cămăşii avea vomă uscată. Huey Fong îl scutură energic:

— Haide, Simeon, e vremea să te duci acasă.

Simeon îl împinse. După aceea, îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli pe podea. Nişte manilezi începură să râdă. Huey încercă să se scoale iar în picioare.

— N-a meritat… m-a înşelat…

— Ce tot vorbeşti? râse Huey. Cine te-a înşelat?

Îşi puse după gât unul dintre braţele lui Simeon şi-l ridică în picioare.

— Flynn.

„Sfântă Fecioară” se gândi Huey. „Vorbeşte mai încet.”

— Înşelat… Anna… înşelat…

— Taci, zise Huey.

— Înşelat… n-am vrut… să-l omor…

— Taci! şuieră Huey.

Îl trase pe Simeon către uşă.

— Perla… n-a… meritat…

Huey se clătină sub greutatea corpului lui Simeon şi se lovi într-unul din stâlpii de jarrah. Manilezii râseră zgomotos şi începură să-l încurajeze. Huey îl târî pe Simeon afară, pe alee. Dar era prea greu pentru el aşa că Huey căzu peste el în rigolă.

— Cameron moare… nu trebuie… vina mea.

Huey îi puse mâna la gură:

— Taci, idiotule!

Îl ridică în picioare. Se împleticiră de-a lungul John Chi Lane, către pensiune. Proprietarul pensiunii Canton, Billy Ng, îl ajută pe Huey să-l care pe Simeon în sus pe scările înguste de lemn până în camera lui. Îl aruncară cu faţa în jos pe pat şi Billy se retrase zicând:

— Miroase ca o cocină! El prea mult bolnav în cameră. Trebuie curăţată, curăţată al naibii repede!

— E-n regulă, zise Huey. O să am eu grijă de el.

— Cameron… salvat viaţa…

Huey se aşeză pe marginea patului şi-l întoarse pe Simeon cu faţa în sus. Răsuflarea îi duhnea a *arak* [10]de proastă calitate.

— Ce e chestia asta despre Flynn? întrebă Huey.

— Cameron nu trebuie să moară… salvat viaţa…

— Ce e cu Flynn?

— Nu merita… m-a înşelat.

Huey îl scutură din umeri.

— Ai încercat să-i vinzi perla ta lui Flynn?

— N-am vrut… să-l omor.

„Sfântă Fecioară! Simeon l-a omorât pe Flynn!” Huey îşi şterse mâinile pe pantaloni de parcă sângele lui Flynn s-ar fi luat cumva deja pe mâinile lui. Ce să facă în legătură cu asta?

— Anna… te iubesc, Anna… Anna…

Huey plecă, închizând cu grijă uşa în urmă. Deci Simeon îl omorâse pe şeful alb! Se întreba cum să profite de această interesantă informaţie. Un bărbat inteligent trebuia să scoată din ea un profit oarecare. Era prea beat şi prea obosit ca să se

[10] *arak:* băutură alcoolică tare (40-50 de grade) din orientul Mijlociu şi Orientul îndepărtat (n. red.)

gândească la ea, aşa cum trebuie pe loc. Dimineaţa va găsi o cale de-a întoarce lucrurile în avantajul lui.

Câteva minute mai târziu sforăia în pat.

* * *

Whitehouse urcă în şaretă şi merse pe cărarea albă către veranda bungaloului lui Niland. Liddy deschise uşa.

— Mă numesc Whitehouse, zise bărbatul. Aş vrea să discut cu doamna Niland.

Liddy îl privi suspicioasă.

— Mă duc să caut la doamna, zise ea, dispărând în interiorul întunecat al bungaloului.

Câteva minute mai târziu se întoarse, deschise uşa de plasă şi îl pofti pe Whitehouse înăuntru. Kate stătea singură pe veranda din spatele casei într-un şezlong de trestie delicat, împodobit cu fâşii de trestie colorată şi de bambus. Avocatul avu impresia că este primit la curtea ei de o regină orientală. Efectul era stricat doar de mişcările febrile, de felul în care Kate îşi agita mâinile.

— Vă rog, luaţi loc, spuse ea. Vreţi să beţi ceva?

Ar fi vrut un whisky tare dar spuse:

— Doar o limonada, în cazul în care nu vă deranjez.

Kate îi făcu semn lui Liddy, care se uită la avocat chiorâş, de parcă ar fi fost un perceptor.

— Cred că am jignit-o, zise Whitehouse.

Kate se strădui să zâmbească.

— Îl reprezinţi în instanţă pe domnul McKenzie, nu-i aşa?!

— E o crimă?

— Liddy aşa crede.

— Înţeleg.

Era plăcut şi linişte acolo în grădină, cu mireasma pătrunzătoare a florilor şi plantelor. Whitehouse trase adânc aer în piept:

— Îmi imaginez că vreţi să ştiţi de ce am venit. Aş vrea să aflaţi că eu…

Fu întrerupt de Liddy, care puse limonada, la suprafaţă cu un strat de gheaţă rasă, pe masa de lângă el. Aşteptă până când servitoarea intră în casă.

— Ce spuneaţi?

— Sunt aici la solicitarea clientului meu, — făcu o pauză — îmi pare rău, nu e o sarcină prea confortabilă.

Îşi tamponă fruntea cu o batistă şi sorbi recunoscător din limonada.

— Te rog, continuă.

— Domnul McKenzie m-a rugat să vă transmit un mesaj. Vrea să ştiţi că este nevinovat.

Whitehouse se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă un răspuns. Kate continua să-l privească fix, în tăcere.

— Asta-i tot, adăugă el.

— Înţeleg.

Sub privirea pierdută a femeii, Whitehouse începu să se foiască. Sorbi din limonadă şi observă cât de slăbită arăta doamna Niland. La început nu observase, în parte din cauza luminii soarelui şi în parte pentru că era bine fardată.

— Ei, asta-i tot. Poate-ar fi mai bine să plec.

— Nu, aşteptaţi. Îmi pare rău. Sunt foarte nepoliticoasă. Doar că nu ştiu ce să spun.

Îşi muşcă buzele şi el realiză cu oroare că femeia aproape plângea. Se rugă în gând să n-o facă în faţa lui. Ce-ar face?

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl dumitale — îşi auzi Whitehouse propria voce care întrerupea tăcerea prea lungă. Îl cunoşteam de mulţi ani. Era un om minunat.

Kate zâmbi la auzul aprecierii.

— Era un aventurier, domnule Whitehouse. Toţi ştim asta. Dar era tatăl meu şi eu îl iubeam.

Vocea i se pierdu şi ea cedă. Whitehouse privi în altă parte şi sorbi din limonadă. Oribilă. Prea dulce. Îşi dori să fi fost ceva mai tare.

— Ce să fac, domnule Whitehouse? Ce să cred?

— Ca avocat, trebuie să vă spun doar un singur lucru.

— Şi dacă nu vorbiţi în calitate de avocat?

— Nu pot vorbi altfel, replică Whitehouse.

Kate se ridică, uitându-se către grădină:

— Fără îndoială aţi auzit ce se spune despre mine.

Whitehouse roşi puternic. Zău, era ceva ce nu se cădea să facă.

— E un oraş mic. Se aud multe de-a lungul anilor. Lumea nu dă atenţie.

Kate zâmbi încordată, cu amărăciune:

— Ei, atunci permiteţi-mi să vă spun asta. Sunt soţia lui George Niland dar cred că-l cunosc pe Cameron McKenzie mai bine decât oricine din oraşul acesta. Ştiu că e capabil de

duşmănie şi răzbunare. Aş vrea, mai mult decât oricine, ca el să fie nevinovat dar…

— În sinea mea, eu am îndoieli serioase.

— Nu mă înţelegeţi greşit, domnule Whitehouse. Nu cred nici o secundă că mi-a omorât tatăl cu sânge rece. Ceea ce cred e… că tatăl meu s-a dus pe Roebuck să-l caute, iar Cameron s-a apărat un pic mai energic decât ar fi trebuit. Iată ce cred. În acelaşi timp nu doresc deloc… să… să-l văd spânzurat. Sper doar să nu-l mai văd vreodată. Mi-a transformat viaţă într-un… coşmar.

Whitehouse îşi luă pălăria de pe masă. Fusese o greşeală să vină. Biata femeie trecuse prin destule. Se ridică gata de plecare:

— Îmi cer într-adevăr scuze pentru că v-am tulburat. O să ies pe aici dacă nu vă deranjează.

Coborî treptele din spate. În grădină, se opri să se uite în sus către ea. Părea la fel de fragilă ca un porţelan. Nu mai era deloc fata plină de vigoare care odată îi aruncase tatălui hainele în stradă.

— Să-i transmit vreun mesaj?

Kate clătină din cap:

— Nu, nici un mesaj.

32

Sergentul Clarke bătu în uşa celulei:

— Cameron, e domnul Whitehouse.

Cameron sări în picioare. Privi printre zăbrelele ferestruicii de pe uşa celulei. Extremitatea capului lui Whitehouse de-abia ajungea la bare.

— Aţi văzut-o? întrebă Cameron.

— Am făcut cum mi-aţi cerut.

— Nu intraţi ca să-mi spuneţi ce-a zis?

— Nu e nimic de spus.

— Ce-a spus?

— Nimic, domnule McKenzie. Absolut nimic.

Cameron plecă de la uşă lăsându-se să cadă pe marginea patului. Îşi prinse capul între mâini.

Mormăi „Iisuse Hristoase”. Ştia că e blestemat.

* * *

Fereastra biroului lui George Niland dădea spre mangrovele întunecate şi spre cenuşia, nesfârşită Dampier Creek. Niland stătea totdeauna cu spatele către fereastră aşa că musafirii trebuiau să-şi mijească ochii, ferindu-i de soare ca să-l zărească pe George. Asta îl punea imediat în avantaj.

Huey Fong avea o durere de cap surdă, deprimantă, iar gura îi era umflată şi uscată ca rezultat al excesului de arak din noaptea precedentă. Îl dureau ochii de atâta lumină. Îşi şterse cu mâna transpiraţia de pe faţă. George se lăsă pe spate în scaun.

— Ai vrut să mă vezi.

— E despre şeful alb, Flynn.

— Zău? Ce-i cu el?

— Ştiu cine i-a făcut felu'.

George se sculă în picioare şi încuie uşa. Huey Fong se uita fix în jos.

— Poliţia pare să creadă că McKenzie l-a omorât, zise George.

— Nu, şefu'. Nu el.

— Atunci cine?

— Simeon Espada.

George se aşeză din nou.

— De unde ştii asta?

— El băut mult arak aseară. El spus.

— Ţi-a spus de ce?

— Ceva despre o perlă.

— Încerca să-i vândă marfă lui Flynn?

Huey ridică din umeri.

— Asta a zis.

George se trase de mustaţă. Deci McKenzie spusese de fapt adevărul. Nu că ar fi contat, fiindcă nu era nici o persoană în Broome care să-l creadă. Şi acum chinezoiul acesta putea să strice tot.

— Şi prietenul tău a mai spus cuiva despre asta?

— Nu ştiu, şefu'.

— Eşti absolut sigur că spune adevărul?

— De ce-ar zice c-a făcut dacă n-a făcut? Trebuie să fie ceva scrântit la cap la el, nu?!

— Şi de ce ţi-a spus ţie?

— Cum zisei, şefu', era beat. Poate acu' îi pare rău de tot.

— N-o să-i ducă nimeni dorul lui Flynn.

— Nu asta. Că McKenzie salvat lui viaţa pe Roebuck. Când balena rupt furtunu'.

George se gândi la asta. Fong era un individ alunecos, unul din chinezii care nu te priveau niciodată în ochi. Dar nu credea că inventase asta, era prea puţin probabil.

— De ce nu te-ai dus la poliţie, Fong?

— Poliţia nu plătit aşa bine, făcu Huey rânjind.

George băgă mâna în sertar după carnetul de cecuri. Îl puse pe birou în faţa lui.

— Am nevoie de un scafandru principal pe lisa în sezonul acesta, Fong. Sunt sigur că pot să-ţi ofer mai mult decât te-a plătit vreodată Lacey.

Rupse cecul şi i-l dădu manilezului.

— Uite un avans şi o primă de loialitate. Huey dădu din cap recunoscător.

— Poţi să angajezi singur echipajul, continuă George. Să ai doar grijă ca printre marinari să fie şi prietenul tău, Espada.

— Doctorii spun că nu mai poate să se scufunde, şefu'.

— O să se scufunde. Dacă-i oferi destul.

Huey întinse mâna după cec dar George îl plesni peste ea înainte ca el să apuce hârtia.

— Ai grijă ca Espada să nu se întoarcă şi eu îţi dublez prima.

Huey ridică privirea, uitându-se exact în ochii lui George Niland. Acesta putu să citească întrebarea din ei dar n-avea nici o intenţie să dea explicaţii gălbejitului acesta împuţit. Banii erau singurul răspuns de care avea nevoie.

— Înţelegi?

Huey încuviinţă.

— Periculoasă treabă, scufundatu' după perle.

Luă cecul şi plecă.

* * *

Wes aruncă o privire prin celula minusculă şi clătină din cap:

— Am fost aici de vreo mie dă ori. Mata?

— E prima dată, Wes.

— Copoii m-a adus aici dă beat mereu ş-o dat' că am lăsat-o grea pă Mary. Aşa zice ei. N-au dovedit nimic. Era gemeni orişicum. Nici o femeie n-are gemeni. Niciodată n-a avut.

Se sui pe patul de lângă al lui Cameron, cu mâinile greoaie pe genunchi:

— Şi ce-o să facă cu mata, căpitane?

— Vor să mă spânzure, Wes.

Wes îşi umflă obrajii:

— Pă mata? Ba nu, ei nu vrea să te spânzure, căpitane. Asta-i nebunie.

— Nu cred c-o să mai mergem vreodată împreună după perle, Wes.

Wes clătină din cap.

— Nu-i bine.

— Mai bine ţi-ai găsi alt lugher, Wes.

— Poa' mă duc pă Ilsa, aşa crez.

— Cine-i şeful?

— Huey Fong.

— Fong? Ai grijă. Să n-ai încredere în el. Se zice că odată i-a tăiat parâma de salvare unui scufundător când Donna a nimerit în furtună.

— Bani-i buni.

— Fii atent, omule.

Wes îl privi pe Cameron.

— Eşti un om bun, căpitane. Nu-i bine.

Păru gata să mai spună ceva dar se răzgândi. Se ridică şi rămase acolo, ezitând.

— Hai, dă-i drumul, Wes.

— Nu-i nimic, zise Wes în cele din urmă.

Bătu în uşă. Când Sergentul Clarke o deschise, Wes se uită duşmănos spre el cu mâinile în şolduri, repetând:

— Nu-i bine.

Clarke ridică din umeri:

— Nu eu fac legile.

Cameron clătină capul:

— Are dreptate, Wes. Nu e vina lui.

Wes ridică din umeri şi trecu pe lângă poliţist:

— Pa, căpitane.

— La revedere, Wes. Uşa se trânti în urma lui.

33

În Chinatown era linişte. Era mijlocul zilei, ora siestei. Timp de nouă luni în fiecare an, între aprilie şi decembrie, Broome dormea. Doar când echipajele veneau acasă în extrasezon se

trezea oraşul. A doua zi, Ilsa şi restul vaselor lui Niland urmau să ridice ancora îndreptându-se către sud, către Condon Banks.

Huey Fong îi luase banii lui Niland dar n-avea intenţia să-l omoare pe Simeon Espada el însuşi. Desigur, dacă apărea ocazia, urma să profite de ea; dacă izbucnea o furtună în timp ce Simeon era în apă, sau dacă parâma lui se încâlcea într-un banc de corali, sau… ei, erau o mie de morţi posibile pentru fiecare scufundător. În calitate de căpitan pe Ilsa, la un moment dat putea să vină clipa în care viaţa lui Simeon să atârne de hotărârea lui.

Dar n-avea de gând să-şi pună laţul de gât pentru George Niland. Simeon mai avea încă rude şi prieteni în echipajele de pe alte vase, banii albului nu i-ar servi la nimic dacă s-ar trezi cu un cuţit între coaste. Exista o cale mai bună.

Hoinărea către magazinul lui Tanaka prin hărmălaia şi aglomeraţia de pe Sheba Lane. Un japonez bondoc într-un maiou alb şi pantaloni scurţi se apleca să ia nişte mătăsuri din vitrină. Trăsăturile altă dată regulate ale lui Hanaguchi erau acum oribil desfigurate. O cicatrice mare îi traversa nasul şi cobora pe obraz, iar pielea de deasupra unui ochi era de un roz murdar, ca ceara topită.

— Ce cauţi aici? se răsti Hanaguchi.

Vocea îi suna ca horcăitul unei gâşte. Acum koepangerii şi malaiezii, de fapt chiar şi băştinaşii, râdeau de el pe la spate.

— Vroiam să te văd.

— Pentru ce?

— Vrei să fi chit cu Simeon Espada?

Hanaguchi strânse flegma care-l sufoca şi o scuipă în rigolă:

— Mai bine vino înăuntru. Vorbim acolo.

Huey aşteptă în birouaşul din spate până când Hanaguchi închise magazinul. Câteva minute mai târziu, acesta împinse perdeaua cu mărgele şi veni să se aşeze. Sfântă Fecioară, Simeon îl aranjase bine de tot! Huey se uită fix la cicatricea roz, lividă, de pe faţa celuilalt:

— N-o să te mai scufunzi?

Hanaguchi se aplecă în faţă şi figura lui oribilă ajunse la câţiva inci de a lui Huey Fong.

— Prietenu’ tău mi-a făcut asta. Nas zdrobit, obraji zdrobiţi, tot zdrobit înăuntru. Doctor zis la mine — tu terminat. Dar am încercat doar o dată. La un stânjen simţit că crap, ca pepene. Aşa că nu mai scufund. Trebuie lucrat aici magazin.

— Vrei să fiţi chit? şopti Huey.

Ochii lui Hanaguchi se îngustaseră.

— De ce venit aici, manilezule?

— Am motivele mele.

— Tu prieten cu el, nu?

Huey ridică din umeri.

— Poate da. Poate nu. Depinde de tine, japonezule. Vrei să-l vezi plătind pentru ce făcut la faţa ta, la viaţă ta?

— Cum?

— Eu scafandru principal pă Ilsa acu'. Simeon e număru' doi. Vreau oameni echipaj.

— Echipaj? făcu Hanaguchi dispreţuitor.

— Pă mare se întâmplă orice. Depinde de tine.

Hanaguchi se gândi la vorbele lui.

— Ce echipaj?

— Bucătar.

Hanaguchi sări în picioare:

— Bucătar?! Tu vrei la mine să fiu bucătar?!

De buza de jos îi atârna un scuipat.

— Păi, nu poţi să fi şef de echipaj, continuă Huey, încercând să-şi păstreze cumpătul. Se ridică în picioare — După cum spuneam, depinde dă tine, japonezule.

Se întoarse, gata de plecare. Era o cacialma, fiindcă era disperat, dar avu efectul scontat. Hanaguchi îl apucă de braţ. Huey privea avalanşa de emoţii pe faţa celuilalt.

— Cum? zise în cele din urmă Hanaguchi.

— O să-ţi spun. Pă mare.

— Să fie încet.

— Încet, repede, mie nu-mi pasă.

— Bucătar?

— Lisa pleacă dimineaţă.

Hanaguchi arăta ca un om care tocmai luase otravă.

— Aş fi fost scafandru principal sezonu' acesta dacă nu era manilezu'.

— Putem să ne uităm amândoi cum moare, promise Huey.

Ieşi afară, în soarele strălucitor de martie. Aproape că simţea deja banii în buzunar.

34

Pământul roşu era gol. Nu trecuse nici măcar destul timp ca să pună pisania. După-amiaza promitea să fie din nou ploioasă, departe deasupra oceanului fulgerele sclipeau în spatele norilor cenuşii ca ardezia. Se apropia una dintre ultimele furtuni ale sezonului, în curând Sezonul Ploilor avea să se încheie, vasele aveau să plece iar pe mare lăsând oraşul tăcut, pustiu, şi pe Kate pradă tristeţii.

— Mă strângi prea tare, se văită Jamie.

— Îmi pare rău, Jamie — murmură Kate, revenind în prezent şi strângând mai puţin mânuţa băiatului.

Deci până la urmă Cameron o păţise, temperamentul lui binecunoscut îl dusese către ce-i mai rău. Temperamentul şi setea de răzbunare.

— Bunicul e-acolo jos? întrebă Jamie.

— Da, dragul meu, este.

— Nu-l doare?

— Nu mai poate să simtă durerea, scumpule. Ţi-am spus, sufletul lui s-a dus în cer, la îngeri.

Era ultimul loc în care se aştepta să-l vadă pe tatăl ei. Fără îndoială că locul celălalt, cel fierbinte, era exact pentru cei de teapa lui Flynn. Acolo va fi binevenit şi se va simţi mult mai bine, jucând biliard cu diavolul şi căutând o cale ca să-l înşele la bani.

— Cum poate să fie şi aici şi-n cer? întrebă Jamie.

— Pur şi simplu e, răspunse Kate iritată.

Tot nu putea să conceapă ce făcuse Cameron! Cum a putut vreodată să aibă încredere într-un asemenea om? Acum inima i se împietrise, era plină de răceală, doar Jamie o mai făcea să simtă că e vie. Blestemat să fie Cameron McKenzie, blestemaţi fie toţi bărbaţii!

— Şi atunci care parte din bunicu’ e aici jos? insistă Jamie.

— Corpul e-aici, Jamie, iar sufletul e în cer.

— Ce e sufletul?

Ah, numai fiul ei putea să pună o asemenea întrebare. Şi cum să-i răspundă? Ce să-i spună lui şi ce să-şi spună în sinea ei? Ce simţise pentru Cameron, ce simţea acum pentru Jamie, ceva ce nu putea fi atins sau văzut, nu putea fi nici măcar explicat, cam asta credea ea că e sufletul.

— E acea parte din tine care nu îmbătrâneşte şi nu moare niciodată.

Jamie se încruntă la ea. Avea o minte logică, exact ca George, şi pe urmă avea doar şase ani. Cum putea el să înţeleagă ce e

sufletul? Unii dintre noi, se gândi Kate, trăiesc o viaţă întreagă fără să afle. Unii, ca George sau ca Flynn, nu se gândesc niciodată la el.

Dar Cameron fusese o parte a sufletului ei; iată de ce mai întâi trădarea lui şi pe urmă asta, actul acesta de neconceput, îi distrusese însăşi esenţa spirituală. Când îi va veni rândul să moară o vor pune aici, în pământ, lângă tatăl ei, dar în clipa de faţă simţea că în pământul noroios şi greu nu va mai rămâne destul nici ca să se înalţe la cer, nici ca să coboare în iad.

35

Lugherele pluteau rapid spre Entrance Point, întrecându-se unul cu celălalt pentru onoarea de a conduce flota. Simeon stătea la pupa Ilsei şi se uita cum bungalourile albe din Broome dispăreau în spatele tufelor de mangrove.

Tot se mai întreba dacă luase decizia corectă. Fusese pe punctul de a se preda Sergentului Clarke dar Huey Fong îl convinsese să n-o facă.

— Tu eşti nebun! N-o să spânzure un şef alb! Îţi pui capu'n laţ pă nimic!

Şi dacă Huey greşea? Cum putea să-l lase pe McKenzie să moară? Îi datora viaţa; era destul că avea pe conştiinţă moartea unui om, n-ar avea o clipă de linişte tot restul vieţii dacă l-ar lăsa pe McKenzie să plătească pentru ceva ce n-a făcut.

Perla aia nu-i adusese decât disperare. De ce-a trebuit Flynn să moară?! Anna îi sfâşiase inima, iar acum fantoma lui Flynn îi apărea la fiecare pas. Cu gândul la ea degetele i se încleştaseră pe velatură. Ar vrea s-o distrugă tot aşa cum l-a distrus ea.

„Nu eşti alb. Nu fi aşa de prost, n-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu tine."

Se hotărî. Ar trebui să mărturisească totul. Oricum viaţa nu-i aparţine, e a şefului alb, a lui McKenzie. O să spună tuturor cum fusese un accident, că făcuse totul pentru Anna şi când îl vor spânzura, ei îi va părea rău.

Auzi clinchetul tigăilor şi îşi puse capul pe tambuchiul murdar. Hanaguchi îşi făcea de lucru cu tigăile şi castroanele lui.

— Deci până la urmă ai găsit ceva la care eşti bun!

Hanaguchi nu răspunse. Aiii, ce căldură era înăuntru!

Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu dosul palmei şi aprinse plita

cu lemn de mangrovă. Îl ignoră pe kichibu manilez.

— Ţi-e prea frică să te scufunzi, ha? insistă Simeon.

Hanaguchi zări pe tambuchi un cuţit cu mâner de os. Tare-ar fi vrut să-l vâre în măruntaiele manilezului.

— Nu pot să scufund deloc.

— Ai o voce de raţă.

Hanaguchi lăsă capul în jos, ca un bucătar ascultător.

— Da, şefu'.

Simeon era dezamăgit. Sperase că micuţul japonez îi va oferi scuza de-al azvârli în apă, aşa cum făcuseră prietenii lui Hanaguchi cu un koepanger în sezonul trecut. Poate că asta l-ar mai fi înveselit. Dar se părea că bătaia pe care i-o dăduse îl cam tâmpise pe japonez.

După ce Simeon plecă, Hanaguchi înălţă cuţitul şi-l azvârli în peretele de lemn. Nu ştia dacă va mai putea aştepta câteva zile în plus moartea manilezului.

* * *

Rosie privi de la fereastra ei din Hotel Continental către cocioabele din Chinatown. Puse o mână pe burtă.

Fusese la tribunal în fiecare zi, ştia că dragul de Cameron va fi condamnat dacă nu-i sare cineva în ajutor. Cu siguranţă nu făcuse fapta de care era acuzat, ştia cel puţin atâta despre el. Dacă el afirma că e nevinovat asta era destul pentru ea.

Ştia că el n-o iubeşte. Adevărul i se citea în ochi. Nu-şi făcea nici o iluzie cu asta. Dar era un om bun, chiar dacă nemernica aia fandosită de Kate Niland nu putea să vadă asta, iar ea, Rosie, nu-l va lăsa să moară.

36

— Puteţi, vă rog, să vă declaraţi numele către juriu?

— Rosemary Kathleen Thompson.

Barrington îşi potrivi roba.

— Ocupaţia?

— Lucrez la bar, domnule.

Barrington strâmbă din nas de parcă ar fi simţit mirosul de hamei fermentat.

— Şi unde locuiţi, domnişoară Thompson?

— La Conti — la Hotel Continental.

— La Hotel Continental.

Barrington îşi aranjă notiţele de pe masă, din faţa lui.

— La hotel, repetă el cu un zâmbet rece. Ei bine, domnişoară Thompson, afirmaţi în declaraţie că eraţi cu acuzatul, domnul McKenzie, în noaptea de trei ianuarie.

— Aşa e, domnule.

— Dar crima s-a comis în noaptea următoare. Pe patru.

Rosie păru tulburată. Se uită în sus către judecător.

— Păi, în noaptea în care a fost omorât domnul Flynn, domnule. Nu-mi amintesc exact data.

— Nu vă amintiţi când aţi fost acolo.

— Nu-mi amintesc data. Dar era în noaptea când a fost omorât bietul domn Flynn.

Whitehouse sări în picioare:

— Obiecţie, Onorată Instanţă. În declaraţie, martora a afirmat clar că era cu pârâtul în noaptea crimei. Prietenul nostru iscusit hărţuieşte martora.

— Se acceptă.

Barrington făcu o plecăciune către judecător:

— Scuzele mele către curte.

Dar obţinuse ceea ce dorise.

— Ce făceaţi pe Roebuck, domnişoară Thompson?

Rosie îşi privi mâinile:

— Am explicat deja asta în instanţă, domnule.

Barrington frunzări din nou hârtiile de parcă şi-ar fi verificat notiţele despre examinarea martorei de către Whitehouse.

— Ah, da, îmi cer scuze. Aţi declarat că aveaţi relaţii intime cu acuzatul. — Făcu o pauză şi se uită către juriu. — Cu câţi bărbaţi sunteţi în relaţii intime, domnişoară Thompson?

În sală se auziră murmure. Whitehouse se ridică:

— Obiecţie, Onorată Instanţă.

Judecătorul miji ochii la Barrington pe deasupra ochelarilor de parcă ar fi încercat să vadă printr-o ceaţă groasă:

— Domnule Barrington?!

— Intenţionez să demonstrez, Onorată Instanţă, că martora nu este o persoană de bună credinţă.

— Moralitatea fetei nu are nici o relevanţă în acest caz! ţipă Whitehouse.

Judecătorul îşi notă repede ceva:

— Continuaţi cu grijă, domnule Barrington.

Whitehouse se uită chiorâş la Barrington, apoi se cufundă în scaun, ale cărui picioare alunecară cu zgomot pe podeaua de lemn.

— Mulţumesc, Onorată Instanţă, zise Barrington.

Îşi întoarse atenţia asupra martorei:

— Domnişoară Thompson, e adevărat că sunteţi însărcinată?

Rosie se uită disperată către Whitehouse.

— Domnişoară Thompson? Sunteţi sau nu însărcinată?

— Da.

Deodată, în sala de tribunal se făcu foarte linişte. Rosie număra cercurile pe care le trasau lent palele ventilatorului de deasupra. Unu-doi-trei-patru… se uită spre juraţi. Doi dintre bărbaţi urcaseră în camera ei de deasupra barului, în Hotel Continental.

— Cine este tatăl copilului?

Rosie nu răspunse.

— Este acuzatul?

— Nu, făcu repede Rosie, Nu este co…

— Atunci cine este tatăl, domnişoară Thompson?

Simţi inima bătându-i în piept zgomotos.

— Îmi pare rău domnişoară Thompson, vreţi să repet întrebarea?

— Nu ştiu.

— Poftim?! Nu v-am auzit.

— Am spus că nu ştiu!

Un „luate-ar naiba” nerostit se ghicea la sfârşitul propoziţiei.

— Nu ştiţi…

Barrington îşi consultă din nou notiţele, de parcă l-ar fi încurcat deoarece conţineau complicate calcule matematice.

— Înţeleg — îşi arcui buzele — De ce nu ştiţi, domnişoară Thompson?

„Oh, Doamne,” se gândi ea „nu i-am făcut decât mai rău lui Cam!”

— Nu e adevărat că acuzatul este tatăl copilului şi că aţi face orice vă stă în putinţă ca să încercaţi să-l protejaţi?

— Nu el este tatăl.

— Atunci cine este, domnişoară Thompson?

Rosie se uita la Cameron. El strângea atât de tare barele boxei încât încheieturile i se albiseră.

— Domnişoară Thompson, este sau nu adevărat că practicaţi prostituţia de când aţi venit în Broome?

Rosie încuviinţă în tăcere.

— Vă rog să răspundeţi cu da sau nu.

— Da.

— Ştiţi că este ilegal să vă angajaţi în aceste relaţii pentru satisfacţii băneşti?

— ...Da.

Barrington îşi răscoli iar hârtiile.

— Spuneţi că întreţineaţi relaţii intime cu acuzatul, domnişoară Thompson. Ar fi corect dacă aş afirma că sunteţi îndrăgostită de el?

Rosie se uită la Cameron. El clătină din cap.

— Da, răspunse ea.

— Vă rog, vorbiţi mai tare.

— Da!

— Pot să vă atrag atenţia că o tânără capabilă să-şi „ofere” corpul e capabilă să-şi ofere de bunăvoie mărturia pentru cineva de care crede că e îndrăgostită?

Rosie închise ochii. Îşi dădea seama de enormitatea greşelii ei. Încercând să-l salveze pe Cam, nu făcuse decât să-i sape mormântul.

După ce ea părăsi boxa martorilor, Cam se uită la membrii juriului. Putea uşor să le citească expresia feţei. Mai rămăsese un singur om în Broome care ştia că nu el îl omorâse pe Patrick Flynn; era omul pe care-l văzuse fugind de lângă cadavrul lui Flynn în noaptea aceea, pe plajă.

Rosie păşi cât de demnă reuşi pe lângă spectatorii tăcuţi. Ochii bărbaţilor erau îndreptaţi în altă parte, unii din jenă, alţii din conştiinţa vinovăţiei. Femeile o priveau de sus, cu ochii arzând de ură sau dispreţ.

„Oh, Rosie,” gândi Cameron „nu meritai asta.”

37

Peste Condon Banks venise dimineaţa. De pe Ilsa se ridica un fuior de fum, iar găleţile erau aruncate în apa sidefie ca să adune apă pentru spălatul de dimineaţă al echipajului. Koepangeri şi malaiezi în saronguri sporovăiau cu voci melodioase în timp ce-şi beau cafeaua.

Simeon stătea rezemat de balustradă şi fuma ultima ţigară înainte să-şi pună costumul de scafandru. Hanaguchi se apropie

atent în mână cu o cană de cafea.

— Poftim, şefu'.

Simeon îi dădu peste mână, azvârlind pe jos cana. Ea se rostogoli pe punte oprindu-se într-o grămadă de scoici nedeschise.

— Ia-o de-aici!

Hanaguchi înjură pe înfundate, ştergându-şi pe pantaloni mâna friptă cu cafea.

— Mâncarea-i de căcat! Cafeaua ta-i de căcat!

Hanaguchi făcu o plecăciune şi bătu în retragere.

— Da, şefu'.

Oamenii din echipaj ascultară schimbul de replici, ridicară din umeri şi se întoarseră la lucru. Se ştia ce temperament oribil au scafandrii când lucrează. Majoritatea aveau permanent „reumatism" — cazuri uşoare dar cronice de blocaje articulare. Le dădeau dureri teribile în umeri şi migrene constante care adesea îi ţineau toată noaptea treji. De obicei, durerea nu ceda până când nu coborau iar în ocean. N-aveai ce să faci, doar să stai deoparte de scafandru şi să-ţi vezi de muncă.

Tenderii verificară colacii de funie de manila pentru parâma de siguranţă a scafandrului şi furtunul roşu de cauciuc ce reprezenta alimentarea lui cu aer. Simeon intră în costumul de scafandru şi se aşeză pe taburet alături de catargul principal ca să aştepte ca lugherul să intre sub vânt. După ce-şi termină ţigara, stinse chiştocul şi-l aruncă în scurgere. Ar mai fi vrut una rău de tot dar mai era puţin până la scufundare.

Nu dormise în noaptea trecută dar nu din cauza „reumatismului". Fantoma şefului alb îl vizitase iar. Chiar şi acum, dacă închidea ochii, o putea vedea. Aşa, mort, faţa lui Flynn era cenuşie, iar oasele albe ale craniului sclipeau în masa lipicioasă de păr încâlcit şi însângerat. Flynn bântuise pe lângă priciul lui toată noaptea.

În curând, fantoma lui va avea o tovarăşă, a şefului alb McKenzie. Cu o după-amiază în urmă, goeleta lui Niland, Ada, le adusese provizii şi „cuierele de bază" — ţigări şi băutură. Ada le mai adusese şi veşti din Broome — Cameron fusese găsit vinovat. Urma să fie îmbarcat pe următorul vapor şi spânzurat în închisoarea Fremantle.

Şeful cel alb se scufundase fără costum la patru stânjeni cu o funie ca să-i salveze viaţa. Nu putea să-l lase să moară.

Wes, gol cu excepţia unei perechi de pantaloni scurţi din

bumbac, se învârtea pe punte:

— Tremuri. Ai r'umatism acu' de dimineaţă?

— Sunt bine. Unde-i Huey Fong?

— O fi tot la priciu' lui. Crez că tu cobori primu'.

Briza se stabilizase, bătea dinspre est. Echipajul ridică funga şi zalele lanţului ancorei zornăiră şi gemură în timp ce Ilsa se aşeză sub vânt. Simeon ordonă echipajului să ridice vela principală şi trinca, iar koepangerii puseseră în funcţiune pompa de aer. Lisa îşi începu întoarcerea ca să se plaseze în direcţia vântului către extremitatea zonei de scoici unde fuseseră cu o zi înainte. Soarele se ridica deja deasupra stâncilor roşii aflate de-a lungul Plajei de Optzeci de Mile. Simeon coborî pe scara de frânghie. Faţa corsetului era lipită de balustradă.

Wes îi legă greutăţile la costum şi apoi îi prinse în şuruburi casca grea, înverzită de apa oceanului. Verifică parâma şi furtunul şi apoi se duse la găleata cu apă care stătea în mijlocul punţii. Scoase din ea vizorul căştii, îl uscă şi îl prinse la locul lui. Bătu cu degetul în sticlă şi încuviinţă.

Hanaguchi se uită la Simeon care pluti câteva clipe la suprafaţă şi apoi se scufundă într-o spumă de bule. Rânji. Într-o oră, cu puţin noroc doar în câteva minute, Simeon va fi mort. De-o moarte oribilă. Îşi atinse cicatricea care cobora şerpuind peste nas şi obraz. Da, o moarte oribilă era exact ce merita.

Se întoarse în cambuză şi aşteptă ca primele ţipete de pe punte să-i dea de ştire despre începutul răzbunării lui.

* * *

Cameron privea prin spaţiul strâmt dintre gratiile ferestrei cum se ridică luna deasupra mangrovelor. Era de-un roşu ruginiu, ca şi pământul din Kimberley. Lună însângerată o numeau prin partea locului. Se ridică din ce în ce mai sus pe cer, schimbându-şi culoarea din roz în argintiu până când ajunse deasupra golfului, rotundă ca o perlă.

Cam întâlnise moartea de multe ori în timpul experimentelor Marinei din lacurile scoţiene, apoi pe Dreadnought la Iutlanda şi în apele calde şi verzi ale terenurilor perlifere. Dar nu crezuse niciodată cu adevărat că-şi va găsi sfârşitul în mare şi iată că în cele din urmă se părea că avusese dreptate.

Nu de moarte se temea în clipa de faţă. Dar crezuse totdeauna că într-o zi va regla lucrurile cu Kate; chiar după ce

fusese arestat, sperase cel puţin s-o vadă încă o dată şi să-şi susţină nevinovăţia, să-i spună adio, să încerce să-şi găsească pacea. Dar el îi înşelase încrederea o dată şi se spune că încrederea e ca cinstea femeii; o poţi pierde doar o dată şi dispare pe veci.

Regreta ce i se întâmplase bietei Rosie şi că nu va putea vreodată să o răsplătească pentru ce încercase să facă pentru el. Se înşelau în privinţa ei bărbaţii aceia de la tribunal care o judecaseră aşa sever. După unele criterii putea părea o târfă dar era în acelaşi timp foarte inocentă.

În ceea ce-l privea, el îşi pierduse inocenţa când o trădase pe Kate Flynn. Şi acum se părea că nu va exista momentul răscumpărării vinei. Poate că oricum nu merita asta.

Şi mai era şi perla.

Va muri aşa cum a trăit, un om sărac. Jurase de când era un copil că va realiza ceva în viaţă, că se va ridica deasupra sorţii pe care Creatorul i-o rezervase în mahalalele din Glasgow. I-ar fi trebuit doar o perlă minunată ca să-şi schimbe soarta.

O lună ca o perlă picura argint printre zăbrele, iar el o cuprinse în palmă gândindu-se c-ar putea s-o atingă. Atât de departe şi-atât de aproape. Îşi retrase mâna, era goală, dar lumina ei fantomatică îl chema ca o promisiune încă neîndeplinită.

38

Simeon semnaliză că a atins fundul, îşi ajustă supapa de admisie a aerului în funcţie de presiunea apei şi bulele se ridicară, bolborosind prin cască pe lângă urechea sa dreaptă. Singurul sunet pe care-l mai auzea era ţăcănitul ritmic şi liniştitor al pompei de aer la zece stânjeni deasupra lui, pe punea vasului Ilsa.

Era pe un teren plat plin de alge de mare şi altă vegetaţie care se ondula în ritmul mareei verzi. Merse încet înainte ridicând cu botul ghetelor strălucitoare norişori de nisip. O stâncă acoperită de corali luci stins în ceaţă în faţa lui, punctată de roşul aprins şi galbenul plantelor de mare elastice.

O broască ţestoasă trecu repede pe lângă el la zece iarzi distanţă cu gâtul cel lung întins, întorcându-l la stânga şi la dreapta. O urma silueta cenuşie şi suplă a unui rechin-tigru care

încerca să muşte înotătoarele broaştei exact ca un ogar care fugăreşte un iepure. Simeon nu văzu rechinul. Localizase strălucirea înşelătoare, stinsă, a sidefului într-o scoică de pe stâncă şi se îndrepta greoi într-acolo.

Deodată se opri alarmat. Din umbra de sub stâncă venea spre el ceva, ceva care aluneca pe sub o muchie. La început crezu că e un peşte mare, poate un grouper. Dar apoi văzu părul argintiu plutind ca într-un vis odată cu clătinarea apei şi ochii care luminau prin apa tulbure.

„Flynn” murmură Simeon; ecoul vocii lui în casca de cupru i se păru sonor ca într-o catedrală. Flynn zâmbea, iar pe dinţi avea sânge. Simeon ştia că e imposibil, fiindcă apa ar fi trebuit să-l dizolve, dar cumva sângele rămânea acolo, curgându-i pe faţă. Era îmbrăcat în costumul alb de olandă pe care-l purtase în noaptea aceea, pe plajă, şi ţinea în mână o batistă mare.

Simeon vru să-i semnalizeze lui Wes cu parâma de siguranţă: „Ridicaţi-mă repede!” Dar îşi veni în fire. „Nu intra în panică, e doar imaginaţia ta. Închide ochii şi va dispărea!” Simeon ştia ce efecte are presiunea apei asupra minţii. Nu văzuse el zeci de alţi scafandri, malaiezi şi manilezi ca şi el, care veneau din adâncuri cu ochii larg deschişi, bâiguind ceva despre fantomele din ocean şi despre monştri cu ochi verzi?

Dar când deschise din nou ochii, Flynn era tot acolo, plutind în faţa lui. Se oprise şi despăturea batista. Flynn luă obiectul pe care-l ascunsese acolo şi îl ridică, legănându-l cu mâna stângă. Un laţ. Desigur, era imposibil, totuşi îl auzi vorbind: „Iată-ţi plata pentru perlă, băiete!”

Simeon închise ochii strâns. Doar o fantomă. Nu e real. Când deschise iar ochii, Flynn dispăruse. Fusese înlocuit de ceva mult mai groaznic. Era rechinul-tigru, cu desenul specific vizibil clar din lateral. Înota încet către el, iar botul lui scurt, bont, ieşea în relief ca al unui câine care îşi adulmecă hrana, carne crudă. Gura ca o seceră lăsa la vedere şirurile de dinţi ascuţiţi şi tăioşi ca nişte lame.

Simeon ieşi din amorţeală. Întinse braţul către rechin şi trase înapoi manşeta costumului, eliberând în apă un roi de bule. O făcuse de nenumărate ori când întâlnea peşti prea curioşi. Rechinii erau de fapt laşi, iar tactica asta nu dăduse niciodată greş înainte, îi speriase de fiecare dată.

Rechinul se întoarse ca să plece. Dar apoi, spre groaza lui Simeon, se întoarse şi începu din nou să-i dea târcoale, din ce în

ce mai aproape. El eliberă încă un şuvoi de bule în apă. Rechinul se întoarse dar după o clipă reveni, şi mai curios. Simeon ştia că rechinul nu-l va ataca imediat, că va fi neliniştit de forma lui ameninţătoare şi misterioasele lui bule. Dar va ajunge ca unul dintre dinţii lui să-i sfâşie cât de puţin costumul şi apa va năvăli înăuntru, iar el se va îneca în câteva secunde. Trebuia să iasă la suprafaţă.

Simeon se aplecă şi răscoli nisipul, iar mâna i se încleştă recunoscătoare pe o piatră mare. Apoi apucă parâma de salvare cu toată puterea şi dădu semnalul: Ridicaţi până când vi se rup oasele! Se uită încă o dată în jur după rechin şi fu asurzit de propriile ţipete. Fălcile rechinului se deschiseseră ca o balama şi dincolo de ele Simeon zărise branhiile de-un roşu sângeriu.

Fălcile rechinului se încleştaseră în jurul căştii de cupru. Sfântă Fecioară! Era ca şi cum ar fi fost prins în interiorul unui clopot de catedrală pe care cineva l-ar fi lovit cu un baros. Simţea că timpanele i-au fost străpunse de zeci de ace înroşite. Sfântă Fecioară! Nu se mai putea gândi decât cum să iasă mai repede din apă. Rechinul era trimis de diavol.

Wes şi echipajul începuseră să-l ridice cu parâma de salvare. Privi în sus. Douăzeci de stânjeni. Carena de aramă a Ilsei părea aşa de îndepărtată, la fel de neatins ca luna. Deschise larg supapa de aer de pe cască. Aerul care năvălea în costum îl va ajuta să ajungă mai repede la suprafaţă.

În timp ce era smucit în sus prin apă, rechinul începu să-l urmărească. Simeon simţi cum urina caldă îi alunecă pe picior în jos în întunericul costumului. N-o să reuşească să se salveze! Rechinul se repezi iar înainte. Disperat, Simeon îl lovi cu piciorul, iar cizma lui grea îi atinse nasul. Rechinul se roti, furios şi nedumerit; câteva secunde, Simeon crezu că va pleca. Îşi înălţă capul în interiorul căştii cercetând atent apa tulbure, verzuie.

Dar îl văzu apropiindu-se din nou, o siluetă întunecată, aproape în afara câmpului său vizual, în spate şi la stânga. Privi în sus. Mai erau câţiva iarzi. Atât de aproape! Trageţi mai tare, blestemaţilor, trageţi mai tare! Rechinul se îndreptă în viteză către el. Simeon lansă piatra cea grea pe care o ţinuse în mâna dreaptă. Rechinul-tigru coti instinctiv şi o înfulecă.

Imediat, capul lui Simeon ieşi din apă, iar el putu să audă, chiar prin cască, ţipetele oamenilor din echipaj care încercau să sperie şi să gonească monstrul aruncând în apă obiecte şi lovind carena cu cănile de tablă şi cu harpoanele.

Fără voia lui, oceanul îl eliberă pe Simeon, ale cărui cizme ieşiră din apă şiroind. Era în siguranţă. Deodată, rechinul se ridică din apă cu fălcile căscate. Dinţii se închiseră ca o capcană de oţel şi Simeon crezu că şi-a pierdut piciorul. Ţipă şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Rechinul muşcă vârful cizmei de plumb a lui Simeon şi dispăru în adâncuri.

* * *

Junzo aduse două farfurii de slănină cu ouă din bucătărie şi puse una pe masă, în faţa lui George. Kate ridică mâna şi clătină din cap.

— Do’nşoara nu foame?

— Nu, mulţumesc, Junzo. Te rog, ia-o de-aici.

Junzo clătină capul şi se retrase la bucătărie.

— Eşti bine, draga mea?

— Da, mulţumesc, George. Doar că nu-mi e foame, asta-i tot.

— Abia dacă te atingi de mâncare în ultima vreme. Poate-ar trebui să te consulte doctorul Halloran.

— E din cauza căldurii.

— Ai slăbit foarte tare.

Kate aruncă şervetul pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita pentru mine!

George se încruntă. Nu-i plăcea ca Jamie să fie martor la asemenea scene la masă.

— Ţi-ai terminat porridge-ul? îl întrebă pe băiat.

Jamie împinse deoparte castronul gol:

— Îmi dai nişte ouă cu slănină?

— Nu în dimineaţa asta. Du-te afară să te joci.

— Dar mi-e încă foame!

Jamie se întoarse către mama lui căutând susţinere împotriva acestei nedreptăţi:

— Vreau nişte ouă cu slănină, mor de foame.

— Du-te să te joci! repetă George.

— După ce-o să mor de foame o să vă pară rău, bombăni Jamie.

Ieşi în fugă din casă, trântind uşa de plasă. George oftă:

— Băiatul acesta nu poate fi strunit.

— E un băieţel normal.

— Îşi exprimă prea des opinia — George se şterse la gură cu

un şerveţel de olandă şi puse jos cuţitul şi furculiţa — Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să discut asta.

— E treaba cu McKenzie, nu-i aşa?!

— Ce vrei de la mine? L-am iubit pe bărbatul ăsta.

George îşi încleştă pumnii pe sub masă. Doamne Dumnezeule, măcar de-ar avea decenţa să ţină asemenea lucruri pentru sine!

— De la verdict încoace, ai un aer de parcă s-ar fi dublat peste noapte preţul scoicilor, zise Kate. Nu te aştepta să-ţi împărtăşesc triumful.

— Am făcut pentru el tot ce-am putut.

— Sunt sigură că ţi-e recunoscător pentru asta.

Tonul ei batjocoritorii înfurie. Se întinse peste masă şi o prinse de încheietură. Ea încercă să-şi tragă mâna dar forţa lui o surprinse.

— Ce vrei de la mine? Ţi-am dat totul! Am făcut din tine o regină după ce el te-a lăsat în mocirlă! Aşa mă răsplăteşti?

— Lasă-mă în pace, George.

— Mă denigrezi şi mă critici pentru orice greşeală măruntă, îmi refuzi drepturile conjugale…

Kate sări în picioare dar el o reţinu.

— Ei?!

Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Totdeauna fusese atât de distant, lipsit de patimă faţă de orice. Acum, privind în ochii blânzi cu irizări cenuşii, ea înţelese că nu-l poate de fapt urî, nu cu adevărat. Dacă ura pe cineva, atunci se ura pe sine:

— Regret.

— Regreţi?

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine. Am fost egoistă, a fost o greşeală.

El îi eliberă mâna. Mânia lui dispăru la fel de repede cum apăruse. Îşi scoase ceasul din buzunarul de la piept şi se ridică:

— Trebuie să plec. O să întârzii la birou. Junzo!

Intră în birou să-şi ia servieta. Strigă din nou „Junzo!” şi se îndreptă către uşă. O sărută pe frunte:

— Ne vedem la prânz.

Coborî treptele verandei către Buick. Junzo era deja la datorie, întorcând manivela ca să ambaleze motorul. George aruncă o privire către verandă şi-l văzu pe Jamie dând înapoi lui Liddy prin fereastra de la bucătărie, o farfurie pătată cu gălbenuş de ou.

Se părea că toţi îşi puseseră în minte să-l sfideze. Ei, pe

drumul spre birou o să se oprească la închisoare să-i spună la revedere lui McKenzie. Asta o să-l mai înveselească.

* * *

Două ore Simeon zăcu la el pe prici plângând în hohote, ca un copil. Rechinul îi luase cu el o cizmă de plumb dar el nu era nici măcar zgâriat. Rechinul-tigru continua să dea târcoale Ilsei, corpul lui întunecat se zărea prin apa albastră şi cristalină de la pupa. În ziua aceea nu se mai putea scufunda.

Wes luă din cambuză o cană cu cafea neagră şi fierbinte şi coborî pe tambuchi. Simeon stătea culcat pe o parte, făcut covrig, cu genunchii strânşi la piept. Wes îi întinse cana de cafea. Ochii lui Simeon sclipiră:

— Domnu' Flynn?

Wes se încruntă:

— Sunt eu, Wes.

— Wes?

— Da' rechinu' acela te-a zăpăcit bine, ha?! Uite, bea asta, o să fie mai bine.

Simeon clătină din cap:

— N-a fost rechin. A fost Flynn. N-o să mă lase vreodată în pace, aşa cred.

— Ce tot vorbeşti?! Iiii-suse!

— L-am văzut, Wes. Rechinu' acela-l are pă Flynn în el!

— Poate te-ai scufundat prea mult, băiete.

— A venit direct spre mine. Cum n-am mai văzut vreun rechin înainte.

Wes puse cafeaua jos şi se apropie mai mult:

— Ţ-ai verificat costumu' 'nainte dă scufundare, mmm?

Simeon făcu semn că nu.

— Era pete pă costum. Mie mi se păru sânge.

— Flynn?

— Ia mai taci cu Flynn ăsta! Îţi zisei că era pete dă sânge, zău aşa! Poate cineva ţi-a pus sânge de broască ţestoasă pă costum.

Sânge de broască ţestoasă! Doar un strop picurat în apă era de ajuns ca să înnebunească un rechin. În după-amiaza precedentă echipajul văzuse o broască ţestoasă în apă. Trei dintre koepangeri săriseră peste bord şi o capturaseră. O gătiseră şi o mâncaseră la cină.

— Hanaguchi! şopti Simeon.

— Poate.

— Îl omor!

Wes îl apucă de umeri şi-l ţinu nemişcat peste prici.

— Dacă vrei să-l omori, treaba ta. Da' nu cât eşti pă vasu' acesta. Mai e patru japonezi în echipaj, noi nu vrem război.

— Îl omor! repetă Simeon.

— Poate-ar fi mai bine, băiete. Să vede treaba că nu are dă gând să te lase-n pace că i-ai nenorocit faţa. Da' pân'atunci mai bine-ai face pă nebunu'. Îi spun io lu' Huey Fong că mai bine te duci-napoi la Broome. S-a făcut?

Simeon încuviinţă. Malacu' avea dreptate.

— S-a făcut.

* * *

Huey se aşeză pe vine la uşa cambuzei, şoptindu-i lui Hanaguchi:

— Wes a văzut petele dă sânge pă costum!

— Ce dovezi are?

— Trebuie găsită altă cale! Poate Simeon nu se mai scufundă.

— Ajută-mă.

Huey privi în jur să verifice că nici unul dintre membrii echipajului nu trage cu urechea dar toţi erau prea ocupaţi să supravegheze rechinul, care apăruse din nou la tribord.

— E bătălia ta, japonezule. N-am nici o legătură.

Hanaguchi înălţă cuţitul cu mâner de os, acelaşi pe care-l folosise cu o seară înainte ca să taie ţestoasa. Îl puse sub nasul lui Huey:

— Tu o să mă ajuţi! Sau poate urmezi!

— Mai bine te atârn în spatele vasului cum i-au făcut prietenii tăi la koepangeru' acela!

— N-o să îndrăzneşti!

Huey ştia că japonezul avea dreptate. Ar fi fost o răzmeriţă fiindcă la bord mai erau încă patru japonezi.

— Ajută-mă, manilezule!

Wes ieşi din tambuchi, iar Huey se depărta de cambuză. Iiisuse! O ceartă între Hanaguchi şi Espada era una dar dacă şi căpitanu' era implicat, Dumnezeu să-i ajute pă toţi.

Wes îşi aminti ce spusese Simeon dinspre Flynn, îşi atinse amuleta de la gât şi făcu semnul care goneşte piaza rea.

39

Simeon stătea întins pe prici, aşteptând răsăritul. Era o tăcere de moarte, se auzea doar scârţâitul parâmelor şi foşnetul valurilor care lovea carena. Auzi lipăit de paşi pe puntea de deasupra în timp ce se schimba marinarul de cart. Simeon era ameţit din cauza epuizării dar se lupta ca să nu adoarmă. De câte ori închidea ochii, îi apărea înainte fantoma lui Flynn.

Huey Fong se zvârcolea neîncetat prin somn, scrâşnind din dinţi. „Reumatismul" scufundătorilor. Simeon suferise şi el destul de asta. În cele din urmă, îl auzi pe Huey coborând pe prici şi străbătând încăperea. Simţi pe faţă răsuflarea fierbinte a celuilalt.

— Simeon? Dormi?

— Ce e?

— Nu pot să dorm. Mă doare groaznic.

— Ai încercat cu ulei de cajeput?

— Nu m-ajută nimic. Trebui' să-mi pun costumu' şi să cobor. Ajută-mă.

Simeon se sculă şi îşi puse un sarong în jurul taliei. Huey era într-o stare proastă. Trebui să-l susţină ca să poată ajunge până la uşa tambuchiului.

Puntea era poleită cu argint de lună în al treilea pătrar. Când Simeon păşi afară din tambuchi, sesiză o mişcare în spatele lui. Se întoarse ridicând instinctiv un braţ ca să-şi protejeze capul. Cavila de matisit îi căzu pe antebraţ, rupându-l ca pe un băţ uscat. El ţipă din cauza durerii atroce şi căzu înapoi printre colacii de parâmă. În ciuda durerii, continuă să se rostogolească. Fierul cel greu coborî din nou, despicând lemnul punţii la numai câţiva inci de ţeasta lui şi se înţepeni acolo.

Îl strigă pe Huey în ajutor dar aşa-zisul prieten îi trase la spate braţul lovit. Simeon simţi bucăţile zimţate de os trosnind şi aproape leşină. Prin valul de durere, văzu în lumina lunii faţa lui Hanaguchi deasupra lui. Hanaguchi reuşise să desprindă cavila din lemnul punţii şi o ridicase deasupra capului. „Sfântă Fecioară!" gândi Simeon. Avea să moară.

* * *

— Cameron, ai un musafir.

Uşa se dădu de perete, iar Sergentul Clarke îl pofti în celulă pe George Niland. Cameron stătea întins pe pat cu mâinile la ceafă.

— Nu vreau să-l văd, mulţumesc, domnule Sergent.

George se întoarse către Clarke:

— Suntem prieteni vechi, Sergent. Vreau să am ocazia să-mi iau la revedere.

— Vrea să aibă ocazia să triumfe, zise Cameron. Domnule Sergent, v-aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa amândoi în pace.

— Înţeleg că eşti amărât. Dar eu am făcut tot ce-am putut. Trebuie să dai vina doar pe tine însuţi.

— Scoateţi-l de-aici, domnule Sergent.

Clarke ezită. Îl atinse pe George pe umăr:

— Dacă nu vă supăraţi, domnule…

— Şi nevastă-mea mi-a spus să-ţi transmit la revedere.

Cameron sări în picioare şi se repezi către el. Clarke se interpuse şi-l împinse înapoi pe Cameron pe pat, apoi îl scoase repede pe George pe uşă. Doar o clipă Cameron zări faţa lui George prin uşa deschisă a celulei, în spatele lui Clarke. Zâmbea batjocoritor.

— Nenorocitule! strigă Cameron; apoi se potoli ca să aştepte ca ultima lui zi în Broome să ia sfârşit.

* * *

Simeon se răsuci cu faţa către punte. Întinse înainte singurul braţ sănătos ca să atenueze căderea şi capul i se izbi de parapet, ceea ce-l făcu să ameţească. Auzi un urlet de furie şi văzu cum o umbră uriaşă îl aruncă pe Huey Fong cu capul înainte în găurile de drenaj.

Wes!

Japonezul mai avea încă în mâini cavila. Se dădu înapoi, lăsându-se în jos gata de luptă. Apoi o ridică deasupra capului şi o prăvăli asupra lui Wes. Simeon se azvârli înainte. Îl lovi pe japonez cu umărul în piept, dezechilibrându-l. Auzi cum drugul greu de fier loveşte puntea, apoi el şi Hanaguchi se loviră de parapet şi se rostogoliră peste el în apă.

Simeon ieşi la suprafaţă aproape sufocat. Îşi agită braţul drept, încercând să ajungă la Ilsa. Braţul stâng îi atârna inert în apă, ca un balast. Simţi mâna lui Hanaguchi înfiptă în beregata lui, sufocându-l, împingându-i capul în apă. Luptă cu disperare dar Hanaguchi îl ţinea bine din spate şi el avea două mâini

întregi cu care să apuce. Pieptul îi ardea. Apa îi năvăli în gură şi tot corpul începu să i se zvârcolească şi să se contorsioneze în timp ce începea să se sufoce. Făcu o ultimă încercare slabă de a rezista dar apoi urechile începură să-i vâjâie şi întunericul îi acoperi ochii. Durerea agonizantă din plămâni încetă, iar el zări dinţii însângeraţi ai lui Flynn rânjind şi rana care-i despica partea din spate a craniului.

Era imaginea morţii care se apropia.

* * *

Următorul lucru de care fu conştient — ceva se lovi de el ca un ciocan, azvârlindu-l afară din apă. Vroia să inhaleze aer în timp ce din nas şi din gură îi ţâşnea apă. Fundul carenei Ilsei era doar la câteva picioare distantă dar nu mai avea putere. Începu din nou să se scufunde în apă.

O mână uriaşă îl înşfacă trăgându-l către scara Ilsei. Alte mâini se întinseră către el, trăgându-l sus la bord. Încercă să ţipe când cineva îl apucă de braţul zdrobit dar din gâtlej nu-i ieşi nici un sunet, doar gâlgâitul cu care apa de mare venită din stomac îi ieşea pe beregată. Stătea întins pe punte ca un peşte scos din apă, sufocându-se, cu corpul scuturat de convulsii. Simţi cum cineva i se aşează pe spate încercând să-i pompeze afară apa. Nu vroia decât să moară. De ce nu vroia Flynn să-l lase să moară?

Wes îl împinse iar pe Simeon din spate şi manilezul vomită cam o jumătate de litru de apă de mare, apoi trase adânc aer în piept tremurând.

Wes merse la hubloul de la babord. Echipajul se uita ţintă la ceva care plutea în ocean sub lumina lunii. Arăta ca un braţ de om sau cel puţin ca o parte din el. Apoi ceva sparse luciul apei şi se auzi un zgomot, un horcăit, ca de porc la troacă şi obiectul care plutea a dispărut.

— Rechinul, mormăi unul dintre koepangeri, făcând semnul care păzeşte de piaza rea.

— Flynn, gemu Simeon; apoi leşină.

40

Huey Fong îşi spărsese capul, lovindu-se de cabestan. Zăcea

inconştient pe priciul lui cu sângele curgând de sub un bandaj gros. Wes era acum căpitan pe Ilsa. Fiindcă bucătarul murise, scufundătorul numărul doi era pe jumătate nebun şi infirm iar căpitanul grav rănit, n-aveau de ales, trebuiau să se întoarcă în port. Superstiţioşii malaiezi şi cei patru japonezi vroiau să coboare de pe lugher cât mai curând posibil. Corabia era bântuită de spirite malefice. Wes se îndoia că va mai putea fi cineva convins să navigheze din nou cu ea.

Huey deschise ochii. Se rostogoli pe o parte, iar Wes îi ţinu o găleată sub bărbie ca să vomite.

— Ar trebui să te omor acu', îi zise Simeon.

Wes îl împinse deoparte:

— Poate, da' n-o s-o faci.

Huey mârâi şi se uită la Wes.

— Unde-i japonezu'?

— Mort, băiete.

Huey ridică din umeri. Ei, slavă Domnului. Un cuţit mai puţin în spatele lui.

— Era nebun.

— Ai încercat să mă omori, făcu Simeon.

— Ce tot vorbeşti?

Simeon îl apucă cu braţul drept; stângul îl avea prins într-o atelă. Wes îl împinse înapoi.

„Madre de Dios!" gândi Huey. Ei, n-avea de gând să fie ţapul ispăşitor al şefului alb. Mai bine-ar încerca să iasă din asta oricum va putea.

— Îţi spun dacă juri să nu-mi faci rău, îi răspunse lui Simeon.

Simeon ezită:

— Jur.

— Pe viaţa mă-tii?

— Pe viaţa maică-mii.

De ce nu? Maică-sa era oricum moartă.

— Şefu' alb mare, Niland. M-a plătit.

Simeon se uită la el uluit:

— De ce?

— De unde să ştiu io de ce? Doar mi-a spus că vrea să nu te-ntorci.

Wes se întoarse către manilez:

— Ce vroia cu tine şefu' al mare, băiete?

— Nu ştiu. Minte.

— Ba-i adevărat!

Simeon scoase cuţitul:

— Lasă-mă să-l crestez un pic.

Wes îl prinse de încheietură şi strânse. Simeon scânci şi cuţitul căzu pe punte.

— Poate mai bine mergi pă punte, zise Wes. Ca să nu fie al naibii bucluc, pricepi?

Faţa lui Simeon se schimonosi de ură. Wes îl urmări îngrijorat. Tânărul manilez era ca un rechin rănit, imprevizibil şi periculos. Braţul rupt nu putea fi bine pus la loc până când ajungeau în Broome, iar durerea îl înnebunea. Wes îl împinse zicând:

— Sus.

Simeon scuipă şi dispăru în tambuchi. Wes luă cuţitul de pe jos şi-l băgă la centură:

— Da’ ce-a fost cu bucătaru’ acela japonez?

— A făcut-o din ură.

Huey simţi cum transpiră abundent. Singurul lucru pe care nu trebuie să i-l spună lui Simeon acum e că el i-a luat perla. Dacă-i spune, sigur e un om mort. Wes clătină capul:

— E-un loc special în iad pentru oamenii ca tine, băiete. O să te prăjească la foc mic.

* * *

Roebuck Bay sclipea parc-ar fi fost acoperit cu sidef. Către nord pantele blânde înverzite ale lui Gantheaume Point coborau lin până la mare. Către sud se întindea Dampier Creek, unde scheletul unei goelete abandonate putrezea printre mangrove, asemenea oaselor unui dinozaur preistoric. Pe deasupra se rotea paşnic un stol de pelicani.

Wes vâslea aşezat cu spatele către ţărmul sângeriu. Simeon stătea în faţa lui, cu braţul imobilizat, şoptindu-i povestea morţii lui Patrick Flynn. După ce sfârşi, Wes continuă să vâslească în tăcere, singurele sunete din jur fiind clinchetul vâslelor în rame şi clipocitul apei. Nu vroia să se gândească la moarte într-o dimineaţă aşa de liniştită şi de frumoasă.

— Nu ştiu, băiete, zise Wes în cele din urmă.

Se opinti, iar în vâsle iar muşchii de pe pieptul uriaş se conturau cu fiecare bătaie:

— Nu ştiu dacă acu’ te iubesc or’ te urăsc. O să-l salvezi pă căpitan da’ tot i-ai pus capu’n laţ.

— N-am vrut să cadă beleaua pe el.

Wes rămase tăcut câteva clipe ca să ia mâna de pe vâsle şi să atingă amuleta de la gât:

— Ei, io’s bucuros că nu-s bunu’ Dumnezeu.

— Îmi faci un hatâr?

— Poate.

— Huey Fong. Şi el să plătească.

Wes clătină din cap:

— Nu ştiu, băiete, poate-i crăp capu’ când am ocazia, da’ Wes e-un om iubitor, nu un ucigaş.

— Fă-o pentru mine, Wes.

— Ai de-ai tăi aici-n oraş, băiete. Lasă-i pă ei să facă ce-i de făcut.

Traseră barca la mal şi Simeon sări în apa care-i ajungea până la glezne. Wes clătină din cap. Nu-i decât un băieţandru. Expresia speriată de pe faţa lui e ca a unui copil care-a chiulit de la şcoală. Iii-suse! Dar îi sunase ceasul.

Simeon se întoarse către el:

— Ne mai vedem noi.

Wes încuviinţă tăcut. Ce putea să spună? Un om gata să se condamne singur la moarte n-avea nevoie de urări de baftă. Îl privi cum urcă desculţ dunele către oraş. Simeon se opri doar o dată să se uite lung la tabăra lui Lacey, sperând să o zărească măcar în treacăt, ultima dată, pe Anna. Apoi dispăru din vedere şi plecă să-l caute pe Sergentul Clarke.

41

Centaur, cu carena lui neagră, familiară şi coşul de fum albastru, era ancorat la capătul lungului debarcader. Tocmai venise din Singapore şi pleca peste o oră ca să prindă refluxul. Cu o zi în urmă ar fi trebuit să fie vasul care-l ducea pe Cameron spre moarte. Acum stătea pe debarcader în calitate de cetăţean liber. După mărturisirea lui Simeon, Guvernatorul emisese imediat documentul oficial de iertare.

Cameron se uita în mulţime pentru unica faţă pe care-şi dorea s-o vadă. Oamenii se uitau ţintă spre el, era deja o celebritate, oameni de toate felurile, oameni care îl tratau cu respect sau cu suspiciune, dar el ignora strigătele de felicitare la fel de uşor cum ignora privirile ostile ale celor care încă nu erau convinşi de nevinovăţia lui. Mulţimea — oficialităţi ale guvernului,

funcţionari, oameni de afaceri din industria perlelor, dintre care unul făcuse parte din juriul care-l condamnase la moarte — se împrăştie, lăsându-l să treacă.

— Rosie!

Femeia se întoarse.

— Am auzit că pleci, frumoaso.

— Cameron!

El se uită la cufărul ponosit de la picioarele ei.

— Nu pot rămâne aici. Urăsc locul acesta acum.

Se uitară lung unul la celălalt, fără să găsească cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău. Te-am dezamăgit, zise Rosie.

— Nu m-ai dezamăgit.

— La proces… Am încercat…

— Nu-nţeleg.

— Nu-nţelegi?!

— De ce mă bucur de afecţiunea ta? Nu cred c-o merit.

— Cam, eu…

— Rămâi aici cu mine.

— Cum?!

— Rămâi aici, Rosie. Nu fugi. Rămâi să locuieşti aici şi mărită-te cu mine.

Ea îl privi cu ochii mari, cu gura căscată de uimire. Vroia cu disperare să spună da. Dar cum ar fi putut el s-o iubească? Fusese târfa lui, el îi lăsase bani pe noptieră. Putea exista un singur motiv pentru această bruscă neaşteptată declaraţie de dragoste; era recunoştinţă, nu iubire. Ştia că de fapt n-o iubeşte sau cel puţin nu aşa cum o iubise pe nevasta lui Niland.

— Te iubesc, Cam. Tu ştii asta. Dar eu…

— Atunci mărită-te cu mine.

Trebuia să refuze. Era singurul lucru corect pentru amândoi. Totuşi, dacă el ar iubi-o măcar un pic, asta ar fi destul… Dădu din cap a încuviinţare.

El o ridică în braţe. Ea îi întoarse îmbrăţişarea urându-se în acelaşi timp pentru slăbiciune. Spera că nu-şi va regreta hotărârea.

* * *

Junzo se uita fix la farfuriile de pe masă cu o expresie posomorâtă, plină de reproş. Aproape că nu se atinseseră de

peşte, un barramundi file cu orez şi şofran. O întrebă pe Kate:

— Nu bun, don'şoară?

— Mulţumesc, Junzo, a fost delicios. Pur şi simplu nu mi-e foame.

George îi făcu semn din cap că poate ridica farfuriile. Junzo îşi făcu de lucru adunând lucrurile de pe masă. Ceva era în neregulă aici. De săptămâni întregi do'nşoara nu prea mânca şi-acum îşi pierduse pofta şi stăpânu'. În ritmul acesta, n-o să mai fie nevoie să gătească. Ei, mai bine, rămânea mai mult pentru el şi Liddy.

George aşteptă până când Junzo părăsi camera:

— Ai auzit veştile?

Ea încuviinţă în tăcere.

— Am crezut că vei sărbători.

— Hai să n-o luăm de la-nceput.

George se juca cu mustaţa. Îşi dădu deoparte linguriţa de desert, pe urmă o puse la loc.

— E intolerabil că această… jigodie, oricine-ar fi, a tăcut atâta vreme. Iar eu refuz să cred că tatăl tău cumpăra perle furate.

— Toată lumea o face, George.

— Sper că nu mă incluzi şi pe mine în „toată lumea".

Kate era prea obosită ca să se certe. El bătu darabana pe masă:

— Ei, cel puţin ştim ce s-a întâmplat.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Tatăl meu e mort. Nimic n-o să-l aducă înapoi.

— Îl consider responsabil pe Clarke însuşi. Dacă şi-ar fi făcut treaba…

Se auziră zgomote la uşa din faţă. Kate o auzi pe Liddy ţipând şi apoi uşa se dădu de perete cu zgomot. Se auziră paşi grei pe coridor şi vocea lui Junzo cum intervine. A treia voce era a unui bărbat, o voce mai profundă, extrem de furioasă.

— Cameron! zise Kate.

George păli. Sări în picioare şi se repezi în birou. O clipă mai târziu Cameron apăru în cadrul uşii în timp ce Liddy încă îl trăgea de haină iar Junzo încerca să-i blocheze trecerea. Kate sări în picioare:

— E-n regulă. Poate să intre.

Îngrozită, Liddy plecă în grabă. Junzo, care-şi amintea de Cameron ca de şeful alb care-i salvase viaţa în noaptea revoltei, se retrase imediat, uşurat. Se înclină politicos către Cameron,

întorcându-se la bucătărie.

Cameron îşi scoase pălăria:

— Bună, Kate.

— Ce vrei, Cam?

— Vreau să-l văd pe soţul tău.

— De ce?

Cameron ignoră întrebarea, înclinându-şi capul într-o parte:

— Ai slăbit, frumoaso. Sper că n-ai fost îngrijorată din cauza mea.

În clipa următoare, George apăru în cadrul uşii ţinând în mână un revolver. Cameron zise:

— Ei, ei, salut, George!

— Ieşi afară de-aici!

— Chiar vrei să mă împuşti, George?

— Ieşi afară!

— E-n regulă, n-am intenţia să stau mult. Vroiam doar să ştii că am aflat despre aranjamentul tău cu Huey Fong. Nu pot să-l dovedesc dar un om din vechiul meu echipaj mi-a spus toată povestea; — se aplecă înainte şi ţeava revolverului aproape îi atinse pieptul — vreau doar să ştii asta.

Arma tremură în mâna lui George şi timp de câteva secunde îngrozitoare, Kate îşi imagină degetul lui George apăsând pe trăgaci. Dar apoi Cameron se întoarse cu spatele şi ieşi cu paşi mari, iar uşa de la intrare se trânti în urma lui. Kate alergă după el.

— Altă răzbunare, Cam? îi strigă ea de pe verandă.

El se opri pe cărare şi privi înapoi către ea.

— Cu un motiv serios.

— Există totdeauna un motiv, nu-i aşa? E destul loc pe lumea asta pentru toată răzbunarea şi toata ambiţia ta?

— De ce n-ai venit la închisoare? şopti el.

Kate nu-i răspunse. Iar el plecă, strivind sub tălpi pietricelele de pe cărare.

* * *

Ţărmul răsuna de râsete venind din bungalourile căutătorilor de perle, iar un peşte ieşi deasupra apei cu un pleosc! sonor undeva în golf. Indexul alb al lui Ghost Light, farul de pe Stânca Piratului, cerceta oceanul, căutând căpitanii imprudenţi.

Huey Fong îşi croi drum printre dunele întunecate spre tabere.

După ce debarcase de pe Ilsa, nu mai lucrase pe vasele lui Niland şi se întorsese la Lacey. Încă un sezon bun şi putea să se întoarcă la Manila sau poate să se mute în Darwin şi să obţină o slujbă pe un lugher care străbătea Marea Arafura. Auzise că acolo nu erau atâtea perle dar erau scoici din belşug. Şi nici n-avea atâtea şanse să se trezească cu un cuţit în coaste.

Sări pe nisip, îndreptându-se către grupul de bărci unde un alt Adonis măsliniu îşi acorda de data asta chitara. Sunetul melodios şi trist al corzilor îi aminti de Simeon. Bietul Simeon. Şi-a pus capul în laţ pentru un şef alb. Ce prost!

Se împiedică. Iar băuse prea mult arak. Păi, de ce să nu bea? Mâine va fi înapoi pe vas, îndreptându-se spre terenurile perlifere şi va trece multă vreme până când va mai putea bea ceva. O să fie bucuros când o să termine cu viaţa asta.

Văzu încă un om care se împleticea peste dune către el. Râse:

— Prea mult arak, nu?!

Bărbatul, un om corpolent şi înalt, se împletici din nou şi se lovi de el, ceea ce-i făcu pe amândoi să se rostogolească în nisip. Lui Huey i se păru amuzant. Dar râsul îi îngheţă pe buze când o mână grasă îi prinse beregata ca într-o menghină. Încercă să desfacă strânsoarea. Ce se întâmpla? Omul îl apucase din spate, nu putea face nimic să slăbească strânsoarea.

Îşi pipăi centura, căutând cuţitul dar atacatorul îi anticipase mişcarea, iar degetele lui îi apucaseră strâns încheietura şi i-o răsuciră până când nu-şi mai simţi braţul şi auzi cuţitul care i-ar fi putut salva viaţa căzând pe nisip. Se luptă cu disperare dar celălalt bărbat era prea puternic. Apoi îşi dădu seama că era răzbunarea lui Simeon. El îl aştepta de cealaltă parte a întunericului, cu o funie atârnându-i de gât.

Nu-şi auzi trosnetul coloanei vertebrale, semnalul că totul s-a sfârşit. Era deja inconştient când atacatorul îi frânse gâtul cu mişcarea de graţie care puse capăt luptei.

Nosiro Tanaka se ridică încet în picioare. Gândacul acesta, chinezoiul, fusese mai rezistent decât şi-ar fi închipuit. Îşi scutură nisipul de pe costumul alb de olandă şi o porni agale înapoi ca să urce dunele spre Dampier Terrace. Fusese o treabă neplăcută însă trebuia făcută. Îşi răzbunase nepotul. Nu crezuse niciodată povestea cu rechinul.

Acum spiritul lui Hanaguchi se putea odihni în pace. Toate datoriile fuseseră plătite.

42

Insulele Lacepede, Broome, 1926

Cameron zăcea pe priciul lui şi scrâşnea din dinţi din cauza durerilor provocate de „reumatism”. Cunoştea mai bine boala sub numele de maladie de cheson, denumirea medicală dată de specialiştii Marinei. Fusese denumită astfel după boala care afectase personalul care lucra în „chesoane”, camerele etanşe folosite pentru excavaţiile subacvatice din timpul construcţiei podurilor. Odată cu apariţia costumului de scafandru în secolul al nouăsprezecelea, din ce în ce mai mulţi oameni îi căzuseră victime. Apoi un cercetător descoperise că trupul uman absoarbe mai mult azot la adâncime decât la suprafaţă şi dacă un scafandru iese prea repede, gazul nu are timp să se elimine. El se difuzează în sânge ca bulele din sifon şi provoacă dureri agonizante în încheieturi ducând la spasme şi încovoieri la coate şi genunchi, de unde şi numele popular dat de scafandri: încovoierile.

De obicei, durerea începea în zona umerilor şi era urmată adesea de migrene orbitoare şi dureri în piept. Pentru Cameron, era ca şi cum ar fi avut în tot corpul o durere asemănătoare durerii de dinţi. Nu era vorba doar de suferinţa agonizantă a crizei şi de teama de cât de mult ar putea lucrurile evolua. Începuse noaptea, în timp ce stătea întins pe prici. Singura alinare reală era să intre înapoi în costumul de scafandru şi să coboare în adânc. Dar el prefera aproape totdeauna durerea, nu întunericul de pe fundul oceanului. Ce bine-ar fi dac-ar putea rezista până dimineaţa…

Wes îi rulă o ţigară şi i-o întinse, în timp ce el stătea pe marginea priciului, transpirând şi tremurând. Durerea din umeri era atât de intensă încât de-abia putea ţine ţigara pe buze. Wes puse ulei de cajeput pe umerii lui Cameron şi începu să-l întindă, frământându-i încheieturile cu mâinile lui puternice.

— Poate-i timpu’ să te laşi, mormăi Wes.

— De-abia-mi permit să ţin vasul, Wes, în nici un caz nu pot să plătesc alt scafandru.

— Nu mai plăteşti nimic la nimeni dacă mierleşti.

— Scuteşte-mă de filozofia asta de doi bani, mălai-mare ce eşti. Încearcă doar să mă scapi de durerea asta!

Wes îi mai puse ulei:

— Omu-i un prost când nu ştie să se-oprească!

Îi frământă mai bine încheieturile cu degetele şi Cameron gemu de durere.

— Iisuse! Cât mai e până de dimineaţă?

— Cam o oră. Mai rezişti, căpitane?

— Mda, o să rezist, Wes.

Se uită afară prin hublou, sperând să zărească prima pată de lumină pe mare şi să poată să intre din nou în costum şi să se scufunde, să termine cu durerea aceea agonizantă care-i chinuia trupul.

* * *

Lui Kate i se părea că în ultima vreme nu mai cinaseră singuri deloc. În fiecare seară, aveau alţi musafiri cumpărători de perle, bancheri, contabili şi directori de firmă, cunoscuţi de-ai lui George cu soţiile. Într-o seară, George îl invită la cină pe-un individ numit Brierley ca să discute afaceri legate de noua linie aeriană care pleca din Perth. Acesta aduse cu el un bărbat serios şi tăcut numit Charles Kingford-Smith.

În seara aceasta, aveau trei oaspeţi. Dalziel, directorul de la Commercial Union Bank, care abia deschisese o sucursală în Broome, era un individ înalt şi slab cu un râs ca un nechezat şi dinţi urâţi. Fuma fără oprire şi singurul subiect de conversaţie erau afacerile bancare. Soţia lui era o femeie ciudată, încărunţită prematur, cu o expresie acră de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie. Rareori deschidea gura.

Al treilea oaspete era un cumpărător şi un căutător de perle, Conrad van Heusen. Era tânăr, poate cu doar câţiva ani mai mic decât Kate însăşi, cu păr foarte blond şi un vârtej rebel care sfida toate încercările lui de a-l aşeza cum trebuie.

Te ducea cu gândul la un strop de spirit de aventurier ascuns sub manierele impecabile. Sau poate asta exista doar în imaginaţia lui Kate. Era un bărbat frumos într-un fel foarte tineresc, avea ochi adânci de-un albastru-violet şi din când în când, în momentele în care discuţia se pierdea în banalităţi, Kate îl surprindea privind-o fix, cu zâmbetul pe buze. Dar când îi întâlnea privirea, el întorcea ochii, iar zâmbetul era înlocuit imediat de o expresie de îngrijorare extremă pentru preţul scoicilor sau starea drumurilor.

— Sunt convins că preţul scoicilor va urca din nou, zise George. Situaţia de-acum e doar temporară. Nimic nu poate înlocui sideful. Şi toată discuţia asta despre perle de cultură nu e decât o tâmpenie.

— Banca noastră e de aceeaşi părere, replică Dalziel. Iată de ce am deschis o filială nouă aici în oraş. Vrem să dăm afacerii susţinerea de care are nevoie. Toată susţinerea de care e nevoie, repetă el ca să fie sigur că George nu pierduse aluzia.

Era evident că intenţiona să atragă contul firmei „Niland şi Asociaţii” către banca lui.

— Dumneata ce crezi, Conrad? întrebă George.

Olandezul cel blond ridică din umeri:

— Mă tem că eu sunt mai pesimist în privinţa asta, spuse el calm.

— Zău?!

George îl privi chiorâş, de parcă l-ar fi insultat personal.

— Sunt sigur că afacerea nu a ajuns încă la starea de criză. S-ar putea să continue la fel mulţi ani de-aici încolo. Dar cred că zilele înfloritoare s-au dus. N-o să mai fie niciodată cum a fost.

— Eşti aici de trei ani, replică George. N-ai de unde să ştii cum a fost.

Fusese o remarcă nepoliticoasă dar Conrad acceptă calm reproşul.

— Ştiu să citesc. Am văzut cifrele din 1912 şi 1913. Când le compar cu realizările multor vase în ultimii trei ani văd că nu mai au profit. Şi pe urmă, o fi sideful mai frumos decât plasticul acesta nou dar nu poate fi la fel de ieftin. Şi un nasture la urma urmei, nu-i decât un nasture.

— Prostii!

— Poate, dar asta-i părerea mea.

— În ceea ce priveşte Commercial Union Bank…

— Şi pe urmă — îl întrerupse George pe Dalziel în mijlocul propoziţiei — plasticul n-o să poată niciodată înlocui complet sideful. Nişte vase bine administrate vor aduce totdeauna profit.

— Atunci poate eşti interesat să le cumperi pe-ale mele.

— Vinzi?

George îl privi cu îndoială.

— Pleci din Broome?

Conrad ridică o mână:

— Nu plec din Broome. Mă retrag doar din afacerile cu perle. Totuşi o să păstrez un birou aici doar pentru cumpărări.

Junzo, îmbrăcat în jachetă albă, intră în cameră şi începu să strângă farfuriile.

— Adu-mi vinul de Porto şi trabucurile, te rog, zise George.

Kate ştia că e un semnal. Cu orice altă persoană în afară de Agatha Dalziel s-ar fi bucurat să scape din cameră. Dar în situaţia asta însemna să cadă din lac în puţ. Zise:

— Poate-ar fi mai bine să ieşim pe verandă şi să-i lăsăm pe bărbaţi să discute de-ale lor.

Agatha încuviinţă şi se ridică.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, domnilor, spuse Kate.

Conrad şi Dalziel, politicoşi, se ridicară pe jumătate de pe scaune. George le ignoră. Vorbea cu Conrad:

— Dacă vorbeşti serios în legătură cu vasele…

Kate păşi pe verandă. Era iunie şi serile răcoroase, plăcute. Trase cu sete aer în piept încercând să-şi limpezească mintea. Tâmplele îi zvâcneau. Agatha se aşeză pe unul din scaunele de trestie:

— E absolut încântător, nu crezi?

Kate se întoarse către ea surprinsă:

— Poftim?!

— Domnul van Heusen. Un om încântător.

— Da. Este.

— Mă întreb de ce nu s-a căsătorit.

— Cred c-a fost. Soţia i-a murit în Java. El avea pe vremea aceea o plantaţie de cauciuc.

Agatha oftă:

— Ce păcat.

Kate se întrebă ce vroia să spună cu asta. Era păcat că soţia îi murise tânără sau era păcat că van Heusen nu avea soţie?

Cei trei bărbaţi erau în continuare adânciţi în discuţia despre perle. Kate auzi vocea lui George acoperindu-le pe-ale celorlalţi.

— Uneori cred că se căsătoresc cu noi doar de dragul aparenţelor, făcu Agatha. Ar prefera să nu vină niciodată acasă. Sunt mult mai fericiţi la muncă, nu-i aşa?!

Kate era surprinsă de sinceritatea ei:

— Da, aşa se pare.

— Ar fi trebuit să mă obişnuiesc deja. Dar nu te poţi împiedica uneori să nu fii gelos.

„Aş prefera ca George să nu mai vină deloc acasă". Kate îşi păstră gândurile pentru ea. Rămaseră tăcute o vreme.

— Cum vi se pare Broome? îşi întrebă Kate musafira.

— A fost mai degrabă un şoc. După Perth. Dar cred că oricine se poate obişnui cu viaţa în sălbăticie. Trebuie să te amesteci cu tot felul de oameni. N-o să ghiceşti niciodată cine m-a vizitat zilele trecute. Nevasta lui McKenzie.

Kate căuta să pară indiferentă:

— Da?

— Imaginează-ţi. A lucrat într-un bar!

— Da, înainte să se mărite cu Cam — domnul McKenzie.

— Cred că e un bărbat frumos. Îl cunoşti foarte bine?

Ceva din tonul ei o avertiză pe Kate că nu era o întrebare nevinovată. Mai degrabă însemna că pisica se hotărâse să-şi arate ghearele.

— Mi-a făcut curte acum mulţi ani.

Agatha zâmbi, trădându-se prin asta că ştia secretul, că auzise bârfele.

— Un bărbat foarte frumos. Şi mai demult a fost ofiţer în Marina Regală. Mă întreb de ce a luat de soţie o fată de bar!

— Poate o iubea, zise Kate.

— Dragostea, făcu Agatha. Ce motiv ciudat pentru o căsătorie, nu crezi?! Ce s-ar întâmpla unei femei dacă ar face vreodată aşa ceva?

Kate îi evită privirea:

— N-am absolut nici o idee.

* * *

Roebuck plutea cu vela de artimon şi trinca desfăşurate, în timp ce scafandrul principal era în apă. Cameron, care terminase scufundările pe ziua respectivă, stătea pe bocaport curăţând scoici. Aruncă cochilia unei scoici pe punte, iar muşchiul într-o găleată cu apă sărată. Restul cărnii îl aruncă peste bord ca momeală pentru peşti.

— Assan ăla şi-a făcut un dinte dă aur, mârâi Wes în timp ce spinteca o stridie cu cuţitul.

Îl arătă din cap pe tenderul malaiez cu sarong roşu aprins.

— Toate fetele e moarte după el acu', continuă Wes.

— Ticălosu' acela urât? rânji Cameron.

Deschise încă o scoică şi degetele pipăiră înăuntru sacului ei de grăsime în căutarea perlei miraculoase.

— Eşti exact ce-i trebuie unei femei, Wes.

— Neh, acu' toate să uită după Assan, repetă Wes posomorât.

— Cred că l-a costat mult de tot.

— Poate-mi fac şi io un dinte dă aur. Mda, poate.

Cameron aruncă scoica din mână peste grămada din mijlocul punţii.

— Şi să strici dinţii ăia albi şi frumoşi pe care-i ai…

Cameron se opri la mijlocul propoziţiei. Wes deschise ochii mari şi rămase cu gura căscată. Lui Cameron i se păru că e pe cale să aibă o criză.

— Wes, ce-i cu tine?

Wes scoase încet degetul mare şi arătătorul din scoica pe care-o ţinea în mâna stângă ridicând între ele o perlă într-adevăr enormă.

— Dumnezeule mare! şopti Cameron.

Întinse mâna s-o ia. Dar perla, încă unsuroasă de la grăsimea din interiorul scoicii, îi alunecă lui Wes printre degete. El se aplecă s-o ia dar perla se rostogoli peste punte.

— Prinde-o! îi strigă Cameron lui Assan.

Dar malaiezul era prea lent. Înainte ca el să reacţioneze, perla alunecă printre scândurile punţii. Wes şi ceilalţi stăteau şi se uitau împietriţi de iuţeala cu care se întâmplase tragedia. Dar Cameron se aruncă aşa, complet îmbrăcat, peste parapet. Exact în timp ce sărea, a văzut perla atingând apa şi încercând să se scufunde. Cameron plonjă drept în jos. Apa sărată îi înţepă ochii dar după ce bulele se împrăştiară, putu s-o zărească în apa limpede şi scufundându-se repede.

O urmări în jos cu două mişcări ale braţelor. Înghiţi, dar nu putut elibera presiunea din timpane. Ea se acumula repede şi durerea deveni chinuitoare dar se forţă să continue coborârea. Nu putea să piardă. Întinse mâna, ştiind că nu va avea decât o şansă. O simţi atingându-i palma şi închise triumfător pumnul deasupra ei. Hristoase, urechile! Se răsuci prin apă şi se îndreptă spre suprafaţă cu mâna stângă înainte ţinând strâns perla lângă piept în cealaltă mână.

Scoase capul din apă icnind, înecându-se, şi înotă spre vas. Braţul uriaş al lui Wes se întinse şi-l apucă de cămaşă ca să-l tragă afară din apă.

— Te făcui să pierzi perla? bolborosi Wes.

Cameron nu-l putea auzi. Îşi puse mâna la ureche. Sânge. Probabil i se spărsese timpanul. Râse şi ridică pumnul ca să arate că avea perla. Şi apoi leşină.

Primul gând al lui Wes fu să pună bine perla în cutia specială

dar când încercă să deschidă pumnul lui Cameron constată că degetele îi erau atât de încleştate în jurul ei încât nu reuşi să le deschidă. Chiar şi inconştient, Cameron McKenzie n-avea de gând să lase să-i scape premiul cel mare.

43

O botezaseră Elvira, dar toată lumea o striga Elvie. Avea un ciuf de păr blond şi ochii de un albastru de oţel, ca marea la asfinţit. În timpul sezonului de pescuit, când Cam era plecat, se ducea la Stânca Piratului în fiecare dimineaţă înainte de şcoală şi în fiecare după-amiază pe drumul de întoarcere şi se uita îndelung, cu speranţă, spre mare, aşteptând întoarcerea lui Roebuck. Chiar la cinci ani avea capacitatea neobişnuită de a şti care dintre vase este lugherul lui Cam chiar când era la mile distanţă.

Deci când Roebuck aruncă ancora în golf într-o călduroasă dimineaţă de august, Elvie era deja pe plajă, aşteptând. Cam o văzu făcându-i semn cu mâna. Îl lăsă pe Wes să supravegheze descărcarea scoicilor, sări într-una din bărcile de salvare şi vâsli către ţărm.

Elvie intră în apă, împroşcând-o în toate părţile, ţipă „Tati!” şi sări în barcă aproape răsturnând-o:

— Tati!

— Elvie, fetiţo! râse Cameron luând-o în braţe.

O iubise pe Elvie din prima zi când o văzuse, încă udă şi zbârcită, după naştere. Pentru el nu contase niciodată că fusese zămislită de un alt bărbat. Din primele momente, îl emoţionase aşa cum n-o mai făcuse nimic în viaţa lui. Avea ochii deschişi, iar când i-a privit a fost ca şi când ar fi privit într-o apă fără fund. În mintea lui ea era copilul lui şi avea să rămână aşa pe veci.

Îl ajută să tragă barca sus pe plajă şi apoi el o luă pe umeri, călare. Cameron se aplecă să ia cutia cu perle de pe şalupă.

— Ai găsit ceva perle, tati? îl întrebă Elvie la fel ca de obicei.

Cameron râse:

— Da, fetiţo, am găsit o perlă. Cea mai mare perlă pe care-ai văzut-o vreodată! Hai să mergem şi să-i spunem lui mami!

Începu să alerge pe plajă în timp ce Elvie sălta pe umerii lui râzând.

* * *

George Niland era prost dispus. Era obişnuit să aibă o cămaşă proaspăt călcată şi un costum pregătit pentru el. În dimineaţa asta fusese forţat să poarte aceleaşi haine pe care le purtase cu o zi înainte, iar costumul avea pete vizibile la manşetele pantalonilor.

O învinovăţea pe Kate că nu organizase lucrurile mai bine. Liddy nu mai fusese văzută din dimineaţa zilei precedente. În ultima vreme, mintea ei căzuse pradă şiretlicurilor lui „ăl cu coarne” cum îi spunea ea şi, deşi Kate aproape se bucurase de asta, administrarea casei devenise totuşi mai dificilă. Găsise în baraca lui Liddy rufe nespălate de-o săptămână pe care Kate le credea deja duse la curăţătoria Ah Song din Chinatown.

George tuna şi fulgera. Nu dădea vina pe Liddy, la urma urmei ea era doar o negresă. Era numai vina nevestei. Dacă ar fi fost un administrator mai priceput, ar fi supravegheat mai îndeaproape comportarea lui Liddy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde era să ştiu că ea le dosise pe toate acolo?

— Pentru asta eşti aici. Ca să ştii.

— Paznicul Cămăşilor. Ăsta e acum rolul meu în viaţa ta, George?

— N-am nici o intenţie să prelungesc discuţia. Ştii ce simt eu în privinţa asta.

George ridică furculiţa şi cuţitul, concentrându-se asupra micului dejun. Jamie ieşi din dormitor şi se aşeză la masă. George se încruntă:

— De ce-ai întârziat atâta? O să lipseşti de la şcoală.

— Da, tată, zise Jamie.

Kate îşi studie fiul. Se făcuse un băiat foarte frumos. Sprâncenele şi genele erau groase şi negre, ceea ce adăuga o intensitate impresionantă privirii. Era înalt pentru vârsta lui, iar Kate bănuia că va fi la fel de înalt ca tatăl lui, sau cel puţin măcar la fel de înalt ca George, înainte să împlinească paisprezece ani. Era foarte mândră de el.

— Poate i-ar servi mai mult dacă ar veni cu tine la birou, îi spuse Kate soţului ei.

George o privi uimit:

— Cu mine?

— De ce nu?

— A fost de multe ori la birou. I-am arătat eu ce-i pe-acolo.

— Vreau să spun aşa cum trebuie. Vrei să te ajute în afaceri într-o zi aşa că mai bine ar începe să înveţe nişte lucruri. Şi nu doar la birou. Ai putea să-i arăţi magazinele, magaziile de împachetat şi lugherele.

— Te rog, tată, pot? spuse Jamie.

— N-am mai auzit vreodată o asemenea prostie. Băiatul are doar unsprezece ani.

— E deştept, entuziast şi vrea să înveţe.

— Pot să merg pe un lugher? întrebă Jamie. Mă iei la bordul unuia dintre lughere?

George puse jos cuţitul şi furculiţa, apoi împinse farfuria deoparte.

— Mulţumită mamei tale nu mai am nici un costum curat. E absolut sigur că n-o să te duc pe unul dintre lughere. Ultima dată abia am scăpat de duhoarea aia din haine. A trebuit să arunc o pereche de pantaloni de altfel foarte buni.

Jamie o privi pe Kate, căutând susţinere. Ea spuse:

— De ce nu-l pui pe unul dintre favoriţii tăi să-i arate locurile?

George se crispa la cuvântul „favoriţi”; era un cuvânt pe care-l folosise o dată însă ea nu-l lăsa să uite. Îşi şterse gura cu şervetul şi-l aruncă nervos pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog, repetă Jamie.

— Ei, bine, oftă George. Se pare că altfel n-o să mai am nici o clipă de linişte. Grăbeşte-te să-ţi termini micul dejun. Nu vreau să mă faci să întârzii!

Ieşi din cameră în goană. Jamie se uită la maică-sa, zâmbind strâmb.

— Mulţumesc.

44

Cameron închiriase un bungalou dărăpănat cu acoperiş roşu de tablă şi pereţi din tablă ondulată. Spre deosebire de grădinile luxuriante, adevărate Eden-uri înverzite ale proprietarilor bogaţi, grădina lui se putea lăuda numai cu două bauhinia triste care îmbrăcau veranda, în timp ce iarba se străduia să-şi înfigă rădăcinile mai adânc în pământul roşu.

Casa era situată la marginea oraşului, acolo unde străzile cu poteci pietruite se pierdeau în vegetaţia pitică. În unele nopţi,

aborigenii se adunau în tufişurile din spatele cocioabei pentru *corroboree*[11], iar *karlis*-urile lor băteau până noaptea târziu ritmurile unor melodii vechi.

Rosie stătea pe verandă cu mâinile încrucişate peste pântecul proeminent. Era o crudă ironie a sorţii că trebuiseră să aştepte atâta timp ca să mai aibă un copil când conceperea lui Elvie şi Jamie, fiindcă ea trebuia să-l includă şi pe Jamie în calcule, venise în momente atât de nepotrivite.

Simţi copilul mişcându-se în pântecele ei şi trase aer în piept, schimbându-şi poziţia. Un copil vioi, mai vioi decât fusese Elvie. Se apropia momentul naşterii şi era înspăimântată. Naşterea lui Elvie fusese dificilă. Încă păstra vie în amintire durerea pătrunzătoare. Pierduse o mulţime de sânge şi trecuseră săptămâni întregi până îşi revenise. Spera că de data asta va fi mai uşor. Nu ştia cum îşi vor permite să mai crească un copil dar presupunea că se vor descurca într-un fel, totdeauna reuşiseră.

Îngustă ochii, evitând lumina şi văzu o siluetă extrem de înaltă apropriindu-se pe drumul lat şi alb. Îşi dădu seama că era Cameron cu Elvie pe umeri. Strigă „Cameron!” şi se strădui să se ridice în picioare.

Rosie de-abia coborâse treptele verandei şi el deja ajunsese şi întinsese braţele s-o îmbrăţişeze în timp ce Elvie îi stătea tot cocoţată pe umeri.

— Rosie!

Ea se jena din cauza sarcinii şi după ce Cam o sărută, se trase într-o parte spunând:

— Lasă, ai văzut destule balene pe mare.

— Eşti la fel de frumoasă, fată dragă.

— A găsit o perlă, zise Elvie.

Rosie mimă emoţia şi surpriza. Cameron găsise o mulţime de perle însă doar din cele mici. Niciuna dintre ele nu valora de fapt ceva. Acum erau importante scoicile. Îl întrebă:

— Ai avut o călătorie bună?

— Cum ţi-a spus Elvie, îi răspunse Cam, făcând perlele să zornăie în cutia de lemn pe care o ţinea în mâna stângă. Am găsit o perlă!

— Ce fel de perlă? spuse ea molipsită de entuziasmul lui.

— Suntem bogaţi, frumoaso!

Rosie se strădui să zâmbească. Fuseseră dezamăgiţi de atâtea

[11] *corroborée:* întâlnire ceremonială a aborigenilor australieni (n. red.)

ori.

— Dar scoicile?

Cameron o cuprinse după umeri.

— Zău! Lasă scoicile! E cea mai mare perlă pe care ai văzut-o în viaţa ta! Sigur are mai mult de două sute de drame!

Rose îl privi cu ochii mari, fără să înţeleagă de fapt ce-i spune.

— O să te duc în oraş şi-o să-ţi cumpăr cele mai scumpe rochii! N-o să mai trebuiască să trăim în cocioaba asta! O să cumpărăm un bungalou în oraş şi o să-mi iau chiar şi-o maşină! Ţi-am spus că mi-am găsit perla, Rosie! Suntem bogaţi!

* * *

Birourile companiei „Niland şi Asociaţii” fuseseră construite pe ţărm între debarcaderul Streeter şi Male şi Dampier Creek. Niland trase Buick-ul roşu până la uşa din faţă şi când coborî din el, funcţionarii şi contabilii erau deja aliniaţi de-a lungul verandei ca să-l întâmpine.

— Haide, haide! îi spuse arţăgos lui Jamie în timp ce urca treptele.

Jamie sări din maşină şi începu să alerge ca să-l prindă din urmă. Un funcţionar tânăr se urcă la volanul Buickului ca să-l parcheze la umbra tufişului de poinciana din spatele clădirii.

George îşi puse servieta pe birou şi se răsti la contabilul şef, un om de vârstă mijlocie cu un cozoroc verde, că se duce la depozit. De-abia ajunsese Jamie în birou când George ieşi în goană afară, iar Jamie trebui să fugă înapoi printre şirul de birouri ca să iasă pe verandă.

— Maică-ta nu pare să-şi dea seama că sunt un om foarte ocupat, zise George, grăbindu-se să traverseze ţărmul ca să ajungă la depozite.

— Unde mergem?

— Maică-ta vrea să vezi magaziile unde se ambalează scoicile şi o să le vezi.

Totdeauna erau mulţi oameni pe ţărm în tabăra lui Niland, un amestec pestriţ de tâmplari şi croitori de vele japonezi, de ambalatori malaiezi şi manilezi şi de koepangeri. Ordinea o menţinea nostromul lui George, un japonez mare şi osos numit Matsuki. Avea construcţia unui luptător de Sumo şi păstra disciplină de fier în tabără, chiar şi cu pumnii dacă trebuia. Chiar şi japonezii de rang social mai înalt se temeau de el.

George îl găsi pe Matsuki pe plajă, supraveghind descărcarea scoicilor de pe Mary Jane. George îl strigă de pe cheiul de descărcare fiindcă nu vroia să-şi strice şi mai mult manşetele pantalonilor, intrând în nisip.

— Şefu', îl salută Matsuki.

Lui Jamie îi displăcu imediat. Era ursuz şi lui Jamie i se păru că se uită la tatăl lui fără respect.

— Vreau să-l duci pe fiul meu prin tabără şi la depozite, zise George. Răspunde-i dacă te întreabă ceva.

— Multă treabă în dimineaţa asta, replică Matsuki.

— Fă cum îţi spun.

Matsuki se uită la băiat de parcă mai bucuros l-ar fi rupt în bucăţi cu mâinile goale. În sfârşit zise:

— Şefu'.

— Nu vii cu noi? făcu Jamie.

— Ţi-am spus, sunt foarte ocupat în dimineaţa asta. Matsuki o să te aducă înapoi la birou după ce te saturi de văzut de toate. O să trimit pe cineva să te ducă acasă — se răsuci pe călcâie — Sper că maică-ta o să fie mulţumită.

Jamie se uită în sus către masivul nostrom japonez şi-i spuse:

— Bună ziua.

Matsuki scuipă pe nisip. Jamie n-avea de gând să se lase intimidat:

— Ei, zise vioi, începem cu magaziile de ambalare?

45

Tom Ellies stătea cu picioarele încrucişate şi cu pipa în gură, întorcând perla între degete. Nu arăta în nici un fel dacă era impresionat de mărimea ei. Nu arăta vreodată emoţie când curăţa perle. Nu i se părea înţelept.

— Ei? făcu Cameron nerăbdător.

— Am văzut mai multe tragedii decât a scris Shakespeare în cămăruţa asta, îi răspunse Ellies.

— Acesta nu-i un răspuns.

— Are nişte pete aici şi aici, spuse Tom arătând către un grup de stropi mici cât vârful de ac de pe perlă. E imposibil de spus dacă ajung până în inima pietrei. S-ar putea să ai o avere sau să n-ai nimic.

— Ce crezi c-ar trebui să fac, Tom?

— Nu e piatra mea, domnule McKenzie. Decizia vă aparţine. Acum aţi putea s-o vindeţi unui cumpărător pentru probabil... patru-cinci sute de lire. Să-l lăsaţi pe el să rişte. Dacă o curăţ, s-ar putea să valoreze cinci mii. Poate zece. Sau poate să nu valoreze absolut nimic.

Puse perla jos pe o bucată de catifea. Cameron o privi fix. Era imensă, mare cât un ou de vrabie şi părea să strălucească, să pulseze ca o inimioară de argint. Cameron înghiţi cu greu şi spuse:

— Curăţ-o!

Tom Ellies lăsă pipa jos pe scrumieră. Mereu era la fel, toţi riscau.

— Vino mâine dimineaţă când e lumina mai bună. În soarele de dimineaţa devreme pot să văd până-n inima pietrei, poate-i descifrez secretul. După-amiaza, ca acum, soarele e prea intens.

Luă perla şi i-o întinse lui Cameron. Nu ţinea niciodată perle în atelier şi nici nu lucra cu ele când clientul nu era de faţă. Nici asta n-ar fi fost înţelept. Un proprietar îl acuzase odată că i-a schimbat forma perlei, iar el nu uitase.

Cameron puse perla în buzunarul vestei. Îl măcinau primele îndoieli. Se ridică în picioare:

— Atunci ne vedem dimineaţă.

— Somn uşor, îi ură Tom.

Cameron zâmbi strâmb şi murmură.

— Nu prea cred, Tom.

Apoi plecă.

* * *

Dentistul avea sediul în spate, în frizeria din Sheba Lane. Îi aruncă lui Wes o privire îngrijorată în timp ce uriaşul se aşeză pe scaun.

— Dureri de dinţi? întrebă dentistul, întorcându-se către instrumentele primitive etalate în dulăpior.

— Dinţii e bine, mârâi Wes.

Nu fusese în viaţa lui la dentist dar văzuse o mulţime de oameni care o făcuseră, văzuse tampoanele de vată încleştate între fălci ca să le oprească hemoragia, îi auzise gemând de durere.

Numele dentistului era McKimmon. Era un dentist bun când era treaz, dar asta nu se întâmpla prea des şi acesta era motivul

pentru care plecase din Perth, ca să îşi practice meseria în Broome. Acum se uita la Wes pe deasupra ochelarilor cu rame de metal:

— Dacă n-aveţi nimic la dinţi, de ce-aţi venit?

— Vreau un dinte d'aur. Ca Assan ăla.

— Dintele lui Assan era bolnav.

— Vreau un dinte d'aur. Poate doi dinţi d'aur. Mai mult ca Assan. Aha!

McKimmon se încruntă:

— E scump.

Wes ridică din umeri. Îşi imagina că după ce încasează comisionul pentru perla cea mare îşi va putea permite să-şi umple gura cu dinţi de aur dacă vrea.

— Bine, deschide gura, zise McKimmon.

Îşi luă instrumentele şi se aplecă să examineze dinţii lui Wes. Exact atunci simţi cum o mână îl apucă de testicul.

— Şi acum, şopti Wes, tu nu-mi faci rău şi io nu-ţi fac ţie. E-n regulă?

* * *

Încă de când era foarte mic, Jamie şi-l închipuise pe tatăl lui ca pe un viking modern, un fel de amestec între regele George V şi Douglas Fairbanks. În fiecare dimineaţă, îl vedea cum se urcă în Buick-ul roşu şi pleacă să găsească perle. Îşi construise o fantezie foarte palpitantă în care tatăl lui urca la bordul lugherului în fiecare zi şi ieşea din golf stând la prora îmbrăcat într-un costum alb tropical şi purtând o cască de colonist, iar noaptea se întorcea cu puntea plină de cufere umplute cu perle strălucitoare.

Nu există o zi anume în care îşi dădu seama că tatăl lui nu petrecea în fiecare zi pe mare; înţelese totul treptat, aşa cum se risipesc visele şi legendele atunci când depăşeşti vârsta copilăriei. Moş Crăciun nu mai venea cu sania plină de jucării în ajunul Crăciunului de-a lungul străzilor mărginite de palmieri; Zâna Măseluţă nu mai lăsa monede sub perna lui pentru fiecare molar pus acolo şi tatăl lui nu se ducea pe mare ca să caute perle.

Dar chiar şi această cunoaştere parţială a realităţii, nu-l pregătise pentru prima aventură în interiorul mitologicelor birouri de la „Niland şi Asociaţii". Se aşteptase la măreţie şi găsi

doar câteva pupitre, nişte maşini de calcul învechite şi vrafuri de dosare prăfuite. Aveau tot atâta romantism cât o cămară cu conserve.

Înfruntă acest crunt moment de deziluzie cu energia unui mântuitor. Dacă tatăl lui păcătuia prin inerţie, atunci va reconstitui idealul umplând golurile din caracterul lui. Va fi el însuşi cel îndrăzneţ şi-l va lăsa pe tată să se îngrijească de cifre şi registre. În felul acesta, vor ajunge să se cunoască şi să se aprecieze unul pe celălalt în calitate de bărbaţi. Astfel, putea să amâne momentul inevitabil când va simţi dezamăgirea de a se simţi legat de omul căruia îi spunea tată.

Se aşeză într-un colţ în biroul lui George, cu pielea lipicioasă şi umedă din cauza cămăşii şi cravatei pe care tatăl lui îl forţase să le poarte cu ocazia vizitei la depozite şi magaziile de ambalare. Într-un final apăru şi George, care păru surprins să-l vadă stând acolo. Lui Jamie i se păru că uitase de el complet. George exclamă „Jamie!” pe un ton puţin dispreţuitor şi apoi zise:

— Ei, şi cum ţi s-a părut mica plimbare pe la depozite?

— A fost bine, răspunse Jamie.

Era adevărat, îi plăcuse acolo, în ciuda dispoziţiei sumbre a lui Matsuki.

— Desigur, de fapt aici se munceşte cu adevărat. Pot să te învăţ chiar aici tot ce e nevoie să ştii.

— Când?

— Când o să fii destul de mare.

Jamie făcu ochii roată prin birou şi decise că mai bine se lasă fiert în ulei încins decât să petreacă acolo un minut în plus. Întrebă:

— De ce nu te duci niciodată la pescuit cu lugherul?

— Ce idee năstruşnică!

— Dar alţii o fac.

— Nu mulţi, râse George.

— Domnul McKenzie o face.

— Domnul McKenzie n-are încotro. Nu-şi permite nici măcar să-şi plătească scufundătorii. Şi pe urmă, am lucruri mai importante de făcut aici.

— Dar mama zice că e important să ştiu cum se conduce afacerea. Pot să merg pe Mary Jane sezonul următor?

— Ce prostie!

— Dar mama zice…

— Maica-ta zice o grămadă de lucruri şi nu toate foarte

inteligente. Deşi organizează în general minunat treburile casei… — se uită la manşetele pantalonilor încruntându-se… — nu se pricepe la afaceri. N-ar trebui să-i dai prea mare atenţie. Weston, du-l pe conaşu' James acasă, te rog.

Unul din funcţionari sări în picioare şi veni să ia cheile maşinii.

— Şi nu prididi prea mult. Nu e călătorie de plăcere. Aştept să te întorci la birou într-o jumătate de oră.

— Da, domnule.

— Şi ai grijă cu maşina. Când te întorci, o să mă uit dacă ai zgâriat-o. Şi costul eventualelor reparaţii o să-ţi fie scăzut din leafă.

Jamie îl urmă pe funcţionar afară la maşină. În timp ce se urca, Weston se uită urât la el de parcă ar fi fost vina lui Jamie că i se dăduse această însărcinare împovărătoare şi neplăcută.

Da, mama lui avusese dreptate. Dimineaţa fusese educativă. Îşi dăduse pentru prima dată seama ce era un afacerist care se ocupa de perle aşa că era dezamăgit şi puţin jenat.

— Nu-i chiar Barbă Albastră, mormăi cu glas scăzut.

— Poftim?! făcu Weston.

— Nimic — răspunse Jamie, adăugând doar puţină răutate — Ai grijă să nu zgârii maşina.

După aceea, buzele lui Weston făcute pungă şi furia lui neputincioasă îi făcură mare plăcere pe tot drumul spre casă.

46

În cămăruţă, se auzea doar ticăitul ceasului de pe poliţă. Tom Ellies ţinea perla între index şi degetul mare al mâinii drepte în timp ce-i pilea exteriorul cu vechea lui pilă în trei muchii. Degetele scurte şi maronii nu arătau ca ale unui artist dar mâinile lui erau magice. Tom Ellies putea să scoată la lumină giuvaerul din piatra cea mai imperfectă ca formă, cu cele mai multe defecte.

În timp ce lucra, straturi fine cădeau pe covoraşul de catifea neagră. Cameron se foia încercând să calculeze costul fiecărui strat transparent. După o jumătate de oră, Tom puse piatra deoparte ca să-şi maseze muşchii mâinii. Cameron simţi o durere în piept. Îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia timp ce minute bune în timp ce Tom lucra.

— Ei?! izbucni el, incapabil să mai suporte tensiunea.

— E doar ca prima petală a unui trandafir, îi răspunse Tom. E prea devreme să mă pronunţ.

După ce se odihni câteva minute, începu din nou să lucreze. Pili strat după strat, fiecare din ele având o imperfecţiune. Din când în când, Cameron se uita la ceas şi apoi privirea i se întorcea către grămăjoara de pilitură. Două sute şaizeci de drame! Cea mai mare perlă pe care o găsise cineva din Broome şi se micşora în faţa ochilor lui.

Tom îşi continua munca extrem de migăloasă, iar expresia de pe faţa lui era impenetrabilă. După o vreme, Cameron închise ochii. Fâsâitul uşor al pilei de piatră şi tic-tac-ul ceasului erau singurele zgomote din cameră. Cameron simţea cum comoara îi scapă printre degete. Se scufunda iar în ocean şi perla, ca o lună argintie, cădea spre adâncurile apei verzui, îndepărtându-se de el. Dar de data asta nu putea s-o recupereze, de data asta nu putea face nimic.

Trecu multă vreme până când îndrăzni să deschidă iar ochii, iar când o făcu văzu că Tom se oprise şi pila cea mică cu mâner de plută era pusă deoparte pe masă lângă cotul lui. În faţă avea două sute şaizeci de drame de resturi de perlă.

Tom Ellies îşi luă pipa şi o aprinse. Amândoi bărbaţii se uitară posomorâţi şi resemnaţi la inutilele fâşii de sidef de pe covoraşul de catifea. În cele din urmă, Cameron se ridică în picioare şi ieşi pe uşă.

Nici unul dintre ei nu mai avea nimic de spus.

* * *

De când se ştia, pentru Elvie fusese foarte clar că tatăl ei era cel mai mare, mai puternic şi mai frumos tată din lume. Îl adora şi când nu era plecat pe mare nu-l scăpa o clipă din ochi. Uneori, el chiar o lua cu el la Hotel Continental. O punea cu funduleţul pe barul de lemn de tek lustruit şi-i cumpăra limonadă în timp ce el râdea şi vorbea despre perle cu alţi bărbaţi.

Îi explicase că trebuie să plece ca să caute perle. Elvie le ura. L-a întrebat de ce nu cumpără perle de la domnul van Heusen ca să poată să stea acasă cu ea şi cu Rosie. El a râs şi a întrebat-o de unde credea că are de fapt domnul van Heusen perlele. Lui Elvie nu-i păsa de unde le are. Ea vroia doar să nu mai plece Cameron. Îşi amintea de săptămânile în care el era acasă ca de un timp special, plin de voioşie. Nu-l mai văzuse niciodată aşa.

Cameron stătea pe verandă urmărind soarele cum coboară pe cer, roşu-purpuriu şi mai blând după arşiţa zilei. În poală avea o sticlă de gin, iar la picioare scrumiera din cochilie de stridie. Stătuse acolo toată ziua, având ca tovarăşi cutia de ţigări şi sticla de băutură.

Elvie ştia că se întâmplase ceva foarte, foarte rău şi în cele din urmă găsi curajul să se apropie de el.

— Tati? Ce s-a întâmplat?

— N-ai înţelege, fetiţo.

Elvie se încruntă:

— Dar sunt mare acum!

— Da, ştiu asta.

— Mami zice că-i vorba de-o perlă.

— Da, a fost o perlă. Cel mai mare şi mai frumos lucru pe care l-ai văzut în viaţa ta.

— Pot s-o văd?

— S-a dus.

— Ai pierdut-o?

— Mda, aşa mi se pare.

Elvie băgă un deget în gură ca să cugete mai bine. Apoi întinse mâna jucându-se cu buclele lungi, întunecate ale părului lui, alintându-se cu degetele.

— De ce-avem nevoie de perle?

— Avem nevoie de perle ca să le vindem, fetiţo.

— De ce trebuie să le vindem?

— O perlă e ca o poartă spre o altă lume, Elvie. Dincolo de ea sunt case frumoase şi flote de lughere şi chiar maşini noi. De-aia caut perle, fetiţo. Caut o altă lume pentru mine, pentru tine şi pentru mami.

— Sunt şi păpuşi noi în lumea aia?

— Da, sunt toate felurile de jucării care-ţi vin în minte, răspunse el, trăgând-o la piept.

O sărută blând pe frunte:

— Du-te înăuntru, fetiţo. Vreau să fiu o vreme singur.

Elvie se retrase, iar Cameron îşi continuă veghea singuratică în timp ce Steaua Polară se ridică din vest sclipind ca un diamant. În cele din urmă, Rosie ieşi pe verandă cu mâinile în şolduri:

— Ai de gând să stai aici posomorât toată noaptea?

— Aşa vreau şi aşa o să fac, răspunse el cu voce calmă. Acum lasă-mă-n pace, frumoaso, lasă-mă să-mi înec amarul.

— Era doar o perlă.

— Nu era doar o perlă! Era o avere! Era o casă nouă şi mâncare în burta lui Elvie şi poate câteva lughere în plus! Era respectul pentru mine însumi. Asta era!

Deodată, Rose se aplecă şi luă de jos, dintre picioarele lui, sticla de gin pe care-o azvârli în grădină unde se sparse izbită de pământul roşu, tare. Cameron păru mai mult dezamăgit decât furios:

— Păi, de ce-ai făcut asta?

— Dacă mai cauţi respect n-o să-l găseşti într-o sticlă.

Cameron se ridică în picioare, clătinându-se. Se sprijini de unul dintre stâlpii verandei:

— Două sute şaizeci de drame! Şi cât ar fi valorat dacă n-avea nişte pete minuscule! Ăsta-i norocul lui McKenzie!

— Nu te mai bălăci în autocompătimire, Cam. Nu-ţi stă în fire.

— Mda, păi, poate-a venit vremea.

— Nu e niciodată vremea pentru asta. Când vroiau să te spânzure pentru ceva ce nu făcuseşi, nu te-ai plâns de asta. Ai mai avut şi înainte dezamăgiri. O să mai ai.

Cameron clătină din cap:

— Aveam de gând să fiu cel mai mare afacerist de pe coastă. Şi uite unde-am ajuns.

— Atunci renunţă, Cam. Perlele te omoară încet zi după zi. Am văzut cum te dai jos din pat dimineaţa. Ai „reumatism”, nu-i aşa?!

— Nu-ţi face griji.

— Să nu-mi fac griji? Ai văzut ce se întâmplă cu unii dintre japonezii care nu se dau bătuţi. Rămân infirmi. Sigur că umblă mândri şi fercheşi câţiva ani dar o sfârşesc ca nişte cerşetori. Asta e ce-ţi doreşti?

— O să-mi găsesc perla, Rosie. Nu vreau să te văd în zdrenţe tot restul vieţii.

Rosie îi puse o mână pe umăr şi-i spuse cu blândeţe:

— Găseşte altceva de făcut, Cam. Eşti un marinar foarte bun. Trebuie să fie altă cale.

— Am ajuns până aici, Rosie. N-o să mă dau bătut acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Rosie, e acolo undeva!

Rosie îşi retrase mâna de parcă ar fi plesnit-o.

— Eşti ca milioane de alţi bărbaţi, Cameron McKenzie, vrei doar ce nu poţi avea. Şi ce-ai face oricum dac-ai fi bogat? Ai fi ca

George Niland şi-ai sta într-un birou în fiecare zi aplecat peste registrele de socoteli? Ai sta pe verandă ca aşa-zişii căutători de perle jucând bridge şi bând gin?

— Nu pot să renunţ, Rosie. Nu acum. Mi-a consumat prea mult din viaţă.

Rosie se uită fix în ochii lui. N-avea nici un rost să se certe cu el. Căutarea acelei unice perle extraordinare se transformase într-o întrecere directă de rezistenţă între el şi ocean. Era mai presus de raţiune.

Auziră paşi pe drumul pietruit. Cameron îl văzu pe Wes venind agale dinspre oraş. Din gură îi curgea sânge. Arăta de parcă s-ar fi bătut. Frumoasele lui trăsături de culoarea mahonului erau schimonosite de durere.

— E-adevărat ce zice ei? Perla aia nu fu bună?

— Da, e-adevărat, răspunse Cameron. A fost neagră până-n inimă.

Wes scuipă tamponul de vată din gură. Acolo unde cândva străluciseră doi dinţi albi, superbi, avea o gaură sângerie. Se văită:

— Cum să plătească Wes dintele d’aur acu’?

* * *

Cam stătea întins pe pat în dormitorul luminat de lună, urmărind cum se ridică şi coboară ritmic sânii lui Rosie sub ţesătura subţire a cămăşii de noapte. Întinse mâna şi atinse blând pielea întinsă a pântecului ei proeminent. Copilul îi simţi atingerea şi dădu din picioruşe. Rose icni şi-şi puse mâna pe burtă.

— Crezi că-i băiat? întrebă Cam.

— Doar un presentiment. Spune-i intuiţie feminină dacă vrei.

Era lună plină şi Cameron putea să-i vadă limpede faţa, nasul fin, pometii înalţi. Părul lung şi blond îi căzuse pe faţă iar el îl dădu deoparte.

— Nu te uita la mine.

— De ce nu?

— Sunt mare cât o casă.

— Mie mi se pare că eşti frumuşică, scumpo.

— Mă iubeşti, Cam?

— Te-ai îndoit vreodată? — se apropie mai mult de ea — Rosie, nu vreau să-i fac rău copilului, dar…

Ea râse:

— Nu sunt o păpuşă de porţelan.

Se ridică în capul oaselor şi apoi, cu greu, reuşi să se aşeze în patru labe.

— Nu doare. Stau aşa că să fie mai confortabil. Credeai c-o să spun nu, Cam? Am stat şase săptămâni fără tine.

Se lăsă deasupra lui simţind între coapse duritatea membrului său erect. Se frecă de el simţind cum se umezeşte.

— Mai spune o dată, Cam.

— Ce să spun, frumoaso?

— Spune-mi că mă iubeşti.

Ea îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul lui, simţind muşchii încordaţi sub piele, privindu-i faţa argintată de lună, trăsăturile de şoim tânăr, cu doza de cruzime mai accentuată din cauza umbrelor.

— Te iubesc, Rosie.

Ea îl ghidă înăuntrul ei şi simţi copilul agitându-se iar. Dar apoi propriile ei instincte fură mai puternice ca ea şi când ultimul zăgaz cedă, ajunse la apogeu gemând, având nevoie ca el s-o iubească, simţind nevoia disperată să creadă asta, întrebându-se dacă va putea vreodată.

* * *

George nu plecase demult la birou cu Jamie când Liddy intră în salon să anunţe că venise un musafir.

— Cine e? întrebă Kate.

— Şefu' cu păr alb, zise Liddy, iar Kate îl recunoscu din descrierea ei pe Conrad van Heusen.

Simţi un val de plăcere şi panică.

— Pofteşte-l înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, Liddy îl aduse înăuntru pe Conrad. Kate se simţea inexplicabil de neliniştită.

— Bună ziua, domnule van Heusen. Mă tem că soţul meu nu este aici.

— N-am venit să-l văd pe soţul dumitale.

Se uita drept în ochii ei cu o privire intensă, cu ochii lui albastru deschis. Doar un alt bărbat o mai privise ca el. Nu-i trecuse până acum prin minte comparaţia asta. Kate simţi cum obrajii i se îmbujorează. Se întoarse către Liddy:

— Vrei să aduci nişte ceai cu gheaţă?

Liddy plecă, târşâindu-şi picioarele.

— Nu vreţi să luaţi loc, domnule van Heusen?

— Spuneţi-mi Conrad, vă rog.

Se aşezară. El puse picior peste picior aşezându-se comod, cu graţie, pe scaunul de trestie, studiind-o. Kate îi întâlni privirea. Acum era curioasă. Părea prea puţin sigur de el după cum vorbea şi se comporta ca şi cum ar fi fost genul de bărbat care s-ar putea încurca cu nevestele altora.

— Ştiu că vi se pare o îndrăzneală din partea mea dar am venit să vă vorbesc despre „Niland şi Asociaţii”.

Ea îl privi uimită. Nu ştia ce-ar fi putut răspunde la această mişcare de deschidere. Dar în loc să continue, el îşi puse mâinile în poală zâmbind. Kate avu senzaţia neplăcută că-i putea citi gândurile. În cele din urmă, zise:

— Aveţi dreptate, domnule van Heusen. Este o îndrăzneală.

— Să plec?

— Dacă îmi înţelegeţi cât de puţin poziţia, cred că aşa ar trebui.

— Dacă n-aş înţelege poziţia dumneavoastră, n-aş fi venit.

Ei, asta-i tăie respiraţia. N-avea idee unde duceau toate astea.

— Dacă vreţi să discutaţi despre „Niland şi Asociaţii” ar trebui să vă adresaţi soţului meu.

— Am făcut-o deja. Dar afacerile companiei vă afectează şi pe dumneavoastră, nu-i aşa?!

El nu-i aşteptă răspunsul. Se aplecă înainte, punându-şi coatele pe genunchi:

— Dacă-i veţi repeta soţului dumneavoastră, fără îndoială că nu voi mai putea face afaceri aici în Broome. Eu risc mult spunându-vă cele ce urmează. Vă asigur că, financiar vorbind, nu e în interesul meu s-o fac.

Liddy aduse ceaiul pe o tavă de argint. În timp ce ea aşeza paharele, Kate luă o hotărâre. După ce Liddy ieşi din cameră, spuse:

— Orice mi-aţi spune va rămâne strict între noi.

Conrad zâmbi:

— Mulţumesc.

Se aplecă din nou către ea.

— Ştiţi care e adevărata situaţie a afacerilor cu perle aici în Broome? Recoltele sunt mici, valoarea perlelor descreşte an după an. Numai atâta şi ar trebui să fie o cauză serioasă de îngrijorare. Dar mai există şi problema japonezilor. De la război

încoace influenţa lor a crescut. De exemplu, foarte puţine din vasele soţului dumitale au acum un căpitan alb. Chiar şi lugherele unde cel care desface perlele este alb au drept căpitan scufundătorul numărul unu, care este invariabil japonez. Toată lumea ştie că majoritatea perlelor ajung în buzunarele oamenilor din echipaj. S-ar putea să fure şi din scoici. Clubul Japonez este de fapt un sindicat şi salariile scafandrilor au atins sume uriaşe. E clar ca lumina zilei pentru orice om de afaceri competent, doamnă Niland. — făcu o pauză — Mă întreb cum de soţul dumitale nu observă nimic.

Desigur, Kate ştia o parte dintre aceste lucruri dar nu-şi dăduse seama că situaţia era atât de sumbră cum o prezentase el. Îl întrebă:

— Aţi vorbit despre asta cu el?

— Desigur. Dar nu vrea să accepte alte opinii în afară de ale lui.

Kate sorbi din ceaiul cu gheaţă câştigând timp de gândire.

— De ce-mi spuneţi toate astea?

— Am presupus că aveţi oarecare influenţă asupra lui, zâmbi Conrad.

— Mă tem că mă supraapreciaţi. Nu pot spune că n-am încercat dar...

El puse paharul deoparte:

— Ştiţi că a cumpărat vasele mele?

— Cum?!

— Vasele mele au fost de vânzare. Oferta lui a fost bună. Sunt un om de afaceri, nu puteam să-l refuz.

Ea ridică din umeri dar vestea o îngrijora.

— Nu vorbeşte niciodată cu mine despre afaceri.

— Trebuie să minimizeze riscurile. Cineva trebuie să-l facă să vadă asta.

Kate auzea de ani de zile vorbindu-se despre japonezi, despre afacerile prin intermediari, despre deprecierea constantă a preţului scoicilor. Ascultându-l pe George, i se părea că se exagerează, că totul se va rezolva de la sine într-un an sau doi. Zise:

— Nu pot face nimic în legătură cu asta.

Conrad încuviinţă tăcut şi după câteva clipe întinse mâna după pălărie. Se ridică în picioare:

— Aveţi dreptate. V-am pus într-o situaţie dificilă, îmi pare rău.

Se ridică la rândul ei, întrebând dulce:

— De-asta aţi venit aici?

— Sunt din fire un om precaut. Cred că tocmai m-am făcut de râs. Mulţumesc pentru ospitalitate.

Ajuns în pragul uşii, ezită. Kate îl privea cu ochii mari, umilită de conversaţia aceasta bizară, de plecarea grăbită.

— La revedere, spuse bărbatul ieşind.

Kate se prăbuşi înapoi pe scaun murmurând:

— Doamne, ce-a fost asta?!

47

Kate o găsi pe Liddy curăţând cartofi în bucătărie. De data asta „ăl cu coarne” îi luase minţile pentru puţin timp.

— Să nu-i spui stăpânului despre vizita domnului van Heusen.

Liddy pufăi zgomotos:

— Liddy nu minte. Dacă Liddy minte nu să duce Rai la Hristos.

— Nu-ţi cer să minţi. Doar să nu-i spui.

— O să mergi la diavol-diavol, să vezi!

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji ce se va întâmpla cu sufletul meu. Fă ce ţi se spune!

Faţa lui Liddy era posomorâtă şi dezaprobatoare:

— Nu bine să taci, stăpână.

Kate o ameninţă cu degetul:

— Aminteşte-ţi ce ţi-a mai spus părintele, Liddy. Iisus Hristos vrea ca tu să-mi fii credincioasă.

— Lasă ce zis Iisus Hristos, îşi schimbă Liddy pe neaşteptate părerea. Dacă află stăpânu’?

Ieşi bombănind destul de tare. Kate se strâmbă la ea pe la spate. Şi ce dacă afla George? Nu-i păsa. Şi pe urmă, nu se întâmplase nimic. Absolut nimic.

* * *

Buick-ul lui George se opri în faţa cocioabei cu acoperiş roşu unde locuia Cameron. George coborî de la volan şi-i spuse lui Jamie:

— Adu coşul din spate, vrei?!

Rosie ieşi pe verandă.

— Domnule Niland, făcu ea surprinsă. Cu ce vă putem ajuta?

George îşi scoase cascheta, înclinându-se uşor:

— Bună ziua, doamnă McKenzie. Soţul dumitale e acasă?

În momentul acela, uşa de plasă se deschise brusc şi apăru Cameron:

— George, mârâi el. Ce plăcere neaşteptată.

— Am auzit c-ai avut ghinion.

— Mda, bine... Se-ntâmplă.

— Trebuie să-ţi fie greu.

— La fel ca altora.

George îi făcu semn din cap lui Jamie care se lupta să ridice un coş mare împletit de pe bancheta din spate a Buickului.

— Ne-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva mâncare ca s-o scoţi la capăt. Îmi dau seama că trăim timpuri grele şi nu mă deranjează să fiu bun cu cei mai puţin înstăriţi.

Faţa bronzată a lui Cameron se îmbujoră vizibil:

— Pune coşul înapoi de unde l-ai luat, Jamie.

Jamie tocmai reuşise să scoată coşul din maşină când îl văzu pe Cameron îndreptându-se către el cu paşi mari. Nu văzuse în viaţa lui pe cineva mai furios şi scăpă coşul pe jos: conservele de carne, roşiile, bananele şi pungile de făină pe care tatăl lui tocmai le cumpărase se rostogoliră în praful roşu. Jamie se uită la tatăl lui:

— Îmi pare rău, bâigui el.

Cameron stătea în faţa lui George cu pumnii încleştaţi:

— Ia-le de jos şi dispari din faţa mea!

— Păi, ascultă, Cam...

— Ia-le de-aici, George! Acum, sau îţi rup gâtul blestemat!

George îşi puse înapoi cascheta cu un gest de victimă răbdătoare, în timp ce Jamie culegea din praf cutiile de carne.

— Lasă-le, zise George.

— Nu le lăsa, strigă Cameron.

Luă de pe jos nişte roşii şi le îndesă pe bancheta din spate a maşinii. Una se crăpă iar sucul ei umplu de pete tapiţeria. Cameron azvârli înăuntru şi restul cutiilor şi pungile de făină:

— Acum plecaţi de-aici! George se urcă la volan:

— Haide, Jamie.

Jamie era înspăimântat dar se aşeză pe locul de lângă el, se întoarse să-l privească pe Cameron şi-şi încleşta maxilarul.

— Imbecilule, zise Jamie folosind un cuvânt învăţat la şcoală.

George porni motorul şi plecară. Cameron se uita la luxoasa maşina americană cum se pierde în zare în norul de praf roşu ridicat de roţi. Rosie veni alături de el:

— Cam...?

— Nemernicul! Ticălos împuţit şi nemernic!

— Haide.

— Scena asta a fost regizată doar pentru ochii lui Jamie, ştii asta, nu, frumoaso?

Se răsuci. Elvie stătea în cadrul uşii, iar pe faţă avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, Iisuse Hristoase! Dădu cu piciorul în poartă şi plecă grăbit; vroia să fie singur printre tufişuri, să strige obscenităţi printre papagalii galah şi baobabi.

* * *

George îşi permise un zâmbet încordat:

— Deci acesta-i bărbatul pe care ziceai că-l admiri aşa de mult. Nu-i decât un bădăran şi un fanfaron.

Jamie rămase tăcut. George clătină din cap:

— Dacă-i întinzi o mână de prieten unuia ca el rămâi fără degete!

Jamie privi în jur. Sucul roşiilor deja se întărise într-o crustă care păta tapiţeria. Se întreba ce-l înfuriase atât de tare pe McKenzie. Încercaseră doar să facă o faptă bună, asta-i tot. Hotărî că sigur tatăl lui avea dreptate. McKenzie era un bădăran şi-un fanfaron.

48

Veranda din vestul casei fusese împrejmuită cu plasă şi transformată în dormitor pentru Jamie. Era cea mai plăcută cameră din toată casa, străbătută zi şi noapte de briza răcoroasă care venea dinspre golf. În noaptea asta era scăldată de mirosul îmbătător al arborelui de camfor şi de miresmele beţişoarelor arse de Junzo ca să ţină deoparte ţânţarii.

Kate stătea pe marginea patului lui Jamie, luându-i buclele întunecate de pe fruntea transpirată. Îl simţi tresărind. Nu-i mai plăcea atingerea ei. Creştea şi se îndepărta de ea. În curând va fi un bărbat şi n-o să-i mai placă dacă ea vine în dormitor să-l sărute şi să-i spună noapte bună. Îl sărută uşor pe frunte:

— Noapte bună, Jamie.

— Noapte bună, mamă.

Exact când ea ajunsese la uşă întrebă:

— Ştii un căpitan pe nume McKenzie?

Kate simţi cum i se opreşte inima în piept:

— Domnul McKenzie? Da, da, îl cunosc.

Spera că vocea nu-i trăda sentimentele.

— A fost nepoliticos azi cu noi.

— Nepoliticos cu voi? De ce?

— Ne-am dus la el acasă cu maşina să-i duceam lui şi familiei nişte mâncare. Pentru că sunt săraci.

— „Ne-am dus”?

— Eu şi tata. Era un coş enorm. Aş fi crezut că oamenii sunt recunoscători când faci ceva bun pentru ei.

Desigur, George nu-i spusese nimic despre incident. Uneori, caracterul lui răzbunător o uimea deşi trăia cu el de doisprezece ani.

— Ce-a spus domnul McKenzie?

— S-a înfuriat foarte rău. Nu ştiu de ce.

— Eu cred că mândria domnului McKenzie a fost rănită.

— Sunt pete de zeamă de roşii în toată maşina. Tata ar trebui să pună să-l aresteze.

„Vorbeşti exact ca George” gândi Kate:

— Poate-o să înţelegi când o să mai creşti. Culcă-te acum.

Stinse lampa de pe perete şi plecă. Se duse să stea pe verandă ca să-l aştepte pe George să se întoarcă de la birou. Ridică privirea către cerul înstelat. Îi trecu prin gând că atunci când contempli un asemenea spaţiu, problemele personale par absolut nesemnificative. Şi totuşi, dacă e să crezi ce spun astrologii, stelele au un amestec în soarta fiecărei persoane aşa cum în mecanismul unui ceas imens, fiecare piesă interacţionează cu o alta, fiecare ax minuscul, fiecare rotiţă zimţată e o parte indispensabilă a întregului. Oare aşa era?

Ar fi vrut să-şi poată descifra propriul cod printre toate acele semnale morse luminoase de pe cer. Încotro se îndrepta viaţa ei? Totul se dovedise atât de diferit de visele din copilărie. Fusese nevoie doar de câteva decizii care s-o aducă în faţa acestui reflux, câteva decizii proaste: copilul făcut cu Cameron, compromisul făcut cu George. Totuşi, nu regreta ce se întâmplase cu Cameron fiindcă aşa îl primise în dar pe Jamie. Acum trăia doar pentru el. Poate când el va fi bărbat va putea şi ea să se gândească iar la viaţă. Dacă era ceva la care merita să te gândeşti. La urma urmei, era doar o femeie într-o lume a

bărbaţilor. Unde se putea duce?

Conrad.

Numele i se strecură în minte ca un intrus, un hoţ care intră pe furiş pe o uşă neîncuiată. Conrad îi amintise că la urma urmei e femeie, nu doar soţie şi mamă. Dar Conrad era doar un vis dintr-o după-amiază fierbinte. Ar fi putut la fel de bine să-şi dorească luna.

Auzi roţile Buickului scrâşnind pe alee. Câteva clipe mai târziu, paşii soţului ei răsunară pe verandă. Părea obosit şi deprimat, ca şi cum servieta i-ar fi fost umplută cu cărămizi în loc de hârtii.

— Munceşti prea mult, zise Kate când îl văzu intrând.

— Oh, exclamă el. Nu te-ai culcat.

— Te-aşteptam.

— Da?!

— Vreau să-ţi vorbesc, îl auzi oftând.

— Nu poţi să aştepţi până dimineaţa?

— Mereu spui asta şi pe urmă dimineaţa-mi spui să aştept până vii acasă. E doar modul tău de-a mă evita.

— Uite cine vorbeşte!

Stătea în umbră, se gândi să se retragă în birou dar apoi renunţă, aruncă servieta pe o masă şi se prăvăli pe unul dintre scaunele de trestie. Îşi trecu mâinile peste faţă:

— Ei, ce e?!

— Ai cumpărat vasele lui Conrad van Heusen?

Deodată vocea i se înăspri:

— De unde ştii?

— Din bârfe. E-adevărat?

— A fost un chilipir. Omu-i un prost. Dac-aş fi fost în locul lui aş fi cerut un preţ mult mai mare.

— De ce nu mi-ai spus?

— Chiar că nu te priveşte!

— Ba mă priveşte, George. Dacă afacerea nu mai merge mă priveşte chiar foarte mult. Şi pe Jamie.

— Acum ai de gând să-mi spui cum să-mi administrez afacerile? Zău că ai tupeu!

— Sunt probleme cu „Niland şi Asociaţii”?

— Sigur că nu. Ce-ai auzit?

— Discuţia asta despre preţul scoicilor şi japonezii…

— Oamenii vorbesc o mulţime de prostii despre japonezi. Ei sunt viitorul acestei industrii în Broome. Dacă cineva…

— Dar când preţul scoicilor e aşa cum e, de ce-ai cumpărat

vasele lui van Heusen? Dacă ne înglodăm în datorii?

George sări în picioare:

— Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să-mi pui la îndoială priceperea la afaceri?! V-a lipsit vreodată ceva, ţie sau băiatului? V-a lipsit?

— Nu asta-i problema.

— Să nu îndrăzneşti! Să nu îndrăzneşti să stai acolo ca Regina Egiptului să-mi spui mie care-i problema. O să-ţi spun eu care-i problema! De cinci ani nu-mi dăruieşti dragostea ta, nu mă primeşti în patul tău, nu-mi dăruieşti măcar un pic de căldură şi compasiune umană iar eu fac totul pentru tine. Totul! M-am spetit muncind ca să-ţi asigur ţie şi băiatului…

Kate sări la rândul ei în picioare:

— Opreşte-te! Opreşte-te! M-am săturat să-mi spună bărbaţii ce-au făcut pentru mine când tot altruismul acesta prefăcut e menit doar să le mascheze lăcomia. Sunt doar o altă proprietate, fanionul tău pentru ieşirile în societate, aşa că nu-mi spune mie că totul e ca să mă faci fericită!

— Te-am iubit mai mult decât meriţi!

— Iubire? Nu-mi face silă!

Kate se repezi înăuntru, trântind uşa de plasă. Alergă în dormitor şi se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să-şi treacă furioasă peria prin bucle. Cum putuse să-şi facă ei înseşi aşa-ceva? Cum putuse să-şi transforme viaţa într-o asemenea farsă ridicolă şi dureroasă? Azvârli cu peria în oglindă şi o sparse.

Uşa se dădu de perete şi George apăru în cadrul ei.

— Ieşi afară! îi şuieră Kate.

Vocea lui era ciudat de răguşită.

— Nu în noaptea asta.

Închise încet uşa după el. Kate sări în picioare.

— Ţi-am spus să ieşi afară.

George îşi scoase haina şi o aruncă pe jos. Mâinile îi tremurau:

— Aş fi putut avea orice femeie vroiam.

— Să nu-ndrăzneşti!

El făcu doi paşi înainte şi o plesni peste faţă. Kate fu şocată. Îl plesni la rândul ei. Avea de gând să-l lovească din nou dar el o prinse de încheietura mâinii şi o aruncă pe pat ţinând-o sub greutatea lui. Cu o mână îi ţinea amândouă mâinile deasupra capului, în timp ce cu cealaltă îi pipăia tivul rochiei. Şopti:

— Măcar o noapte o să-mi fi nevastă, fir-ar să fie!

Ea îi simţi în respiraţie damful acru de băutură. Se gândi că

probabil avea la birou o rezervă secretă de gin. Era surprinsă de forţa lui. El îşi vârî degetele în gulerul rochiei şi trase în jos sălbatic, rupându-i corsajul. Şopti:

— Aproape uitasem cât eşti de frumoasă.

Kate încetă să se împotrivească şi închise ochii. Rămase întinsă complet nemişcată. Nu-i era nici frică de el şi nici nu era şocată, doar dezgustată. Simţi cum el îi trage în jos lenjeria intimă şi o pătrunde. Nu era mare diferenţă de felul în care făceau sex de obicei, se gândi tristă. „Lasă-l să-şi facă pofta”. La urma urmei era nevasta lui.

— Te iubesc, îi şopti George în timp ce o penetra.

Ea deschise brusc ochii:

— Haide, termină odată.

49

Elvie ura şcoala. Uneori ceilalţi copii o necăjeau spunând despre mama ei lucruri pe care ea de fapt nu le înţelegea. Dar ştia că sunt cuvinte urâte şi nu se lăsa niciodată fără să nu se răzbune. Elvie se pricepea să se bată cu pumnii, putea să bată orice băiat din clasa ei. Ştia că tatăl ei ar fi furios dacă ar afla aşa că nu-i spunea niciodată despre bătăile din tufişurile din spatele şcolii.

Această îndârjire a ei o făcu să câştige admiraţia şi invidia colegilor dar nici un prieten. Tachinările deveniră mai puţin pe faţă, fură înlocuite de priviri pline de milă, şoapte în clasă, strâmbături pe la spate. Elvie ura asta, ura să se simtă diferită într-un mod pe care nu-l înţelegea; tot aşa ura faptul că n-are pantofi şi trebuie să poarte zi de zi aceeaşi rochie uzată. Aşa că, de câte ori putea, chiulea de la şcoală.

Ştia că Roebuck va rămâne în port cel puţin încă o zi ca să încarce provizii, iar Cameron nu era la bord în dimineaţa aceea. Îl auzise spunându-i mamei că are o întâlnire importantă în oraş. Aşa că în loc să se îndrepte spre drumul către şcoală alergă prin tufişuri şi coborî pe ţărm în tabără ca să-l găsească pe Wes.

* * *

Jamie trecu pe debarcader pe lângă un malaiez bătrân. Bătrânul căra pe umeri patru vase emailate enorme puse în

echilibru de-o parte şi de alta a unei prăjini de bambus pe care-o căra pe umeri. În apa de mare din vase erau zeci de stridii culese de pe stâncile din preajma Cable Beach. În oraş, bătrânul avea să primească un şiling pentru o măsură cam cât o halbă de bere.

Jamie auzi un mieunat strident, ca un plânset de copil. Se opri şi se uită în jur dar nu văzu nimic. În timp ce înainta pe debarcader zgomotul deveni mai puternic. Se uită peste margine. În noroiul gros, cam la zece iarzi distanţă zăcea un sac de cânepă. Ceva se mişca înăuntrul lui. Cu siguranţă de-acolo venea sunetul. Jamie n-ar fi vrut prea tare să meargă acolo, mai ales îmbrăcat în hainele de şcoală. Maică-sa l-ar omorî.

Găsi pe la jumătatea plajei o bigă ruptă dintr-un catarg şi o târî până la zona limită unde ajungeau valurile. Încercă să agaţe sacul cu un capăt şi să-l tragă spre el. Orice-ar fi fost în sac, începu să schelălăie şi mai tare. Jamie încercă din nou, îşi pierdu echilibrul şi făcu un pas înainte afundându-se până la gleznă în nămol.

— La dracu!

Întinse iar biga în faţă. Era inutil. Ei, dacă tot avea deja un pantof plin de noroi, nu prea mai conta dacă-l murdărea şi pe-al doilea. Păşi înainte. Era ca şi cum ar fi mers prin melasă neagră, lipicioasă. Ajunse la sac şi încercă să-l ridice dar era mai greu decât îşi imaginase şi se scufunda repede în nămol. Îl apucă cu ambele mâini şi începu să tragă cu putere de el. Mâinile îi alunecară pe cânepa udă şi ateriză înapoi, cu fundul în nămol.

— Fir-ar al dracului de nenorocit, nemernic, împuţit şi jigodie!

Se ridică şi-şi privi hainele. Ce grozăvie! O-ncurcase. Sacul prinse viaţă din nou. Jamie avu grijă să-l apuce mai bine de data asta şi târî sacul înapoi prin nămol către plajă. Fusese legat de sfoară şi apa de mare înmuiase nodul aşa că era greu desfăcut. În loc de asta găsi o ruptură în sac, îşi vârî degetele înăuntru şi-l sfâşie mai tare. Băgă mâna să salveze creatura dinăuntru. Care îl muşcă.

— Ce dracu!

Îşi trase repede mâna. Sânge! Jamie sări în picioare:

— Corcitură mică şi nerecunoscătoare! Ar fi trebuit să te las să te-neci!

Căţeluşul mârâi arătându-şi dinţişorii ascuţiţi ca nişte ace.

— Naiba să te ia!

Jamie făcu stânga-mprejur şi o luă către drum. Dar căţeluşul îl urmări, mereu aproape de călcâiele lui, ignorând pietrele

aruncate odată cu invectivele la adresa lui.

* * *

— Ei, ia uite-aici, făcu Wes.

Jamie stătea în picioare pe duna de nisip, cu şosetele gri şi cu pantofii plini de nămol uscat în cruste gri. Un căţel negru aştepta la câţiva paşi în urma lui.

— E Jamie Niland, şopti Elvie.

— Ştiu, răspunse Wes.

Îşi băgă pumnii imenşi în buzunarele pantalonilor de pânză şi strigă:

— Mai bine-ai fi la şcoal-acu', băiete!

— Şi ea la fel, replică Jamie arătând spre Elvie.

— Aşa-i, rânji Wes. Cu ce să te-ajut, băiete?

— Stau şi eu aici…

— Cam aşa-i, admise Wes. Se uită la picioarele lui Jamie:

— Iiii-suse sfinte, da' ce făcuşi?!

Jamie nu răspunse. Se răsuci ca să se uite după căţeluşul cel negru dar acesta o pornise în jos pe dună şi adulmeca cu mare interes la picioruşele lui Elvie. Ea se aplecă să-l mângâie şi strâmbă din nas simţindu-i mirosul. Avea nevoie de-o baie bună.

— E câinele tău? strigă către Jamie.

— Nu. M-a muşcat.

— Ştiu io un gagiu muşcat d'un câine, spuse Wes. A murit.

Jamie păli:

— Nu-mi pasă, nu mi-e frică.

Elvie ridică de jos căţeluşul. Acesta începu să scoată sunete dulci ca un mieunat.

— Mi-l dai mie? întrebă fetiţa.

Jamie nu putea să creadă. De ce n-o muşcase câinele pe ea? Minţi:

— Nu-l vreau.

Ca să-şi ascundă dezamăgirea îşi îndreptă atenţia către bărcile care veneau şi plecau dinspre Roebuck.

— Ce faceţi?

— Încărcăm provizii. Mergem pă mare mult timp. Oameni au foame mare. Poate vrei s-ajuţi.

— Se poate? — întrebă Jamie regretând imediat că păruse aşa nerăbdător — Vreau să spun că nu mă deranjează. Dacă credeţi c-aveţi nevoie de ajutor.

— Poate că am, răspunse Wes.

Puse un braţ pe după umerii lui Jamie:

— Haide, băiete.

Elvie îi privi îndepărtându-se pe plajă şi nu prea ştiu ce să creadă. Ştia că tati al ei nu-l plăcea pe tatăl lui Jamie. Văzuse cum aruncase cu roşii în maşina lui. Poate că trebuia să-l urmărească şi ea. Dar uite cum Wes îl lua pe după umeri pe Jamie Niland şi vorbea cu el aşa cum... Păi, cum vorbea cu ea. Asta o încurca. Şi pe urmă, Jamie îi dăduse câinele lui.

Îl duse la rezervorul de apă, certându-l:

— Ai nevoie de-o baie bună, domnule. Şi pe urmă trebuie să ne gândim ce nume să-ţi dăm, nu-i aşa?!

50

A doua zi, Cameron supraveghea ultimele încărcări de provizii la bordul lui Roebuck când Wes îl atinse pe braţ şi arătă către dunele de pe ţărm. Un băieţel îşi croia drum prin aglomerarea de cocioabe de metal şi lemn şi depozitele taberei lui McKenzie. Cameron simţi amestecul obişnuit de tristeţe şi mânie. Era el. Îi făcu semn cu mâna:

— Hei, Jamie!

Jamie flutură şi el mâna dar ezită văzându-l pe Cameron. Se opri la zece-doisprezece paşi de ei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Uite aicea-i căpitanu', zise Wes. Poate az' te duci cu el, bine?

Jamie nu răspunse. Cameron îi vorbi:

— Salut, Jamie.

Jamie îşi frecă picioarele încurcat.

— Vrei să ştii despre perle? îl ademeni Wes. Căpitanu' ştie de toate. El îţi spune mai bine ca mine.

Tăcere.

— De ce vrei să înveţi despre perle, băiete? întrebă în cele din urmă Cameron.

— Vreau să fiu ca tata.

Wes şi Cameron schimbară o privire.

— Ca taică-tău?

— Vreau să fiu un mare afacerist, să mă ocup de perle.

—Ah, da. Asta-i o ambiţie nobilă. Atunci vino cu mine.

Cameron porni. După câteva clipe, Jamie îl urmă.

* * *

Cameron îl duse cu barca până la Roebuck. Îl duse rapid într-un tur prin lugher şi apoi îi dădu o stridie.

— O perlă! se minună Jamie, simţind mica rotunjire din interiorul scoicii.

— Prima lecţie, băiete, zise Cameron luând scoica din mâna lui şi zdrobind bila între degete.

Din ea ieşi noroi.

— E doar o băşică. Un vierme-sfredel intră în scoică, iar presiunea apei face restul. Arată ca o perlă dar nu e. N-are nici o valoare. — Aruncă scoica în grămada de pe punte — Uite-aici o perlă!

Băgă mâna în buzunar şi scoase o punguţă de piele. Răsturnă conţinutul în palmă — o perlă mică, puţin neregulată, de vreo treizeci-patruzeci de drame.

— Ar fi bine dac-ar fi niţel mai mare şi mai rotundă, însă e un lucruşor drăguţ, nu crezi?

Jamie se uita fix la ea încuviinţând din cap.

— Toate scoicile au perle?

Cameron râse:

— Una dintr-o sută. Şi majoritatea sunt prea mici ca să merite mai mult decât să fie lăsate bacşiş într-un bar! Ştii cum se face o perlă?

Jamie clătină din cap.

— Se naşte din maree. Mareea este pulsul mării, ţine în viaţă oceanul cu tot ce e în el. Stridia e hrănită de maree, hrana ei este adusă de curenţi. Dar uneori un grăunte de nisip îşi face loc în interiorul scoicii, iar stridia încearcă să scape de el. Presupun că e ca şi când ai avea o pietricică în pantof. Aşa că pune un fel de salivă în jurul grăuntelui de nisip, ca să se protejeze, iar sucul acela este sidef, care se întăreşte şi formează o perlă. Unele perle au formă neregulată şi li se spune barrack. Le poţi cumpăra de la oricine cu grămada, sunt păstrate în borcane de gem. Dar o perlă frumoasă, rotundă, poate valora oricât. Totul depinde de mărime, de luciu, de culoare şi de fineţea suprafeţei. Într-o zi, un om se poate trezi sărac, iar până la apus, dacă găseşte o perlă, va fi bogat ca un ţar!

— Cum se prind stridiile?

— Nu se prind. Sunt acolo jos în ocean, ca aurul.

Cameron îl luă sub punte şi-i arătă costumele de scafandru, cizmele grele de plumb şi cele două căşti de cupru înverzite de apa sărată. Îi spuse:

— Încearcă să ridici una.

Jamie bombăni şi se opinti dar era prea grea pentru el.

— Nu-i aşa că-i o greutate înfricoşătoare de dus cu tine pe fundul oceanului, Jamie? Omul trebuie să ştie la ce se-ncumetă, altfel intră în costum ca-n propriul lui coşciug.

— Mergeţi pe fundul oceanului cu toată greutatea aia?

— Acolo jos nu mai pare aşa greu. Da' nu mergi tot timpu'. Un scafandru priceput stă pe bucla parâmei de siguranţă şi lasă lugheru' să-l ducă pe fund până găseşte un loc cu scoici bune. Scafandru' conduce vasu', Jamie, el foloseşte parâma ca să-i semnalizeze tenderului în ce parte s-o ia vasu', cât de repede sau de-ncet, dacă să navigheze sau să stea sub vânt.

— Cine-i tenderul?

— Rolul lui e să ţină întinse furtunul de aer şi parâma de siguranţă. Trebuie să fie priceput, fiindcă are viaţa unui om în mâinile lui. Prea multă parâmă şi rişti să te-ncurci în ea, prea puţină şi eşti târât ca un câine legat cu lanţul de-o căruţă. Tenderul poate să-ţi salveze viaţa sau să ţi-o curme. Îmi amintesc de-un scafandru de pe Alma care a căzut într-o crevasă acolo jos, sub apă. Tenderul n-a putut să-i susţină greutatea şi omul s-a scufundat în crevasă. Când l-am scos în cele din urmă la suprafaţă, presiunea apei îl imobilizase în interiorul costumului şi căştii. Au trebuit să-l îngroape aşa, fiindcă n-au putut să-l scoată afară.

Deodată, Jamie simţi că-i vine rău. Cameron vorbea atât de degajat despre asemenea riscuri îngrozitoare. Jamie nu-şi putea imagina o asemenea moarte.

— Vă mai scufundaţi, domnule McKenzie?

— Spune-mi Cam. Şi nu, nu mă mai scufund. Am boala scafandrilor.

— Atunci de ce mai plecaţi cu vasul?

— Ca să supraveghez echipajul. Nu poţi să te ocupi de perle în Broome şi să nu urci pe vas, altfel echipajul fură toate perlele pe care le găseşte. Chiar dacă ai la bord un om care desface scoicile, ceilalţi vin noaptea şi încearcă să găsească o perlă în scoicile nedeschise. Trebuie să le impui respect şi nu poţi face asta dintr-un birou.

Jamie tresări auzind o critică atât de evidentă la adresa tatălui său. Zise:

— Cred c-ar trebui să plec.

— N-am vrut să spun ceva rău despre tatăl tău.

— E cel mai mare afacerist cu perle din Broome.

— Cine ţi-a spus asta?

„Tata” gândi Jamie, dar n-avea de gând s-o spună tare. Cameron puse o mână pe umărul băiatului:

— O să te duc înapoi.

— Mulţumesc.

În timp ce se urcau în barcă înapoi, Cameron îl studie şi zâmbi. Era un băiat minunat de care orice bărbat ar fi mândru.

* * *

Lampa cu kerosen fâsâia şi pâlpâia pe bancă, iar noaptea insectele se adunau în jurul ei. Un trib de Djuleun dansa corroboree în spatele arborilor de ceai, iar ritmul în care loveau beţele devenea obsedant în noaptea fierbinte, neclintită. Cameron dădu deoparte farfuria de la cină şi îşi aprinse o ţigară.

Se uită în jur la bucătăria aproape goală, la scaunele pătate şi la pereţii goi de tablă, gândindu-se la casa lui din Glasgow, la sărăcia lucie a vieţii de-acolo pe care jurase s-o lase în urmă: „Tot ce-am făcut a fost să schimb un tip de eşec cu altul. În loc de case gri, cu etaj şi ploaie rece aici există ţânţari şi căldura înăbuşitoare”.

Rose întinse mâna peste masă şi o apucă pe-a lui:

— Nu fi aşa de trist.

— Nu asta am avut de gând, Rosie.

— Hai să plecăm de-aici.

Cameron clătină din cap:

— E ca şi cum aş admite că sunt înfrânt.

— Nu mai sunt perle, Cam. S-au dus zilele când făceai avere peste noapte.

— Mă tot gândesc că dac-aş mai fi rezistat un sezon… doar o perlă bună, Rosie. Atâta tot ne-ar fi trebuit. O perlă bună.

— Dacă tu vrei să rămânem, eu o să rămân.

El îi dădu o şuviţă de păr de pe faţă:

— Aveam de gând să te îmbrac în mătase.

— Nu pot să mulg capra îmbrăcată aşa, Cam.

El o sărută:

— Într-o zi o să-mi găsesc perla, Rosie. Şi o să ai tot ce-şi poate dori o femeie. O să vezi!

51

Când George veni acasă ca să ia prânzul, Jamie stătea pe verandă bând o limonada. De îndată ce dădu cu ochii de tatăl lui îşi dădu seama că a dat de bucluc. George nici n-aşteptă să urce scările înainte să-şi înceapă tirada. Cu obrajii roşii, îndreptă spre Jamie un deget acuzator:

— M-ai minţit!

Jamie sări în picioare. „De unde aflase?” George calcă apăsat pe verandă:

— Ce-ai făcut în tabăra lui McKenzie?

— N-am făcut nimic rău.

— Te-am întrebat ce-ai făcut acolo.

— Am vrut să-ntreb despre afacerile cu perle.

— Eu sunt proprietarul celor mai multe vase din Broome şi tu te duci la un om care de-abia-şi permite să ţină la apă un lugher?

Jamie tăcu.

— Ţi-am arătat cum se lucrează la „Niland şi Asociaţii”. Ce mai vrei să ştii?

— Vroiam să urc pe unul din lughere. Vroiam să văd un costum de scafandru.

— Matsuki putea să-ţi arate unul.

— Matsuki crede că sunt o pacoste.

Kate auzi ţipetele şi ieşi pe verandă. I se adresă lui George:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se pare că fiul tău a devenit un vizitator asiduu al taberei lui McKenzie.

— Jamie?!

— Unul dintre scafandrii mei l-a văzut acolo şi i-a spus lui Matsuki. Ai fost acolo toată dimineaţa, nu-i aşa?!

— Am fost doar de trei ori, se apără Jamie.

George se întoarse către Kate:

— Am crezut că-i eşti mamă. Se presupune că trebuie să-l supraveghezi.

— Are unsprezece ani. Nu pot să mă ţin după el peste tot!

— Asta-i absolut scandalos! — George se întoarse către Jamie. Trebuie să încetezi imediat! Înţelegi?

— De ce? făcu Jamie. Ce rău fac?

Între mamă şi tată se schimbară priviri. Apoi George spuse:

— N-ai voie să mai vorbeşti vreodată cu omul acela. Dacă te mai văd vreodată lângă el o să, o să... — ameninţarea plutea în aer — înţelegi?

— ...cred că da.

— Am întrebat dacă înţelegi!

— Da!

— Scandalos! ţipă George, după care intră în casă trântind uşa.

* * *

Soarele coborâse în spatele pindan şi baobabilor care se profilau pe cerul de culoarea lavandei. Din clopotniţa de tablă a capelei răsuna chemarea clopotelor.

Buick-ul roşu parcat pe strada prăfuită era ca un avertisment că urmează probleme. George Niland. Cameron îşi scoase pălăria şi intră. Dar nu era George, era Kate. Ea şi Rose stăteau în bucătărie cu un ceainic pe masa din faţa lor. Elvie le privea de pe verandă cu nasul lipit de plasa de muşte murdară a uşii.

Când intră, Kate se ridică în picioare. Purta o rochie albă de muselină şi mănuşi albe de bumbac. Avea părul legat la spate. „Arată ca o aristocrată, nu ca fata unui ticălos irlandez hoţ de perle”, se gândi el posomorât. Aruncă o privire către Rosie îmbrăcată tot în rochia ei de casă, cu frumosul păr blond nepieptănat. Faţa ei era o mască de mânie şi ruşine. Spuse:

— Doamna Niland a venit să te vadă.

— O plăcere neaşteptată.

Se lăsă o tăcere grea.

— Ei, am nişte lucruri de făcut, zise Rosie ieşind.

Cameron o auzi strigând „Vino-ncoace!” către Elvie în timp ce cobora scările din spate. Kate şi Cameron se priviră intens.

— Ce mai faci, Cam?

— Sunt bine.

Kate se aşeză, iar Cameron se lăsă uşor pe scaunul pe care stătuse Rosie. Vorbi cu voce blândă:

— N-ar fi trebuit să vii aici.

— Am ceva important de discutat cu tine.

— Totuşi, n-ar fi trebuit să vii.

Ea se uită prin bucătăria săracă.

— Pare o persoană cumsecade.

— N-ai venit aici ca să discutăm despre Rosie.

Obrajii lui Kate se îmbujora.

— Nu putem fi măcar prieteni, Cam?

El nu-i răspunse. Kate se uită fix la masă:

— Trebuie să-ţi vorbesc despre Jamie.

— Ce-i cu el?

— A venit la tine în tabără să te vadă.

Cameron încercă să-şi ascundă surprinderea:

— Da. George ştie asta?

— A aflat de la Matsuki.

— Mda, bine, e-adevărat. Dar eu nu l-am obligat să vină. Băiatul vroia să înveţe despre căutarea perlelor.

Vocea lui Kate căpătă duritatea oţelului:

— Va trebui să-l descurajezi.

— Nu pot. Nu vreau.

Kate îşi roti din nou privirea prin bucătăria sărăcăcioasă, apoi zise:

— Te-ai îmbogăţit de pe urma perlelor, Cam? Ţi-au adus fericire? Sau mie?

— După cum spuneam, nu e fiul meu.

— Dar e-al meu! Şi nu doresc pentru el genul ăsta de viaţă. Merită ceva mai bun.

— El trebuie să hotărască.

— Nu, Cam, nu trebuie. George şi cu mine i-am interzis să se mai apropie de ţărm. Anul viitor pleacă la Perth la un internat. Sperăm că va uita de această fascinaţie pentru perle când va fi departe.

— Soţului tău nu-i merge prea rău de pe urma lor.

— El nu e un căutător de perle, Cam, iar tu ştii asta. El a moştenit compania de la taică-său, iar banii vin în ultima vreme de la fermă şi agenţii.

Cameron ridică din umeri:

— Nu e căutător de perle, asta e sigur.

— Îmi pare rău, Cam.

— Să nu-ţi pară rău. Băiatul e aproape mare acum. La ce i-ar trebui un tată ca mine oricum?!

Ea se întinse peste masă şi puse mâna peste a lui:

— Aş dori…

Cameron îşi trase brusc mâna:

— N-are rost să-ţi pui dorinţe. Nu se va schimba nimic.

Când Kate se ridică, tonul ei era din nou oficial:

— Sper că-mi vei respecta dorinţa.

— Dacă băiatul vine în tabără n-am să-l gonesc. Dacă nu poţi să-l opreşti să vină, asta te priveşte. Dar eu cred că faci o greşeală, Kate. Are marea în sânge.

— Nu şi dacă pot să fac ceva în privinţa asta, zise ea la plecare.

În spatele casei era un coteţ pentru pui şi o capră stătea priponită de-un par. Elvie o botezase Brutus fiindcă nu se prea pricepea încă la complexa problemă a sexului. După plecarea lui Kate, Cameron ieşi s-o caute pe Rose. Tocmai o mulsese pe Brutus şi ţinea în mână o găleată pe jumătate plină cu lapte cald.

— O să pregătesc cina, zise ea.

— Vrei să ştii despre ce era vorba?

Rosie puse găleata jos:

— Nu.

El o luă de umeri şi o forţă să se uite în ochii lui:

— Atunci de ce ai faţa asta?

Rose îi întoarse spatele:

— Uită-te la mine! Uită-te la mâinile mele! Mâini care muncesc, Cam. Şi hainele mele… am două rochii… şi ea pluteşte pe drum în dantele, cu mănuşile de bumbac, mirosind a parfum franţuzesc, stă în bucătăria mea, strâmbă din nas şi mă face să mă simt ca o… ca o…

— Rosie…

— Tot te mai iubeşte! Văd asta în ochii ei! Dac-ar vrea vreodată să te ia de lângă mine ce-aş putea face ca s-o opresc?

Cameron întinse mâna dar ea se feri.

— Şi ştiu că şi tu o iubeşti.

— N-o iubesc, Rosie… n-o mai iubesc.

Ea clătină din cap.

— Nu te-nvinovăţesc. Doar că uneori nu pot suporta gândul că ea e tot aici în oraş. Cum să se compare o târfă cu o lady?

— Nu eşti o târfă!

— Tu n-ai fost la Tenis Club. Sau la Residency. Sau la Race Club. Toate doamnele de-acolo ştiu ce sunt.

— Rosie…

Ea se repezi pe lângă el şi intră în casă. Cam o văzu pe Elvie cum stă acolo cu ochii mari. Îi spuse:

— Haide, du-te să hrăneşti puii.

Ea nu-l băgă în seamă. În loc de asta trecu pe lângă el cu paşi

mari şi intră trântind la rândul ei uşa de plasă.

Cam o găsi pe Rosie în faţa măsuţei de toaletă pieptănându-şi părul, cu faţa udă de lacrimi. Ochii li se întâlniră în oglindă.

— Îmi pare rău, şopti el.

O cuprinse pe după umeri.

— Într-o zi, Rosie, într-o zi vei avea parfumuri şi rochii şi…

Ea îi puse o mână pe buze ca să-l facă să tacă:

— Opreşte-te. Taci. Nu contează.

— Contează pentru mine.

— Doar să n-o laşi să mai vină aici — îşi şterse faţa cu mâneca şi se strădui să zâmbească — Data viitoare când se mai strâmbă lângă varza mea, i-o pun în poală.

52

Dalziel fu însoţit printre şirurile de funcţionari şi contabili către biroul lui George. După ce se aşeză, George trimise un băiat să aducă două pahare cu limonadă rece şi dulce, cu un strat gros de gheaţă rasă la suprafaţă. Prin fereastra deschisă, George ţipă la punkah wallah să dea ventilatorul mai tare.

Bărbaţii făcură schimb de amabilităţi, apoi George se lăsă pe spate în scaun cu degetele pe burtă:

— Ei bine, Charles, m-am gândit la propunerea ta.

Dalziel zâmbi ca să-şi ascundă nervozitatea. Să preia contul lui Niland de la Bank of Western Australia ar fi o lovitură de maestru dacă ar reuşi.

— Şi?

— Am hotărât că ai dreptate. Cred că am fi mai bine serviţi de o bancă mai progresistă. Aşa că am hotărât să îmi transfer conturile la Commercial Union.

Dalziel radia.

— Ce veste extraordinară, George!

— Sunt convins că va fi o asociere reciproc avantajoasă.

— Pot să te asigur, George, că banca noastră va face totul…

— Desigur totul va trebui făcut treptat. E un pas major pentru noi şi avem anumite angajamente de îndeplinit faţă de concurenţii voştri.

— Desigur.

— Mai e o condiţie.

Dalziel îşi reluă aerul oficial. Studie faţa lui George căutând

indicii. „E un excelent jucător de bridge” îşi aminti Dalziel. Expresia feţei nu-l dădea niciodată de gol.

— O condiţie?

George privi liniştit afară pe fereastră la mangrovele înflorite şi la scheletele de lugere îngropate în nămol.

— Ei, nu-i chiar o condiţie. Aş vrea s-o consider o favoare.

— Trebuie doar să-mi spui, George.

— E vorba de Cameron McKenzie.

53

Cameron deschise atât de violent uşa băncii încât mai mulţi clienţi se dădură înapoi alarmaţi. Cameron sări peste tejghea ţinând în pumnul drept o scrisoare mototolită. Unul dintre funcţionari sări în picioare, încercând să-i bareze drumul. El îl împinse înapoi pe scaun şi intră furtunos în biroul lui Dalziel trântind uşa după el.

Dalziel era în spatele biroului examinând un registru principal în timp ce contabilul se apleca de lângă umărul lui drept. Faţa lui Dalziel deveni albă ca hârtia. Cameron îi trânti pe birou scrisoarea mototolită:

— Ce-i asta?

— Domnule McKenzie, n-aveţi dreptul…

Contabilul încercă să se strecoare pe lângă Cameron spre uşă. Cameron îi ieşi în faţă:

— Rămâi pe loc!

— Dacă vreţi să vă faceţi o programare ca să discutăm această…

— N-am nevoie să-mi fac o programare, Dalziel. Sunt aici şi o să discutăm. Acum spune-mi ce înseamnă asta!

— E foarte clar ce înseamnă. Banca vă refuză împrumutul.

— De ce?

— Este politica băncii.

Cameron îl apucă de cravată şi răsuci nodul sufocându-l.

— Spune-mi un singur lucru. E mâna lui George Niland?

Dalziel scoase un sunet înfundat în timp ce ochii i se bulbucau de frică. Nu răspunse.

— Cred că mi-ai spus tot ce vroiam să ştiu — Cameron îi dădu drumul — Nenorocit mărunt!

Îi aruncă lui Dalziel scrisoarea în faţă şi ieşi în goană, iar

clienţii şi funcţionarii abia îndrăzniră să respire. Nimeni nu mişcă, abia câteva clipe mai târziu un funcţionar tânăr băgă capul pe uşă adresându-se lui Dalziel:

— Acum aţi dori o cană cu ceai, domnule?

* * *

Elvie era în curte, hrănind găinile. Ceva nu era în regulă. Cameron nu mai vorbea de zile întregi şi chiar şi mami era în toane proaste. Pe verandă erau o grămadă de sticle goale de gin. Ar fi vrut să-i spună cineva ce se-ntâmplă.

Îl auzi pe Black Jack — Cameron îl botezase aşa după ce încercase să-l mângâie şi se alesese cu o muşcătură la deget pentru asta — lătrând furios în curtea din faţă. Scăpă cutia cu boabe şi ocoli casa să vadă ce s-a întâmplat. Spera că Jack nu găsise vreun şarpe.

Afară era parcată o maşină Sunbeam lucioasă şi neagră. Un japonez scund şi îndesat, cu costum alb şi cască de colonist stătea lipit de uşa ei în timp ce Black Jack îi molfăia energic fluierul piciorului drept.

— Jack, pleacă de-acolo!

Elvie prinse căţeluşul de ceafă şi-l trase deoparte. Japonezul îşi studie pantalonii zdrenţuiţi. Tibia îi sângera. Dar în loc să fie furios, el zâmbi şi făcu o plecăciune către fetiţă spunând:

— Îţi rămân foarte recunoscător.

În acelaşi moment, Cameron ieşi în grabă pe verandă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă aici?

Elvie îl apucă pe Black Jack şi alergă spre pomi. Jack chiar c-o păţise de data asta. Fetiţă auzi din spate vocea lui Cameron:

— Câinele ăsta blestemat! Domnule Tanaka, sunteţi bine?

* * *

Tanaka stătea cu piciorul sprijinit pe un taburet, iar Rosie îi punea o compresă rece pe tibie. Cameron intră în cameră cu o sticlă de whisky şi două păhărele.

— Scuzele mele, domnule Tanaka. Câinele acela nenorocit v-a stricat costumul.

Tanaka zâmbi stânjenit:

— Vă rog, McKenzie-san, nu vă faceţi griji. Doar un accident.

— Nu-i de mirare că cineva l-a pus într-un sac!

Cameron se aşează şi turnă două degete de whisky în fiecare păhărel.

— În sănătatea dumitale, domnule Tanaka.

Tanaka ridică paharul şi bău tăria. Arăta ca un om care chiar avea nevoie de aşa ceva.

— V-aţi cumpărat o maşină grozavă.

— Zeii mi-au zâmbit.

Cameron zâmbi şi el. Ştia că recentul succes al lui Tanaka n-avea nici o legătură cu zeii. Tanaka era cel mai prosper asiatic din Broome, poate cu excepţia lui Tom Ellies. Tanaka era bancher, negustor şi consilier financiar pentru aproape toţi scufundătorii japonezi din Broome şi existau zvonuri insistente că avea propria flotă de lughere. Aceasta era de fapt ilegal, fiindcă nici un cetăţean străin nu putea obţine licenţă de comerţ cu perle, dar deja în practică era o chestiune adânc înrădăcinată. Afaceriştii albi cumpărau sau închiriau lughere cu bani luaţi de la japonezi şi apoi permiteau ca vasele să fie deservite de un echipaj japonez. Uneori primeau o cotă din profituri dar mai adesea primeau o sumă fixă anuală şi deveneau „afacerişti de verandă" care rar se aventurau pe ţărm sub pretextul că îşi verifică propria „flotă". Din cauză că mulţi afacerişti autentici foloseau şi ei echipaje formate din japonezi, această practică ilegală cunoscută sub numele de „faţadă" era aproape imposibil de dovedit ori de pedepsit.

— Am auzit c-ai avut ghinion, zise Tanaka.

— Nu ghinion, ghinionul de-a mă numi McKenzie.

— Nilan' san.

— Nu pot s-o dovedesc dar ce altceva aş putea crede? Dalziel n-avea alt motiv să facă ce-a făcut. Pentru asta ai venit să mă vezi, domnule Tanaka?

— Am o propunere de afaceri pentru dumneata.

Cameron se uită la Rosie care stătea lângă fereastra bucătăriei cu braţele încrucişate, privindu-i. Ea îşi mişcă încet buzele schiţând „Ai grijă!"

— Ei, spune ce-i, domnule Tanaka.

— Poate nu pierzi lugher. Poate altă persoană poate plăteşte împrumut, cumpere vas. Mergi ca scufundător principal, ai cotă de profit. Lasă pe altul cu griji.

— Dacă această altă persoană este un japonez, ceea ce-mi propui este ilegal, domnule Tanaka. — Cameron îşi goli paharul — Mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot s-o fac.

— Dacă nu faci, banca ia Roebuck.

— Am mândria mea. Am spus că nu voi mai lucra pentru altcineva şi-o să mă ţin de cuvânt.

Tanaka rămase puţin tăcut.

— Mulţi ani trecut de când mi-ai salvat viaţă. Îţi aminteşti?

— Da, mi-amintesc.

— Aş fi mort dacă nu ajutat dumneata. Acum poate plătesc datoria mea.

— Ţi-ai plătit datoria când m-am întors în Broome după război.

— Viaţa face mai mult ca un vas.

Tanaka îşi trecu degetul grăsuţ peste suprafaţa aspră a mesei schiţând linia coastei:

— Uite. Barred Creek e-aici. Aici — vas malaiez. Nu licenţă. Ce face vasul poliţiei coastă dacă găseşte?

— I-ar confisca toate scoicile şi le-ar arunca peste bord.

— Da, probabil aşa face. Aşa cred.

— Vrei să spui…

— Nu spun nimic. Poate doar informaţia foloseşte dumitale. Toată informaţia bună la ceva. — Tanaka se ridică, îşi puse cascheta şi făcu o plecăciune — La revedere, McKenzie-san. Gândeşte la cuvintele mele.

Porni spre uşă, şchiopătând. După plecarea lui, Cameron rămase pe verandă uitându-se cum maşina dispare în direcţia Dampier Terrace.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Rosie, venind mai aproape. Ce era chestia asta cu braconierii malaiezi?

— Vroia să spună că am ocazia să câştig uşor nişte bani şi poate să ies din belea, îi răspunse Cam.

Intră în casă şi începu să scotocească prin sertarele garderobei.

— Unde-i uniforma aia veche a mea de ofiţer în Marină, Rosie? Sper că n-au mâncat-o moliile pe toată!

54

Trecuseră opt ani de când Cameron nu mai purtase uniforma de locotenent în Marina Regală. Mirosea puternic a naftalină, iar pe spatele gulerului şi mânecă era plină de găuri mici acolo unde insectele se înfruptaseră din material. Fireturile aurii de la manşete erau murdare şi zdrenţuite.

Cameron îmbrăcă jacheta şi aduse reverele unul lângă altul. Încheie jacheta şi îşi studie imaginea în oglinda crăpată a garderobei. Fu destul de încântat de el însuşi când văzu că încă îi vine bine. De fapt, se gândi că arată destul de bine îmbrăcat cu ea. Zâmbi, văzând în oglindă imaginea lui Rosie. Se uita la el din uşa dormitorului.

— Nu-i rău, nu, Rosie?

— Ce mai înfumurat îmi eşti! Şi-acum eşti drăguţ să-mi spui şi mie ce naiba faci?!

* * *

Ajunseră la marele *prahu*[12] malaiez de la Scott's Reef exact înainte de asfinţit. Căpitanul malaiez nu băgă în seamă vasul Roebuck până când nu-şi dădu seama, prea târziu, că venea drept spre ei. Până să ridice el ancora, Cameron era cam la o sută de iarzi de pupa. Malaiezul nu mai încercă să scape. Vântul nu era decât o briză şi ştia că Roebuck, care avea motor auxiliar, putea cu uşurinţă să-l depăşească.

Pe puntea lui Roebuck, Wes îşi dădu ochii peste cap văzând un kris sclipind în soare pe celălalt vas.

— Poate nu-i chiar aşa bună idee, zise el.

— Ia-o uşurel, domnule Redonda, murmură Cameron.

Îşi luă revolverul masiv şi trecu peste bord în barcă. Wes şi doi dintre malaiezii din echipaj, Assan şi Ismail, apucară vâslele. Câteva minute mai târziu se urcau la bordul vasului de braconaj. Erau doisprezece oameni pe acest prahu. Căpitanul era un individ ursuz, cu ochi galbeni, dinţi stricaţi, cenuşii, şi avea un *kris* cu mâner din perle ascuns sub sarong.

Pe punte sclipeau în soare o grămadă de scoici. Probabil pescuiau de-o săptămână, poate şi mai mult. Scoicile erau mari şi de bună calitate. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-i căpitanului că sunt ofiţer în Marina Regală Australiană. Spune-i că pescuitul în apele Australiei e ilegal.

Assan îi comunică informaţia căpitanului, care ridică din umeri de parcă asta nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin. Spuse ceva răstit în malaieză.

— Ce-a zis?

— A zis că-i pare rău. Credea că e încă în Malaya.

[12] *prahu:* barcă malaieziană cu velă triunghiulară (n. red.)

Cameron arătă cu degetul spre ţărmul dinspre est, plaja lungă şi albă şi tufişurile de dincolo de ea.

— I se pare că asta seamănă cu jungla?

Căpitanul zâmbi dispreţuitor şi ridică iar din umeri. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-i că-i confiscăm scoicile. Spune-i că trebuie să le arunce peste bord şi să părăsească imediat apele teritoriale australiene.

Assan repetă asta în limba malaieză şi membrii echipajului începură să comenteze în şoaptă. Ca răspuns, Cameron scoase din toc revolverul şi ridică piedica. Wes şopti:

— S-ar putea să trebuiască să-l foloseşti curând.

— Aş vrea, Wes, dar n-am muniţie pentru el.

— Iiii-suse!

Căpitanul începu să ţipe şi să gesticuleze furios.

— Ce zice?

— Şefu', zice că nu te lasă să-i iei scoicile. Zice că nu poţi să-l obligi să le-arunce.

— Aşa crede? — Cameron se-ntoarse către Wes — Aruncă scoicile în apă!

Wes ezită.

— Fă-o!

Wes luă o mână de scoici, se duse la babord şi le aruncă în apă. Imediat, căpitanul porni în direcţia lui cu kris-ul pregătit. Dar Cameron îl aştepta. Îl lovi cu revolverul peste încheietura mâinii şi se auzi cum osul se rupe. Omul ţipă ascuţit şi scăpă cuţitul pe punte. Ismail îl ridică imediat, uşurat să aibă în sfârşit o armă.

Restul oamenilor din echipajul malaiez ezitară. Unul din ei puse mâna pe mânerul cuţitului pe care-l purta la brâu dar o retrase imediat când Cameron îndreptă revolverul spre capul lui. „Te rog, Doamne, nu-i lăsa să-şi dea seama că-i o cacialma!" se rugă Cameron.

Câteva secunde, nimeni nu mişcă. Chila se clătina deasupra valurilor. Singurul sunet era vaietul căpitanului malaiez care se zvârcolea pe punte, ţinându-se de încheietura ruptă. Wes ieşi primul din impas. Era înspăimântător la vedere mai ales după pierderea celor doi dinţi din faţă. Îi înşfăcă pe cei doi malaiezi care stăteau între el şi scoici, pe câte unul sub flecare braţ, şi-i aruncă în apă. Ceilalţi malaiezi bătură în retragere, uluiţi şi îngroziţi de această etalare de forţă şi cruzime. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-le, în numele Majestăţii Sale Regale, să arunce armele pe punte.

Assan traduse şi jumătate de duzină de kriss-uri căzură cu zgomot pe punte. Cameron se întoarse către Wes şi Ismail:

— Continuaţi!

Un sfert de oră mai târziu scoicile dispăruseră în ocean, aruncate peste bord. Ca o precauţie, Cameron îl pusese pe Wes să arunce şi cuţitele. Înainte de a se întoarce în barcă îi permisese lui Ismail să pună o atelă pe braţul căpitanului.

— Spune-i că dacă vrea să facă plângere împotriva mea poate să-i scrie regelui George V la Londra. Deocamdată îi dau drumul doar cu un avertisment.

La ceasul când soarele apunea sângeriu deasupra oceanului, Cameron stătea la prova lui Roebuck şi se uita cum prahu malaiez dispărea la nord, spre orizont. Zise:

— Lasă la apă nişte plumb de marcaje, Wes. Am sentimentul că mâine dimineaţă vom găsi cel mai mare depozit de scoici de prin părţile de nord-vest!

55

În clipa în care Cameron deschise uşa băncii Commercial Union Bank de pe Dampier Terrace, contabilul sări în picioare şi o luă la fugă ca un iepure speriat. Cameron îi ignoră pe funcţionari şi secretari, îndreptându-se direct spre biroul lui Dalziel.

Dalziel apucă telefonul dar Cameron trânti la loc receptorul, ţinându-l pe bancher de încheietură.

— Te previn, se bâlbâi Dalziel, angajaţii mei au fost instruiţi să-l informeze pe Sergentul Clarke…

— Nu va fi necesar.

Cameron băgă mâna în buzunar şi trânti pe birou un cec.

— Cu asta îmi lichidez împrumutul, domnule Dalziel. Nu-mi mai rămân decât vasul şi hainele de pe mine dar cel puţin nu-ţi mai simt mâinile murdare cum mă strâng de gât — se apropie de faţa celuilalt — O să regreţi asta într-o zi, domnule Dalziel. Tot aşa şi George Niland. Poţi să-i spui asta.

Apoi plecă.

* * *

Bungaloul lui Tanaka era ascuns de arborii de ceai de la marginea oraşului. Cu toată averea lui, Tanaka nu reuşise să-şi cumpere o casă în una din zonele albilor din Broome, printre „afaceriştii de verandă”. Dar reuşise să aibă o mulţime de grădinari băştinaşi, aşa că veranda lui era o revărsare de iasomie parfumată şi de caprifoi. În timp ce Cameron urca scările din faţă, auzi clinchetul gingaş al furin-ului, nişte mici ţevi muzicale japoneze agitate de zefirul care adia dinspre golf.

Fumiko, fiica lui Tanaka, îi deschise uşa după ce ciocăni. El îi auzise foşnetul paşilor pe podeaua din lemn lustruit.

— McKenzie-san, zise ea cu voce cântătoare şi dulce, făcând o plecăciune.

— Fumiko-san.

Cameron o considerase mereu una dintre cele mai frumoase şi mai delicate fiinţe pe care le văzuse vreodată. Pentru o japoneză, era înaltă şi se mişca cu o graţie de balerină, de parcă ar fi plutit pe deasupra pământului. Era subţire ca o trestie, cu mâini mici, înguste şi faţa ca un oval perfect. Dar ochii şi gura erau cele mai remarcabile trăsături. Ochii calzi, întunecaţi, sclipeau ca nişte bucăţi de lignit, iar gura avea totdeauna colţurile răsfrânte în sus într-un zâmbet ştrengăresc, aşa că, în ciuda comportării ei rezervate, Cameron avea impresia că se amuza şi se bucura în tăcere de tot ceea ce-o înconjura.

Cameron crezuse că ea n-are mai mult de douăzeci de ani dar aflase de curând de la Tanaka faptul că avea douăzeci şi şapte. Soţul ei fusese scafandru principal pe unul dintre lugherele tatălui ei şi murise în urmă cu trei ani undeva lângă insulele Lacepede. După câte ştia Cameron, nu avea copii şi locuia cu Tanaka, îngrijindu-se de gospodăria lui.

Cameron îşi scoase cizmele pe verandă, după obiceiul japonez, iar Fumiko îl conduse prin coridorul întunecat spre veranda închisă din spatele casei. Tanaka era aşezat pe un covoraş de rafie şi stătea cu picioarele încrucişate, îmbrăcat doar într-un simplu yukata. În colţurile camerei erau arse beţişoare parfumate.

Cameron făcu o plecăciune şi îi întinse darul de mici dimensiuni pe care-l adusese, învelit în batista tradiţională din mătase numită furosiki.

— McKenzie-san.

— Domnule Tanaka.

Se aşeză, ca şi gazda lui, cu picioarele încrucişate. Tanaka

făcu semn din cap lui Fumiko, iar ea se duse să aducă ceai.

— Foarte frumoasă fată, zise Tanaka. Urizane-gao. Înseamnă faţă ca sămânţa de pepene. Formă perfectă, ovală, ca sămânţa de pepene.

— E cu siguranţă o mică frumuseţe. Crezi că o să se mai mărite?

— Dacă vor zeii. Sunt onorat că ai venit la umila casa mea.

— Nu-i aşa de umilă ca a mea, zise Cameron privind spre imensul animal din lut pus de strajă într-un colţ al camerei.

Obiectul era aproape de înălţimea unui om şi se ridica pe picioarele din spate; semăna cu un bursuc cu coadă mare, turtită şi urechi ascuţite.

— Ce fel de animal e ăsta?

— E tanuki. Avem mulţi în Japonia. E foarte timid, foarte viclean. Ca vulpea, iese doar noaptea. Japonezii iubesc mult tanuki.

— Da?!

— Tanuki foarte deştept. Nu poate sapă vizuină singur aşa că trăieşte în vizuină alte animale sapă. Lasă alţii să muncească. Tanuki şi foarte încet dar are creier mare.

— Admiri asta, nu-i aşa, domnule Tanaka?

— Sigur că da.

Fumiko se întoarse în cameră aducând uchiwa, un evantai plat care servea şi drept tavă. Pe uchiwa era un ceainic mic cu mâner de bambus şi două căni de porţelan de Satsuma. Îngenunche şi îl puse pe covoraş între bărbaţi. Apoi turnă ceai în cele două căni, făcu o plecăciune şi părăsi camera.

Tanaka dezveli darul pe care i-l adusese Cameron, înăuntru era o perlă mică.

— Mulţumesc, McKenzie-san.

— E de la braconierul malaiez. A fost o pradă bogată. Trei perle mici, nişte barrack şi o tonă de scoici bune. Cea mai bună zi de muncă pe care-am avut-o vreodată. Mulţumită dumitale, domnule Tanaka.

— Împreună facem echipă formidabilă.

— Da, se poate.

Tanaka înveli perlele înapoi în furoshiki.

— Răscumperi Roebuck?

— Da, am făcut-o. Nu mai am ce mânca, nu-mi pot plăti oamenii sau cumpăra provizii dar nu-l mai am pe Dalziel în cârcă.

Tanaka îşi îndreptă din nou atenţia asupra statuii tanuki.

— Se zice că tanuki are puteri magice. Se zice că se face om şi le face farse oamenilor. Uneori e important să te schimbi în altceva, nu?! Trebuie să te deghizezi ca să câştigi.

— La ce te gândeşti?

— De când cauţi perle? De şapte ani?

— Ăsta o să fie al nouălea sezon.

— Poţi să cauţi mai mult şi tot Nilan'-san să fie şef. Da' dacă McKenzie-san vrea să fie şef?

— Ştii că asta mi-e ambiţia, domnule Tanaka. N-am făcut un secret din asta.

— Şi Tanaka vrea să fie şef. Ce păcat. Tanaka e japonez.

— Nu te-ai descurcat deloc rău de unul singur.

— Nu prea rău nu înseamnă şef. Poate Tanaka nevoie să se deghizeze.

— Îmi propui să fiu omul dumitale de paie?

— Vrei să fii şef, ai nevoie de bani. Tanaka are bani. Ai nevoie echipaj. Tanaka preşedinte la Asociaţia Japoneză. Ştie toţi japonezii, toţi japonezii cunosc Tanaka.

— Continuă.

— Tanaka vrea să fie şef, e nevoie faţă albă, faţă albă ia credit de la bancă, faţă albă cumpără lugher, faţă albă e în Consiliul Drumurilor, are putere cu oameni europeni. Tanaka are nevoie faţă albă, McKenzie-san are faţă albă. Tanaka are nevoie om cinstit, om curat. McKenzie e.

— N-o să fie cinstit să fiu omul dumitale de paie, domnule Tanaka. E împotriva legii.

— Ce-i cinstit? Cinstit pentru om alb sau cinstit pentru om japonez? Mai important să fii cinstit cu Tanaka.

— N-ai nevoie de mine ca să-ţi asigur faţada. După câte se pare o faci deja altfel.

— Numai puţin. Un om ici, un om acolo. Nu putere aşa. Tanaka vrea să fie şef în Broome, ca şi McKenzie-san. Poate ne deghizăm, ca tanuki. Schimbăm. Faţă albă devine Tanaka. Tanaka devine McKenzie-san.

Cameron reflectă la idee. Era tentant. Tanaka avea dreptate, împreună erau mult mai puternici decât singuri. Dar avea mândrie şi mândria îi spunea „nu".

— Nu pot s-o fac. Vreau să fiu stăpânul pe coasta asta, cu siguranţă, dar nu pot fi stăpân dacă nu sunt prin mine însumi.

— Tare păcat.

— Sunt o mulţime de oameni care vor dori să-ţi servească

drept faţadă, în caz că asta vrei. Broome e plin de ei.

— Nu-nţelegi. Nu doar faţadă. Mult, mult mai mult. Trebuie să fie încredere.

— Şi de unde ştii că poţi avea încredere în mine?

— Ştiu că pot încredinţa viaţă. Ce trebuie mai mult?

Cameron oftă:

— Răspunsul e acelaşi. Nu pot s-o fac. Trebuie să fiu propriul meu stăpân, altfel mai bine mor.

Tanaka dădu din cap.

— Eşti om curajos dar nu deştept. Fără deştept, Nilan'-san mereu rămâne stăpân.

— Poate.

Tanaka oftă:

— Şi ce faci acum?

— Nu sunt sigur. Trebuie să găsesc undeva bani să-mi acopăr costurile pentru sezonul ăsta.

— Atunci Tanaka dă împrumut. — întinse mâna ca să oprească protestele lui Cameron — Doar afaceri. Zece la sută. Dai înapoi la sfârşit de sezon.

Cameron ridică din umeri:

— E mai mult decât ar face banca. Accept.

Cameron se ridică. Tanaka făcu acelaşi lucru. Se înclinară unul către celălalt cu politeţe.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule Tanaka. Ai salvat Roebuck.

— Sunt onorat că puţine informaţii au fost de ajutor.

— Fără îndoială, eşti un om abil.

— Gândeşte la tanuki, zise Tanaka. Putem facem tanuki grozav împreună. *Sayonara.*

— Da, *sayonara,* domnule Tanaka.

56

Era în zori. Printre jaluzelele de trestie se strecura în cameră o geană de lumină dar jumătate de cameră rămânea întunecată. Rose, deja trează, îl privea pe Cam îmbrăcându-se, încheind nasturii costumului de corp şi fixându-şi centura lată din piele maro cu compartimente pentru bani, apoi legându-şi în jurul gâtului batista de mătase.

— Rosie, şopti Cameron. Te-ai trezit frumoaso?

— Sunt trează.

— Trebuie să plec dacă vreau să mai prind fluxul de dimineaţă.

Rose întinse mâna către el. Nu se bărbierise şi barba îi era aspră. Îi trase capul pe sânul ei şi inhala aroma caldă, familiară a părului şi trupului bărbatului. I se făcuse deodată frică. El spuse:

— Cabinetul doctorului Halloran e aproape. Şi Elvie-i aici. Totul o să fie bine.

— Ştiu.

— N-avem bani. Nu-mi permit să mai pierd încă o zi bună.

Ea îl privi cum se strecoară încet în camera lui Elvie, auzi scândurile trosnind sub cizmele lui grele, apoi câteva cuvinte de alint pe care i le şopti lui Elvie şi răspunsul ei murmurat cu voce somnoroasă.

Nu reuşea deloc să se obişnuiască cu asta. Uneori el era plecat trei luni în şir în timpul sezonului. Despărţirea era cea mai grea. După aceea, Elvie era tristă multe zile. Rosie îşi făcea totdeauna griji pentru el, dar de data asta se temea şi pentru ea însăşi, pentru că el va fi plecat la naşterea copilului.

Cameron se strecură înapoi în cameră:

— Rosie? Eşti în regulă?

— Ia-mă-n braţe, Cam.

El se aşeză pe pat iar ea îşi îngropă faţa în umărul lui. Era o prostie să se simtă aşa. Dar îşi amintea de naşterea lui Elvie, cum fusese în travaliu timp de douăzeci şi patru de ore, o zi şi o noapte care păruseră lungi cât o viaţă de durere şi disperare. Crezuse că nu va reuşi vreodată să împingă copilul afară şi la intervale de câteva minute, spasme incredibil de dureroase îi contorsionau trupul lăsând-o stoarsă de vlagă. Nu ştia dacă va putea trece prin toate astea din nou, singură. Ar fi dorit ca el să stea măcar până la naşterea copilului. Dar era imposibil. Perlele aşteptau să fie culese. Şopti:

— Du-te acum.

— Te iubesc, Rosie.

— Pleacă odată.

El culese de pe jos sacul de pânză groasă, o sărută o dată şi dispăru. Elvie apăru în cadrul uşii. Plângea. Rose deschise braţele, iar fetiţa se strecură în pat lângă ea. Rose o cuprinse în braţe recunoscătoare să simtă lângă ea un trupşor cald.

Dar înăuntrul ei simţea o răceală de moarte.

* * *

Automobilul Sunbeam negru şi lucios era parcat lângă ţărm, cu capota îndreptată către Roebuck, care ridica ancora în golf cu toate pânzele strânse. La volanul automobilului stătea Tanaka, foarte impresionant în costumul alb şi cu cascheta colonială.

Cameron se apropie de maşină, cu sacul de pânză aruncat neglijent pe umăr, şi se aplecă la fereastră:

— Aţi venit să mă urcaţi la bord, domnule Tanaka?

— Mai fac dumitale o favoare, McKenzie-san.

— De ce?

— De ce să nu vrei favoare?

— Vreau să ştiu de ce-o primesc.

— Aha, acum deştept eşti. Vezi, făceai tanuki minunat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Vreau să-ţi arăt să te faci şef mare în Broome. Arăt dumitale cum fi deştept.

— Şi cum o să faci asta?

— Mergi la Hanlon Reef. Coborî scafandru. Găseşti scoici bune, multe de tot.

— De unde ştii asta?

— Scafandru de pe vas Nilan'-san găsit scoici. Dar nu luat. Când venit la Broome, el spus Tanaka. De obicei eu trimit lugher care ia. De data asta trimit pe dumneata. Favoare doar.

Cameron clătină din cap admirativ:

— Foloseşti scafandrii lui George Niland ca să cerceteze pentru dumneata, asta e? El plăteşte lefurile, dumneata doar comisionul.

Tanaka zâmbi. Dar mai era ceva în ochii lui negri, o expresie pe care Cameron n-o mai văzuse până atunci.

— Eu arăt lucru deştept, pe urmă McKenzie-san şi eu şefi mari în Broome. Gândeşte la asta.

— Răspunsul e acelaşi. O să-l învinge pe George Niland în felul meu.

Tanaka ridică din umeri.

— Ei, tot ai favoare şi eu protejez împrumut. Nu vreau să pierd banii.

— O să-ţi primeşti banii înapoi, domnule Tanaka, îţi promit.

— Te cred. Succes. Pescuit bogat.

Porni motorul automobilului şi plecă.

57

Elvie stătea pe o ladă goală de bere în bucătărie şi spăla vasele când auzi un ţipăt.

Alergă în curte. Rosie urcase cu greu treptele. Găleata cu boabe pentru găini căzuse alături în praf iar puii se agitau bătându-se pentru ele.

— Ajută-mă, zise Rosie.

Fusta avea pe ea o pată întunecată şi mâna dreaptă plină de sânge. Elvie o apucă de braţ pe maică-sa, încercând s-o tragă şi s-o ridice în picioare, dar Rosie o respinse:

— Du-te şi adu-l pe doctorul Halloran! Repede!

Elvie o luă la goană. Cel mai scurt drum spre oraş era prin arbuştii din spatele casei. Fugi urmărită de ţipetele mamei şi de imaginea petelor proaspete de sânge de pe jos. Alergă până simţi că-i ard plămânii şi o dor picioarele, se-mpiedică aterizând cu capul înainte într-un tufiş plin de ghimpi.

Până să reuşească să iasă din el era plină de julituri, iar faţa îi era udă de transpiraţie şi de lacrimi. Privi în jur şi îşi dădu seama că era doar la câţiva iarzi de gărduleţul alb al casei pe care ceilalţi copii o numeau „a japonezului”. Acolo locuia japonezul cel gras muşcat de Black Jack în după-amiaza când el venise în vizită la tati al ei. Îl văzu stând pe verandă îmbrăcat lejer cămaşă, citind ziarul. Elvie sări peste gard rupându-şi tivul fustiţei într-unul dintre pari.

Tanaka sări în picioare când o zări, la început păru furios şi-i strigă ceva în japoneză. Dar apoi o recunoscu, scăpă din mână ziarul, iar expresia feţei i se schimbă.

— Domnule Tanaka!

— Ce s-a întâmplat?

Fetiţa urcă în fugă veranda şi-l apucă de mână.

— Vă rog! Mama!

Tanaka se aplecă spre ea.

— Vine copil acum?

— E sânge! E sânge peste tot! Dădea de mâncare la pui. E sânge în curte!

— Kuwabara! înjură Tanaka.

Îşi eliberă mâna.

— Fă ceva! ţipă Elvie. Grăbeşte-te!

Tanaka o împinse repede înapoi pe trepte.

— Du-te înapoi mama ta! Repede! Eu aduce doctor, totul în regulă. Grăbeşte, grăbeşte!

Elvie făcu ce i se spuse. Sări peste gard şi alergă înapoi prin tufişuri către casă, strigându-şi rugăciunile în curentul fierbinte de aer care îi biciuia faţa.

* * *

Bungaloul doctorului Halloran era la mai puţin de-o jumătate de milă distanţă dar când Tanaka ajunse acolo, Joseph, vechiul lui servitor, îi spuse că doctorul nu e acasă. A plecat la reşedinţa domnului Niland. Tanaka se clătină grav înapoi în Sunbeam.

Ideea îi veni abia în timp ce parcurgea în fugă aleea albă pietruită din faţa casei lui Niland. Îşi aminti un fragment dintr-o discuţie avută cândva cu Cameron. Liddy deschise uşa.

— Trebuie să văd Nilan'-san.

Liddy îl cercetă îndelung din priviri.

— Tu, ce nume?

— Tanaka-san. Foarte urgent.

Câteva momente mai târziu, George Niland apăru în cadrul uşii. Se uită de sus la Tanaka având expresia unui om care vede un cerşetor.

— Da?!

Tanaka făcu o plecăciune.

— E doctor aici?

— Halloran e-aici. Ce vrei cu el?

— Soţie McKenzie face copil acum.

George se trase de mustaţa stufoasă.

— Înţeleg. E urgent?

Tanaka ezită.

Şansa.

De ce George Niland mi-a făcut asta acum?

Şansa.

Cameron era un om curajos dar n-avea deşteptăciune. Câteodată, omul trebuie să aibă noroc sau deşteptăciune ca să câştige. Dacă McKenzie nu poate să se ajute singur poate că el, Tanaka, trebuie să aibă deşteptăciune pentru amândoi.

— Nu. Nu urgent.

— O să-l informez pe doctorul Halloran. La revedere.

Şi închise uşa.

Doctorul Halloran juca bridge pe bani, pe veranda din spate,

cu Conrad van Heusen şi Guvernatorul. Erau toţi doar în cămăşi iar cărţile stăteau împrăştiate pe masă. Cu excepţia lui Conrad, toţi aveau în faţă pahărele cu whisky.

— Cine era, George? întrebă Guvernatorul.

— Era profitorul acela de japonez, Tanaka.

— Şi ce vroia?

George se aşează şi luă cărţile în mână. Întoarse capul spre Halloran:

— Avea nevoie de tine, Pat. Nevasta lui McKenzie. A intrat în travaliu.

— E urgent?

— Nu, răspunse George.

Se încruntă văzând cum Halloran oftează şi se ridică în picioare.

— Doar nu pleci, nu-i aşa?!

— Mă cheamă datoria, zise Halloran încheindu-şi butonii cămăşii.

— Zău, a zis că nu-i urgent. Hai să terminăm partida.

Halloran ezită. Se aşează din nou:

— Presupun că e-n regulă. Data trecută a fost în travaliu mai mult de-o zi.

— Mai bea ceva, îl îndemnă George.

Strigă după Liddy să aducă sticla de whisky. Apoi adună cărţile şi începu să le amestece.

58

Halloran se urcă în automobilul lui marca Rodster şi porni de-a lungul străzii lungi şi prăfuite către casa lui McKenzie de la periferia oraşului. Era o după-amiază caldă, luna august vestea sfârşitul iernii răcoroase, iar el îşi slăbi nodul cravatei. Băuse cam prea mult whisky acasă la George.

Pe drum se ocărî că jucase atât de prost. Din neatenţie, licitase în numele lui şi al partenerului, Guvernatorul, ceva imposibil de realizat şi pierduseră jocul. O să treacă ceva vreme până să uite de asta. Nu era deloc îngrijorat în privinţa lui Rosie McKenzie. Era o femeie tânără şi sănătoasă. Toate îl chemau prea devreme.

Roadster-ul se opri în dreptul barăcii de metal a familiei McKenzie. Văzu Sunbeam-ul negru al lui Tanaka parcat afară şi

simţi prima undă de neliniște. În timp ce cobora din maşină auzi ţipetele. Nu erau normale pentru o femeie în chinurile facerii, nu erau strigăte de durere ci de disperare.

— Oh, Dumnezeule! făcu Halloran.

Îşi apucă servieta din piele neagră de pe scaunul din spate al Roadsterului şi alergă pe alee. Uşa era larg deschisă. Pe coridor, pe podea erau pete mari de sânge proaspăt. O găsi pe Rosie întinsă pe podea în dormitor. Tanaka era aplecat deasupra ei şi fetiţa stătea în pragul uşii cu ochii cât nişte farfurioare, cu mâinile peste gură.

Rosie îşi suflecase fustele până la brâu şi folosise bucăţi rupte din ele şi din bluză, încercând să-şi oprească hemoragia. Mâinile şi braţele îi erau pline de sânge. Pielea îi era de culoarea cretei, ochii sticloşi se uitau ţintă în tavan. În timp ce doctorul o privea, ea începu să aibă convulsii.

Halloran înţelese că era deja prea târziu. Nu mai putea face absolut nimic.

Tanaka se uita la el furios şi uimit. Strigă:

— Spus la Nilan’-san că urgent! De ce venit aşa târziu?

59

Strălucirea soarelui de dimineaţă în apele Roebuck Bay era atât de puternică încât îţi îndurera ochii. George Niland strângea ochii orbit de lumină, în timp ce conducea de-a lungul Dampier Terrace.

Trecu pe lângă un grup de aborigeni condamnaţi care lucrau la şosea. Erau aproape goi, cu excepţia pantalonilor pătaţi şi zdrenţuiţi pe care-i purtau ca să cruţe sensibilitatea doamnelor din oraş. Erau legaţi doi câte doi cu lanţuri de gât şi fiecare din ei avea pe cap o cutie de tablă plină cu pietre pe care le cărau de la cariera de pietriş până la drumul în reparaţie. Lângă ei mărşăluia un gardian în uniformă kaki, cu cască albă şi cu o puşcă Winchester purtată în diagonală pe piept.

George îi examina cu interesul proprietarului. Ca preşedinte al Consiliului şoselelor, starea drumurilor oraşului era pentru el o sursă continuă de nemulţumire şi de critici.

Nu-l văzu pe Cameron în parte din cauza luminii puternice şi-n parte fiindcă atenţia îi era îndreptată către deţinuţii înlănţuiţi. Şi deodată el fu acolo, lângă Buick. Sări pe mica treaptă exterioară

de pe partea pasagerului şi deschise uşa. Faţa îi era deformată de mânie.

Instinctiv, George apăsă puternic cu piciorul pe frână iar Buick-ul se opri atât de brusc încât Cameron fu proiectat peste bord şi se răni la obraz. George încercă să scape dar Cameron îl înşfacă sfâşiindu-i buzunarul jachetei. George se aruncă afară din maşină aterizând cu genunchii în ţărână.

— Te omor! strigă Cameron.

George se sculă în picioare şi o luă la fugă. Aborigenii se opriseră pe loc uitându-se cu ochii măriţi de uimire la încăierarea albilor. Gardianul, nesigur de ce se întâmpla, puse mâna pe puşcă şi alergă spre maşina abandonată. George începu să-şi agite braţele:

— Împuşcă-l, pentru numele lui Dumnezeu! A-nnebunit!

Ceva îl lovi tare în spate şi el căzu în nas. Genunchiul lui Cameron îi strivea spinarea iar degetele lui îi încleştau gâtul sufocându-l.

— Tu ai omorât-o pe Rosie! Ticălos împuţit!

George ar fi vrut să-i spună că n-a fost vina lui dar nu putea să vorbească, nu putea nici măcar să respire, începu să-şi piardă cunoştinţa. Dar deodată totul se opri. George trase aer în piept, se rostogoli într-o parte şi vomă de durere în praf.

Cameron zăcea pe drum cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele întinse. Avea sânge în păr, iar gardianul stătea deasupra lui cu patul puştii ridicat în aer.

— Sunteţi în regulă, domnule Niland?

Gardianul îl ajută să se ridice în picioare dar genunchii lui George tremurau aşa de tare încât el nu reuşi. Căzu înapoi în fund gemând:

— Adu-l pe Sergentul Clarke.

60

Tapiseria vieţii omului e la fel de delicată ca pânza de borangic. La ultimele împunsături, iată-l pe Nosiro Tanaka stând în biroul lui de la Clubul Japonez în costumul alb făcut de comandă, bând cu sete şi făcând inventarul realizărilor lui într-un oraş al albilor. Are întâlnire cu Cameron McKenzie la ora unsprezece.

Îşi toarnă încă un pahar de Suntory. În ultima vreme, nopţile i-

au fost lungi şi bântuite de coşmaruri. Nu ar fi crezut vreodată să-şi facă atâtea mustrări pentru o târfă *gaijin*[13]*.* Tanuki al lui era înconjurat de capcane din toate părţile, deştept dar nu chiar atât încât să poată trece pragul zilelor fără ajutorul băuturii.

Era un proverb: să trăieşti plin de ambiţie înseamnă să dormi cu o piatră sub pernă, să trăieşti cu regrete înseamnă să nu mai trăieşti deloc. Din după-amiaza aceea, Tanaka regretase ceea ce făcuse. Îi părea cu adevărat rău de femeie şi mai ales că McKenzie-san pusese atâta suflet. În ultima vreme, părea doar o umbră, ca şi cum sufletul i-ar fi fost sfâşiat, ca şi cum ar fi fost golit de dinăuntru ca un peşte. Vinovăţia îi dubla durerea.

Poate că McKenzie-san avea dreptate. Dacă n-ar fi plecat la pescuit de perle, ea ar mai trăi. Elvie n-ar fi alergat la el şi soarta n-ar fi vrut ca el să fie cel care aduce doctorul.

Soarta. Şansa.

Tanaka auzise toată povestea, cum McKenzie-san se însurase cu ea fiindcă încercase să-l ajute, că o iubea încă pe nevasta lui Niland. Tanaka nu crezuse niciodată că el va lua lucrurile aşa în tragic. Dar ce e dragostea oricum? O femeie e exact ca oricare alta.

El făcuse tot ce făcuse doar în interesul lor. Fără el, Cameron nu va obţine niciodată ce vrea. Nu vedea asta singur. Era o slăbiciune comună multor bărbaţi. Cât despre el însuşi, era un om din rasa galbenă şi avea nevoie de-o faţa albă, de-un alb în care să aibă încredere, ştia că McKenzie-san îl înţelegea. Aveau o legătură pe viaţă, o legătură făcută cu treisprezece ani în urmă în adâncul oceanului.

* * *

Clubul Japonez fusese construit din tablă ondulată şi azbest. La uşa principală, în exterior, atârna o cască de scafandru marca Seibe şi Gorman, emblema bursei japoneze în comerţ. Clădirea era formată dintr-o cameră înţesată cu mese şi scaune, precum şi un birou-dormitor, în spate, pentru Secretarul Clubului. Pereţii erau împodobiţi cu fotografii alb-negru ale comitetelor trecute şi celui din prezent. Mai era şi un altar pentru Nakimiro-Fudo, zeul mării, slăvit de populaţia din prefectura Wakayama, de unde se

[13] *gaijin:* nume dat de către japonezi tuturor străinilor, cel mai des folosit cu sens peiorativ (n. red.)

trăgeau majoritatea japonezilor din Broome.

Clubul servea nu numai ca loc de întâlnire pentru japonezi ci şi ca sediu al sindicatului, un simbol al unităţii lor pe pământ străin. Exact această unitate le permisese să domine treptat industria de perle. Spre deosebire de malaiezi, koepangeri şi manilezi, japonezii erau foarte uniţi. Îşi negociau lefurile în colectiv şi chiar înfiinţaseră propriile societăţi de credit. Se ştia că mult din meritul pentru creşterea forţei lor i se cuvenea lui Tanaka-san, unul din membrii fondatori ai Clubului şi în prezent Secretar.

Tanaka îl primi pe Cameron la biroul lui în aparenţă modest. În timp ce se aşeza pe rogojina tatami, studie cu resemnare şi tristeţe capul bandajat al lui Cameron.

— Deci acum a trebuit să mă scoţi din închisoare pe cauţiune, zise Cameron.

— Ai mult curaj McKenzie-san, dar nu deşteptăciune.

— A omorât-o, e ca şi cum i-ar fi pus puşca lângă tâmplă şi-ar fi tras.

— Nu putem fi siguri.

— I-a spus lui Halloran că nu e urgent. Există martori. Nenorocitul a lăsat-o să sângereze până la moarte! Şi tot aşa mi-a omorât copilul. Un băiat. Ştiai?

— Aşa că dumneata omori la el, spuse Tanaka. Şi pe urmă atârni în ştreang. Nu aşa deştept.

Cameron se aplecă peste măsuţă cu faţa neagră de furie:

— Nu-mi ţine predici, domnule Tanaka. Vreau să-mi reglez conturile cu el!

— Poate există altă cale.

— Te-ascult.

— Şi Tanaka vrea răzbunare. L-ar face pe Nilan’-san să sângereze.

— Cum?

— Am spus dumitale multe ori dar nu ai ascultat. Spus mie vrei să fi propriu’ stăpân. Eşti propriu’ stăpân acum?

Cameron acceptă reproşul. Cu siguranţă, avea dreptate.

— Te referi la chestia aia cu tanuki?

Tanaka încuviinţă aproape imperceptibil din cap.

— Omori pe el de data asta şi sângerează doar o dată. Iei bani de la el şi sângerează fiecare zi, cât trăieşte.

Cameron strânse din dinţi:

— O să dureze prea mult timp.

— La ce e bun timp dacă nu să faci ce vrei?

„Are dreptate” se gândi Cameron.

— La ce te-ai gândit?

— Facem parteneriat. Nu putem face asta fără partener.

— Un contract? — Cameron clătină din cap — Prea periculos. Nu putem să punem nimic pe hârtie.

— Nu, nu contract. Ceva mult mai puternic decât hârtia. Fumiko-san.

— Fumiko?

— Însori cu ea.

Cameron făcu ochii mari. Obrajii netezi, bronzaţi, ai lui Tanaka şi ochii lui mici, negri, erau de nepătruns.

— Dumnezeule, omule, Rosie nici nu s-a răcit în mormânt!

— Nu dragoste, doar căsătorie. Nu trebuie iubit. În Japonia, dragoste nu aşa importantă. E afacere.

Cameron sări în picioare:

— N-ar fi trebuit s-o las singură pentru nimic în lume!

— Pare rău pentru dumneata. Dar poate nimic de făcut. Doctor zis nimic putea să ajute, indiferent ce încercat.

— Mda, sigur, ticălosul acela beţiv trebuia să spună asta.

— Poate adevărat. Ce-au vrut zeii.

— Vreau gâtul lui George Niland!

— O să-l ai, tăiat felii, crud, ca sashimi. Întâi te căsătoreşti Fumiko-san. Da?

Cameron rămase multă vreme tăcut.

— Nu. Ajunge cu toate astea. N-am să continui. Îmi pare rău, Tanaka-san. Mi-ai fost un prieten adevărat dar nu pot s-o fac.

Îşi luă pălăria şi plecă.

* * *

Cameron o ţinea pe Elvie de mână şi amândoi coborau încet dealul către locul unde erau îngropaţi Rosie şi pruncul ei. Elvie luă bucheţelul de zămoşiţă din mâna lui Cameron şi-l puse pe movilita de pământ.

Statură o vreme în tăcere; Elvie îşi aplecase capul pe genunchi.

— Elvie, când o să creşti vreau să-ţi aminteşti ceva. Ea ridică faţa, cu ochii umezi şi înroşiţi.

— Aminteşte-ţi că dragostea e cel mai frumos lucru care există. Nu doar să fii iubită, fiindcă pariez că vor fi destui tineri care să se întreacă pentru dragostea ta într-o zi. Dar să fii

îndrăgostită chiar tu. Ei da, asta contează.

— Şi de unde-o să-mi dau seama?

— Crede-mă, o să ştii, zâmbi Cameron.

Ea părea un biet căţeluş rătăcit, tremurând în căutarea unui prieten. El o trase mai aproape şi o învălui într-o îmbrăţişare puternică, de urs.

— Ţi-aud inima cum bate, murmură fetiţa.

— Ştii, Elvie, a fost o vreme când aş fi făcut orice ca să mă răzbun sau din ambiţie sau pentru că-mi păsa ce crede lumea despre mine. Vreau să-ţi aminteşti că nimic din toate astea nu contează. Ce auzi chiar aici, în inima ta, asta-i tot ce contează. Dacă găseşti fiinţa care o face să bată mai tare atunci ai toate perlele din lume şi nimeni nu-ţi poate răpi asta în afară de tine însuţi.

O cuprinse mai aproape, admirând soarele ruginiu ca arama cum se scufundă în ocean. Se gândi la tatăl lui, îl văzu înfăşurând cureaua peste mână. „Când o să-nveţi să fii bărbat?”

Să înveţe să devină bărbat fusese mult mai complicat decât îşi imaginase. Poate că cele mai bune zile ale lui Cameron McKenzie trecuseră dar în sufletul lui ştia că va rupe lanţul. Cel puţin îi va da lui Elvie cheia Raiului, îi va spune că răzbunarea şi specularea şansei nu sunt cele mai bune lucruri în viaţă.

— Te iubesc, îi şopti fetiţei.

— Şi eu te iubesc, tati, murmură ea.

Iar în timp ce noaptea cobora peste toate şi vântul răcoros adia dinspre ocean, fetiţa adormi în braţele lui.

61

Kate stătea lângă Buick pe Cable Beach încercând să se hotărască dacă să-i spună lui Junzo s-o ducă acasă la Cameron. El rămăsese singur, aşa auzise, singur şi deznădăjduit, îndurerat. Ar trebui să meargă la el?

„Asta e ce-mi doresc?” se întreba. „De ce sunt încă atrasă de el după atâta timp?” Îşi spusese că e slabă, că atâta dragoste pentru el e ca o boală. Poate că greşea. Poate că greşea. De ce gândul de-a fi singură cu el din nou o făcea încă să se înfioare?

Îl mustrase pentru că-şi ţintise atât de precis răzbunarea. Dar ea nu făcuse la fel? El o rănise cândva atât cât poate un om. Ea îşi dorise să-l facă să plătească. Dar cum se spune? „Când te

hotărăşti să te răzbuni, sapă de la început două morminte.”

Îşi imagină cum ar urca poteca spre casa lui, îl văzu în minte stând pe veranda luminată de-o lampă, încercă să ghicească ce expresie ar avea pe faţă. Ar mai arde focul acela în ochii lui? În ai ei încă ardea.

— Mi-e dor de tine, Cam! şopti Kate în adierea nopţii.

Se întreba ce-ar putea spune el, cum ar arăta, dacă ea s-ar mai putea cuibări în braţele lui ca altădată, dacă ar simţi că acolo e locul ei, casa ei, după ce stătuse atâta la marginea vieţii. Dar dacă s-ar duce la el, cum i-ar fi viaţa? Era obişnuită cu viaţa ei în belşug, cu banii, cel puţin acum ştia ce-i aduce ziua de mâine. Se întoarse către Junzo care stătea la volanul Buickului:

— Du-mă acasă la McKenzie.

Faţa japonezului era impenetrabilă. Kate se întrebă dacă el îi va spune lui George despre asta. Dar de fapt nu-i mai păsa.

Valuri mici urcau şi coborau de pe ţărm. Noaptea lipsită de zgomote se închidea deasupra lor.

* * *

În interiorul casei se zărea o singură lumină. Kate auzi scârţâitul uşii verandei în timp ce el ieşi să rămână acolo, pe trepte, uitându-se la ea cum străbate poteca. Faţa îi era în umbră dar silueta impunătoare. Simţi că o cuprind frisoane în ciuda adierii calde a nopţii.

— Bună, Cam.

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău. De soţia ta.

— Mulţumesc.

Rămase acolo, aşteptând ca el să mai spună ceva. Simţi cum un strop de sudoare îi alunecă lent de-a lungul şirei spinării.

— Mi-a fost dor de tine, Cam.

El se rezemă de stâlpul verandei. Oftă:

— De-asta ai venit?

— N-ai de gând să-mi uşurezi clipele astea, nu-i aşa?!

— E prea târziu, Kate.

Era ca şi cum ar fi lovit-o în stomac. „La ce te aşteptai, Kate?” Ei, bine, fusese în adâncul ei o voce care-i spusese mereu că va putea oricând să se întoarcă într-o zi la el, că mereu va fi timp pentru ei doi. Şi deodată îşi dădu seama că nu acesta era adevărul. El clătină din cap:

— Am făcut un lucru groaznic. Nu neg. Dar ani întregi după asta te-am iubit aşa cum nu te-a mai iubit vreun bărbat. Poate a fost un moment pentru noi, Kate. Exact înainte ca tatăl tău să fie asasinat. Dar nu acum.

— Cam…

Mai vroia să spună ceva.

— Du-te acasă, Kate.

Îi întoarse spatele şi intră înapoi în casă. Ea auzi cum se trânteşte uşa de plasă.

Se urcă în Buick. Fără să spună o vorbă, Junzo ambală motorul şi băgă automobilul în viteză. Kate se uita fix în faţă dar nu vedea marea întunecată şi învolburată dincolo de Cable Beach şi *spinifex*[14] cea întunecată. Îl revedea venind spre ea pe veranda bungaloului cu atâta vreme în urmă, un străin frumos şi arogant într-un costum alb de olandă.

„E rândul meu să regret acum” îi trecu prin minte. „N-am crezut vreodată că va durea atât de tare.”

— Într-o zi, îl voi avea înapoi! promise ea nopţii, într-o zi, îl voi face să mă iubească iar, o să văd în ochii lui din nou privirea aceea. Într-o zi. O să vezi, aşa va fi!

Noaptea o înfăşură încet ca o scoică ce ascunde în ea strălucitoarea perlă visată.

[14] *Spinifex:* tip de iarbă ce creşte pe coastele Australiei (n. red.)